PAUL LEVINE

SĂ-I OMORÂM PE TOȚI AVOCAȚII

Seria

SOLOMON *vs* LORD

Personaje de care te îndrăgostești pe loc, replici spumoase… Să sperăm că va fi o serie cu multe titluri.

CHICAGO SUN-TIMES

Volumul 3

THRILLER

virtual-project.eu

PAUL LEVINE

Seria: SOLOMON vs LORD

Volumul 3

SĂ-I OMORÂM PE TOȚI AVOCAȚII

Original: *Kill All the Lawyers* (2006)

Traducere:
GABRIELA TĂNASE

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2011

MULȚUMIRI

Adresez din nou mulțumiri colegului meu în dăltuirea cuvintelor și prietenului meu Randy Anderson pentru criticile și sugestiile sale. Încă un rând de băutură echipajului meu din Florida: Rick Bischoff, Roy Cronacher și Paul Flanigan, pentru sfaturile din domeniul nautic; lui Ed și Mariei Shohat pentru cunoștințele din domeniul penal; și lui Angel Castillo jr. pentru contribuțiile sale în *español.*

Le mulțumesc lui Kate Miciak pentru redactare, lui Sharon Propson pentru publicitate și lui Al Zuckerman pentru promovarea cărții. Le transmit aprecierile mele tuturor celor de la Bantam Books pentru sprijinul acordat.

Doresc, de asemenea, să le mulțumesc lui Carol Fitzgerald, Sunil Kumar și lui Wiley Saichek pentru crearea și administrarea site-ului www.paul-levine.com.

Capitolul 1

UN PEȘTE PE USCAT

În boxeri și cu nimic altceva pe el, având încă ochii cârpiți de somn, Steve Solomon lovi ușa cu umărul. Era în continuare înțepenită. Încă o bușitură și un brânci; în fine, ușa se crăpă, scârțâind amarnic. Suficient pentru ca Steve să zărească un pește-spadă imens, cam de o sută cincizeci de kile, cu țepușa din vârful capului înfiptă în vizorul ușii. Un marlin albastru. Bălăbănindu-se acolo ca și cum ar fi fost surprins de îngheț în mijlocul unui salt deasupra oceanului.

Auzise de aligatori care se târau afară din canale, nu departe de casa lui. De papagali sălbatici țipând ca disperații într-un parc aflat în apropiere. Călcase întâmplător pe niște gândaci de bucătărie de dimensiunea unei patine cu rotile. Dar chiar și în grădina zoologică pe nume Miami acest lucru putea fi calificat drept o ciudățenie în toată puterea cuvântului.

Steve parcurse cu privirea bulevardul Kumquat, plin de verdeață, cam la un kilometru și jumătate de apele sălcii ale golfului Biscayne. *Nada.* Nu mișca nicio creatură, nici măcar un crab.

Verifică fațada vilei sale, acoperită cu stuc într-o nuanță de un verde stins, de culoarea algelor din piscină. Niciun alt animal depus pe pervazul ferestrei ori sub streașină. Niciun glumeț pus pe feste ascunzându-se după gardul-viu din hibiscus.

O escadrila de muște bâzâia în jurul mortăciunii. Aerul, care în diminețile obișnuite se umplea de un parfum de rouă și iasomie, luase acum un miros distinct de pește. Un firicel de sudoare aluneca în jos pe pieptul lui Steve în acea zi mustind de o căldura umedă. Apucă ziarul mânjit cu roșu de fructele unui arbore de piper, asemenea unor stropi

de sânge la locul crimei. Nimic pe prima pagină despre vreun val mare produs în cursul nopții.

Începu să examineze alte posibilități. Bobby, desigur. Nepotul lui, în vârstă de doisprezece ani, era un puști pus pe glume, dar de unde ar fi putut face el rost de un asemenea pește uriaș? Și cine l-ar fi ajutat să-l împlânte în ușă?

— Bobby!

— Îhî?

— Vrei să vii aici, te rog?

— Îhî.

Îhî-ul scos odată cu oxigenul expirat din plămânii lui de adolescent. Steve îl auzi pe băiat tropăind cu picioarele goale pe gresie. O clipă mai târziu, purtând un tricou inscripționat „Delfinii din Miami", care-i atârna până la genunchi, Bobby apăru în dreptul ușii și exclamă:

— Sfinte Sisoe, ce mai rahat!

— Ai grijă la limbaj, băiete!

Puștiul își scoase ochelarii cu rame negre și curăță lentilele cu poala atârnată a tricoului.

— N-am făcut-o eu, unchiule Steve!

— Nici n-am zis așa ceva. Steve își dădu o palmă peste gât, strivind un țânțar și lăsând o pată de sânge.

— Ai vreo idee?

— Ar putea fi cineva care amenință că te va trimite să-ți faci somnul printre pești.

Steve încerca să-și amintească dacă ofensase pe careva în ultima vreme. Nu-i trecea prin cap niciun nume, bineînțeles excluzându-i pe judecători, polițiști și creditori. Începu să se scarpine prin boxeri, nepotul lui procedă la fel prin chiloții sport, doi masculi ai speciei cufundați într-o gândire profundă.

— Știi care-i ironia sorții, puștiulică?

— Ce?

— Uită-te la chiloții mei. Steve făcu un gest spre boxerii de culoare verde cu portocaliu,

inscripționați „Marlinii Floridei” și având drept ilustrație un pește-spadă sărind din ocean.

— Faci confuzie între ironie și coincidență, unchiule Steve, rosti micuțul înțelept.

•

După douăzeci de minute își făcu apariția Victoria Lord, cu o pungă de hârtie conținând covrigi, un tub de cremă de brânză și o cutie de suc de portocale. Îl sărută pe Steve pe obraz, îi răvăși părul lui Bobby și zise:

— Presupun că știți că aveți un pește-spadă atârnat pe ușa de la intrare.

— N-am făcut-o eu, repetă Bobby.

— Atunci ce s-a întâmplat? întrebă Victoria.

Steve ridică din umeri și luă covrigii.

— Probabil niște puști din cartier.

Făcuse un duș, se răsese și trăsese pe el o pereche de blugi și un tricou imprimat cu surferi plutind pe creasta unor valuri uriașe, uniforma pentru zilele când nu trebuia să se ducă la tribunal. Înainte ca Victoria să fi intrat în viața lui, obișnuia să se ducă la birou în pantaloni scurți, șlapi și un tricou pe care scria: „Avocații buni se descurcă și numai în chiloți”. În acea perioadă, modesta casă de avocați pentru care lucra Steve purta pretențiosul nume de Solomon & Asociații, deși singurii asociați ai lui Steve erau gândacii care ieșeau din când în când prin crăpăturile din lambriuri.

Acum se numea Solomon & Lord. Victoria adăugase o tentă mai elegantă, precum și lustrul mobilierului, crinii proaspăt tăiați și insistența ca Steve să respecte cel puțin *unele* precepte etice.

Acum purta o bluză de mătase de culoarea unei piersici coapte, pantaloni stretch gri și o jachetă scurtă cu forme geometrice complexe. Un metru optzeci în pantofii ei italienești cu vârfuri de piele întoarsă. Ținută perfectă. Păr blond, liniile feței ca sculptate și ochi verzi strălucitori. Un pachet sexy care emana forță și inteligență.

— Ai dat drumul la radio de dimineață? îl întrebă Victoria.

Steve îi turnă o ceșcuță de cafea cubaneză, groasă ca un sirop.

— Sigur. Am ascultat emisiunea de sport a lui „Mad Dog”[1] Mandich.

— Nu, mă refer la cea a doctorului Bill.

— Șarlatanul ăla? De ce ar fi trebuit s-o fac?

— Vorbea despre tine, amice.

— Să nu crezi un cuvânt din ce spune el.

— De ce nu mi-ai zis că ai fost avocatul lui?

Steve făcu o pauză, lăsându-și timp ca să întindă brânza cremoasă peste covrigul cu mac.

— E mult de-atunci.

Prefera să evite orice întrebări despre doctorul William Kreeger. Psihiatru consultat de staruri. O mică celebritate. Și acum un fost escroc.

— Ce-a zis?

— A zis că ești Steve Solomon avocatul-lipsit-de-scrupule.

— Îl dau în judecată pentru calomnie.

— Spunea că n-ai fi în stare să câștigi nici măcar procesul unuia care a traversat strada pe verde.

— O să-i cer daune până se satură.

— A mai pretins că de-abia ai absolvit o obscură facultate de drept.

— Îmi pare rău, Facultatea de Drept din Key West e cunoscută; doar că nu-i acreditată.

— Mai zicea că l-ai făcut să piardă procesul și că o să te dea în judecată pentru incompetență în exercitarea profesiei, însă are o problemă: nu are deloc încredere în justiție. Apoi a început să bată câmpii despre O.J. Simpson, Robert Blake și Michael Jackson.

— L-am văzut ieri pe O.J. în Dadeland, se vârî și Bobby în discuție, ronțăindu-și covrigul. E gras rău.

— Deci ai dat greș în procesul doctorului Bill? îl interogă Victoria pe Steve.

— Am făcut o treabă a naibii de bună. Juriul ar fi putut să-l pună la zid pentru crimă, dar a schimbat verdictul în omor din imprudență.

— Păi, atunci de ce-i așa furios pe tine?

— Hei, știi și tu cum sunt clienții.

— Știu doar că ai mei sunt mulțumiți în general. Ce s-a întâmplat între tine și doctorul Bill?

Steve se gândi că, dacă i-ar fi spus, tipa ar fi explodat. *Cum ai putut să faci așa ceva*? *Nu-i etic*! *E ilegal*! *Și imoral*!

— Nu s-a întâmplat nimic. L-au băgat la zdup, așa că dă vina pe mine.

— Aha! sorbi ea cu sete din cafeaua cubaneză. Bobby, știi cum îmi dau seama când unchiul tău minte?

— Îi tremură buzele, răspunse puștiul.

— Vorbește foarte calm și afișează o sinceritate totală.

— Dar spun adevărul, insistă Steve. Nu știu de ce mă urăște ticălosul ăla.

Din punct de vedere tehnic era un adevăr. Steve știa exact ce greșise în cazul lui Kreeger. Dar nu știuse că și Kreeger știa. La apel, tipul nu pretinsese că avocatul său fusese incompetent. Nu-l dăduse în judecată pentru malpraxis și nici nu ceruse să fie începute procedurile de excludere din barou. În schimb, se dusese la închisoare, executase șase ani la cabinetul medical al acesteia, ocupându-se de problemele mintale ale deținuților, și obținuse să fie eliberat înainte de termen.

Înainte să fie condamnat pentru omucidere, William Kreeger deținuse o clinică de psihiatrie la Coral Gables și devenise notoriu cu o carte prin care te îndemna să-ți folosești propriile forțe sub titlul *Nu mai vreau să mă gândesc la tine.* Predica o filosofie egocentrică simplistă și, după niște laude exagerate pentru o apariție în cadrul emisiunii *Bună dimineața, America,* avea acum propriul show televizat, finanțat de un consorțiu, ocazie pentru a da sfaturi despre cum să te simți

bine în pielea ta și cum să-ți întreții relațiile sociale. Femeile îl adorau, iar ratingul emisiunii aproape că sărise spre zona ocupată de Oprah.

— L-ai văzut vreodată pe Kreeger la TV? o întrebă Steve.

— Uneori, când eram la colegiu. Îmi plăceau sfaturile pe care le dădea ascultătoarelor sale. „Scapă de ticălos! Dă-l în șuturi afară de viața ta, imediat!”

— Ai remarcat vreodată ce privire are?

— Ochi de ucigaș? se vârî și Bobby din nou în discuție, luând și el o gură de cafea cubaneză. Încă puțin, și arăta ca un derviș zburător. Ca Hannibal Lecter. Sau Freddy Krueger. Sau Norman Bates. Ucigași cu toții!

— Astea sunt personaje fictive, nu criminali reali, îl corectă Steve. Și mai lasă cafeaua în pace! Băiatul îi aruncă unchiului său o privire sfidătoare, duse ceașca la gură și mai luă o înghițitură zdravănă.

— Ted Bundy. Ted Kaczynski, John Wayne Gacy, continuă el cu obstinație. Ăștia sunt destul de reali, unchiule Steve?

— Mai las-o, băiete!

— David Berkowitz. Dennis Rader. Domnul Callahan…

— Cine mai e și ăsta? întrebă Victoria.

— Profesorul meu de educație fizică, replică băiatul. E cam sonat.

Bobby devenise cam rebel odată cu instalarea pubertății. În ce-l privea pe Steve, nepotul lui ar fi trebuit să rămână pentru totdeauna un copilaș. Să se joace de-a v-ați ascunselea, să se dea cu bicicleta, să meargă cu cortul în pădure. În schimb, puștiul ajunsese să fiarbă ca un ceainic, dând pe-afară de testosteron. Se uita deja după fete, un teren periculos chiar și pentru adolescenții mai adaptați, însă pentru un puști turbulent ca Bobby, traversarea acestei noi frontiere se dovedea tot mai periculoasă.

— E ultimul meu avertisment și chiar mă țin de cuvânt. Steve își oțeli vocea. Nicio altă picătură de cafea, niciun nume de ucigaș celebru, sau te-ncui în camera ta.

Bobby lăsă ceașca jos și își lipi degetul de buze – gura îi era cusută.

Steve dădu aprobativ din cap și se întoarse spre Victoria.

— Ce ziceai de ochii lui Kreeger?

— Încinși, zise Victoria. Întunecați, ca de jăratic. Camera de filmat se apropia atât de tare de el, încât îi puteai simți dogorind.

— Le excită pe femei, comentă Steve.

— Ce-i cu femeia din baia lui? Chiar a ucis-o?

— Juriul a ajuns la concluzia că da, o crimă din imprudență.

— Tu ce părere ai?

— Nu pot să trădez încrederea unui client.

Victoria râse.

— De când, mă rog?

— Doctorul Wiliam Kreeger a ieșit din viața mea.

— Dar n-ai ieșit tu dintr-a lui. Ce-mi ascunzi?

— Wil-liam Kree-ger, rosti Bobby, silabisind cu ochii mijiți.

Steve știa că băiatul încerca să facă o anagramă pornind de la numele lui Kreeger. Sistemul nervos central al lui Bobby avea o deficiență care, în mod neașteptat, îl făcea mai performant. Doctorii îl denumeau PFF sau Paradox Funcțional. Puștiul avea aptitudini de savant în privința memorării unor maldăre de date. Plus capacitatea de a face cu iuțeală anagrame.

— William Kreeger, repetă băiatul, făcând la iuțeală un joc de cuvinte: „EU APAR, OMOR FARA MILĂ”.[2]

— Frumos, îl complimentă Steve.

— Deci chiar ești convins că-i un ucigaș? îl sondă Victoria.

— Juriul a decis. La fel și judecătorul și Curtea de Apel. Îi respect pe toți.

— Ha!

— Vic, n-ar trebui să fii la tribunal?

— Mai am destul timp.

— Dar nu mai am eu. Bobby, hai să mergem la școală!

— Mai repede aș sta aici să văd cum vă certați, zise băiatul.

— Nu ne certăm, ripostă Steve.

— Totuși, insistă Victoria studiindu-l cu ochii ca niște raze laser verzi. De dimineață, doctorul Bill te-a provocat să intri în emisie și să te aperi.

— Uită de asta.

— Credeam că o să sari imediat să-ți faci publicitate gratis.

— Nu într-o emisiune de radio de mâna a treia.

— Nu ești tu cel care cumpăra spațiu de reclamă pe spatele ambulanțelor?

— Poveste veche, Vic, mormăi Steve. Am hotărât să procedez ca tine. Animat de principii și plin de demnitate.

— Unchiul Steve vorbește din nou foarte potolit, remarcă Bobby, și iar încearcă să pară sincer.

•

Treizeci de minute mai târziu, Steve se afla pe digul rutier MacArthur Causeway, îndreptându-se spre Miami Beach. O sărutase pe Victoria în semn de rămas-bun și-l lăsase pe Bobby la școala medie Ponce de Leon. Acum, în timp ce vechiul său Mustang trecea prin dreptul unui vas de croazieră ancorat în port, Steve încerca să proceseze informațiile primite în cursul dimineții. Ce era cu fiorul ăsta de teamă pe care-l simțea în oase? Îl văzuse ultima dată pe Kreeger când se dăduse sentința. Fusese un caz încâlcit cu destule elemente de tabloid – droguri, sex, celebritate – ca să atragă atenția mass-media.

O femeie pe nume Nancy Lamm se înecase în apă cu adâncimea de aproximativ un metru. Din nefericire pentru Kreeger, în cada sa de pe terasă, lângă piscină. Lucrurile n-ar fi arătat atât de rău, cu excepția unei răni de pe capul lui Nancy Lamm. Apoi au mai apărut și rezultatele examenului toxicologic, dezvăluind un amestec concentrat de barbiturice și băuturi alcoolice. Pilulele proveneau de la Kreeger, ceea ce era extraordinar de grav. Tribunalul îl desemnase ca expert în procesul intentat de Nancy pentru a obține custodia copilului, așa că n-ar fi trebuit să-și frece picioarele de ale ei într-un jacuzzi. Încălcând scandalos întreaga etică medicală, Kreeger și Nancy deveniseră amanți. Procurorul pretindea că se certaseră, și ea intenționa să-l dea în gât, reclamându-l la Colegiul Medicilor din Florida. Înarmată cu un motiv credibil, acuzarea îl învinuise pe Kreeger de crimă.

Steve își putea încă aminti pledoaria sa finală. Recursese la un șiretlic avocățesc obișnuit, bombardând juriul cu întrebări retorice.

„Este doctorul Wiliam Kreeger un om stupid? Nu, are un coeficient de inteligența apropiat de al unui geniu. Este neglijent? Nu, exact contrariul. Este precis și meticulos. Așa că puteți să vă puneți întrebarea, dacă doctorul Kreeger intenționa să ucidă pe cineva, ar fi făcut-o în propria lui casă? Ar fi fost prezent în momentul morții? Ar fi admis, interogat de poliție, că el îi furnizase narcotice victimei? Cred că știți răspunsurile. Acesta a fost un accident nefericit, nu o crimă.”

Jurații au revenit cu un verdict de compromis: încadrarea era schimbată din omor cu premeditare în omor prin imprudență. Nu era un rezultat prea rău, gândise atunci Steve – crezând că doctorul nu avea să-și ispășească sentința. Cernea acum prin minte tot ce reținuse din momentul în care jurații s-au întors în sala de judecată pentru a da verdictul. Kreeger fusese de neclintit. Nu ca acei

clienți cărora li se înmoaie genunchii, și lacrimile li se scurg pe obraz.

Kreeger nu-l blamase pe Steve. De fapt, chiar îi mulțumise pentru că depusese toate eforturile. Angajase însă un alt avocat pentru apel, deși nici acesta nu era un lucru neobișnuit. Apelul presupunea redactarea unor documente stufoase, iar lui Steve nu-i plăcuse niciodată acest aspect; notele din josul paginii îi dădeau dureri de cap.

Nu mai auzise nimic de Kreeger de-atunci. Niciun telefon, nicio ilustrată din închisoare. La fel, nimic după ce-și ispășise pedeapsa.

Prin urmare, ce-i cu toate insultele de-acum? *De ce zice să sunt o persoană fără scrupule și mă provoacă la un meci în direct*?

Lui Steve nu-i plăcea răspunsul la această întrebare. Un singur lucru ar fi putut determina acest viraj la 180 de grade.

A aflat. Cumva a descoperit exact ce-am făcut.

Însemnând, totodată, că Kreeger era sigur că ar fi obținut achitarea dacă oricare alt avocat de pe planetă l-ar fi apărat la proces. Și ce era cu peștele-spadă de pe ușă? Trebuia să fie un mesaj trimis de Kreeger, ceva pe înțelesul amândurora.

Un marlin.

Nu un biban sau un rechin, sau un țipar uriaș.

Un marlin avea o semnificație cunoscută numai de ei doi.

Ce naiba vrea Kreeger?

Steve încercă o abordare în stilul „trage de fir și vezi unde te duce”, învățat de la tatăl său. *Ori de câte ori ești într-o mare încurcătură și te simți idiot ca un catâr,* îl povățuise Herbert T. Solomon, *apucă un capăt de fir și trage de el până afli încotro te duce.* Punctele de pornire ale lui Steve constau în atacul subit lansat de Kreeger la radio și peștele în putrefacție pironit pe ușa din fața casei. Unde ducea acest fir?

Probabil nu spre un proces ori spre începerea procedurii de excludere din barou. Nu era stilul lui

Kreeger, cu imensul său ego, să-și ia revanșa recurgând la canale oficiale. N-ar fi avut nicio șansă de a-și arăta superioritatea atât de evidentă. Steve continuă să tragă de fir. Acesta îl trăgea înapoi, la femeia moartă din cadă.

Cățeaua m-a trădat.

Asta îi spusese Kreeger lui Steve, chiar atunci când nega că ar fi ucis-o pe Nancy Lamm. Lăsând la o parte lucirea febrilă din ochii lui Kreeger, omul emana o răceală cumplită, care îți îngheța sângele în vene. Iar acum răspunsul pe care Steve îl căuta cu înfrigurare ieși la iveală cu o claritate tot atât de rece.

Ticălosul nu vrea să mă dea în judecată. Vrea să mă omoare.

Capitolul 2

O FAȚĂ LA FEREASTRĂ

În timp ce străbătea coridorul gălăgios al școlii, evitându-i pe băieții mai mari, cu umeri ca de buldozer, Bobby încerca să-și aducă aminte ce visase.

Fusese un vis, nu?

Fața ivită la fereastra dormitorului său. Se străduia să și-o amintească, dar era pierdută, învăluită în ceața somnului. A naibii treabă, memoria nu-l ajuta deloc. Totul i se învălmășea în cap, iar chipul misterios refuza să mai apară?

Când închid ochii, de ce îmi răsare acest număr 411 fără sens?

Într-un colț al creierului pluteau tot felul de litere care formau permanent diferite cuvinte. În alt colț se întrezărea tabelul periodic al elementelor, cu toate cele 118, de la hidrogen la ununoctium. *Așadar, unde a pierit acea față*?

Nu-i spusese unchiului Steve despre chipul din fereastră, pentru că fusese doar un vis.

Sau nu?

Bobby hotărî să-și pună creierul în marșarier și să analizeze la rece toate evenimentele din ultimele douăsprezece ore. În noaptea când cineva atârnase un pește mare pe ușa din față, el visase o față la geam.

Okay, gândește-te bine! *Ce-ți mai amintești*?

Un zgomot! Auzise un zgomot în curtea din spate. Poate căderea unei frunze de palmier? Nu, ceva diferit.

Cineva care se ciocnește de vechea lui placă de surfing, proptită de zidul casei? Posibil. Și un al doilea sunet. Metalic. Sârma de la catargul drapelului? S-ar putea.

Zgomot. Față. Pește.

Aceste cuvinte îi pulsau prin creier. La fel ca semnalul luminos din fața școlii.

Atenție, copii! *Atenție, copii*! *Atenție, copii*!

Literele puteau fi rearanjate „PĂCAT IAD MULȚIME”.[3]

O cascadă de vorbe i se revărsa prin minte. Ar fi putut să ia un ciocan și să le zdrobească; literele ar fi zburat în toate părțile, recompunându-se apoi, ca într-un graffiti fără de sfârșit. Uneori, Bobby avea impresia că putea să-și audă sinapsele neuronale hârâind ca linia de tensiune pe care o văzuse cândva pe stradă după o furtună, scuipând scântei și dansând ca un șarpe negru, gros. Uneori, tot ascultând cum acele sunete devin tot mai puternice și văzând cu ochii minții cum se multiplică literele, se trezea izbindu-se de un perete ori se rătăcea pe drumul dintre stația de autobuz și casă. Unchiul Steve îl învățase cum să se concentreze în astfel de situații. Toată atenția trebuie plasată pe aruncător, studiază-i fiecare tresărire, intuiește încotro va arunca mingea și încearcă s-o lovești înapoi din prima.

O să fii chiar mai bun decât mine când o să te concentrezi, puștiule, pentru că ai un creier ca un Ferrari, în timp ce al meu e ca un camion ruginit.

Senzația lui era întrucâtva diferită. Câteodată, Bobby gândea că prea multe lucruri se zbânțuiau de colo-colo prin creierul lui, ca în tocana în care bunicul azvârlea capete și cozi de macrou zicând că-i o *bouillabaisse.*

Bouillabaisse. RECURGI LA UN ALIBI FALS.[4]

Literele ricoșau în interiorul craniului.

Zgomot. Față. Pește.

Încercă să alunge toate celelalte imagini și să facă portretul-robot al chipului de la fereastră. Câteva secunde, nimic. Apoi…

O femeie!

Și mai ce? Bobby își imagina că e polițist, ca într-o emisiune de la televizor. Ce culoare a

părului? Vârsta? Vreun semn distinctiv?

I se părea cunoscută.

Semăna cu mami!

Doar că mai curată. Bobby își aminti cum arăta maică-sa lucrând la fermă. Îi aducea supă rece în magazia în care fusese încuiat. Fața îi era mânjită cu funingine după ce făcuse focul, ochii îi erau apoși și privirea departe. Complet dusă din cauza porcăriilor pe care le fuma, inhala sau injecta. În noaptea aceea, unchiul Steve a dat buzna în magazie și l-a luat cu el. O mulțime de imagini în legătură cu asta.

Bărbosul cu baston.

Omul mirosea a paie umede și tutun. Uneori, dormea în patul mamei și alteori, după ce urlau și se loveau unul pe celălalt, își petrecea noaptea pe podeaua din magazie, trăgând pârțuri și blestemând. Bobby îl urmărise cioplind un baston dintr-o bucată zdravănă de lemn. Era la fel de lung ca un toiag, dar mai gros, cu un capăt curbat, asemenea celor folosite de păstori. Omul îl lustruise și-l pictase în culori strălucitoare.

Huuș! *Buf*!

Sunetele din noaptea aceea. Omul încercase să-l lovească pe unchiul Steve cu bastonul. Dar unchiul Steve era foarte rapid și puternic, mai puternic decât părea. I-a smuls bastonul din mână, rotindu-l ca pe-o bâta de baseball. Huuș! Apoi buf, lemnul s-a izbit de capul individului, sunând ca o bâtă lovind mingea. Fuga spre casă.

Își amintea cum unchiul Steve îl cărase prin pădure, alunecând pe pietrele ude, însă fără să cadă. Bobby putea simți cum îi bătea inima unchiului în timp ce gonea. În loc să-ncetinească, el fugea tot mai tare, făcându-l pe Bobby să se minuneze cum putea cineva să alerge atât de repede în timp ce purta în spinare o altă persoană, chiar și una piele și os cum era el.

De atunci, Bobby locuia cu unchiul Steve. Erau cei mai buni camarazi. Unchiul Steve o ura pe

mama, chiar dacă îi era soră.

Soră-mea Janice nu-i bună de nimic.

Așa bombănea el, când credea că Bobby nu-l aude.

Mai era un motiv ca să nu-i spună. S-ar fi putut să fi fost numai un vis.

•

Bobby o zări pe Maria îngenunchind în fața dulăpiorului ei; bluza i se lipea de spate, deasupra blugilor cu talie joasă, dând la iveală conturul drăgălaș al vertebrelor, ca niște vârfuri pe culmea unui munte. Mai observă și fâșia de piele netedă pe care o delimitau chiloțeii negri.

Chiloței negri. ÎMPACHETEZI O CENTURA A PĂCATULUI.[5]

Maria era cea mai frumoasă dintre frumoasele clasei a șasea. Cu pielea de nuanță caramel, părul tot atât de negru ca lenjeria, ochii la fel de negri ca piatra de obsidian pe care Bobby i-o dăduse în timpul orei de științe, când mâinile li s-au atins.

Maria Munoz-Goldberg.

Bobby se lăsă în jos în fața propriului dulap din vestiar. Voia să-i spună ceva, dar ce?

Maria își lipise pe interiorul ușii fotografii cu Hillary Duff și Chad Michael Murray. Bobby îi văzuse în filmul ăla idiot, *Povestea Cenușăresei,* dar poate că nu era o idee bună să-i facă praf pe actorii favoriți ai Mariei.

Cum s-o abordeze? Maria locuia numai la o stradă distanță, pe Loquat, la 573 de pași de ușa casei lui. Era oare cazul să-i spună asta?

Nu, o să creadă că o urmăresc.

— Hei, Bobby! îl salută ea.

— Hei! Se întoarse prea repede și-și lovi cotul de ușa dulapului. Auu! Osul îi dădea o durere atât de intensă, încât îl orbea.

— Ai citit prostiile alea pentru lecția de istorie? îl întrebă ea.

Murmură un „Îhî”, de-abia reținându-și un geamăt.

— Prea multe bătălii de învățat din războiul ăla civil, se plânse Maria. Nu le pot ține minte pe toate.

Bobby își aminti că el le memorase în ordine alfabetică, de la Antietam la Zollicoffer. Dar ar fi părut un dobitoc.

— Pentru test ai nevoie doar de Gettysburg și ambele Bull Run, zise el.

— E atât de mult de citit! Un vaiet care, scurs printre buzele ei, suna muzical.

Antietam, Bachelor's Creek, Chickamauga, Devil's Backbone, Ezra Church…

Nu se mai putea opri. Creierul lui recita toate bătăliile purtate în timpul Războiului Civil, de la A la Z.

— Crezi c-ai putea să mă ajuți? se interesă ea.

— Adică… să-nvățăm împreună?

— Aș putea veni la tine acasă după ce terminăm orele.

Își scutură umerii ca și cum era OK, dar nu mare lucru.

— Sigur. Bine. Știi unde stau?

Ea zâmbi; avea dinți perfecți, aparatul dentar fiind îndepărtat la începutul anului școlar.

— Știu că-i aproape. Te-am văzut în fața casei noastre.

M-a prins!

— Eu, hmm… mă plimb… uneori. Prin vecinătate. Kumquat. Loquat. Avocado…

Oprește-te odată! *Suni deja ca o moară stricată.*

Ea se ridică, la fel și Bobby, în mod miraculos reușind să nu scape cărțile ori să dea cu fluierul piciorului de ușa dulapului.

— Dă-mi adresa, îi ceru ea. O să vin pe la patru.

Bobby scrise adresa pe o bucată de hârtie. Era conștient că unii oameni nu reușeau să țină totul minte, cum făcea el.

— O să-ți aduc niște DVD-uri, îi spuse Maria. Dacă terminăm repede, poate ne uităm la un film.

— Foarte bine. Ai văzut *Povestea Cenușăresei*? Mi se pare destul de bun.

— Glumești? Îmi place la nebunie filmul ăsta. L-am văzut de miliarde de ori.

Un alt zâmbet, apoi se răsuci pe călcâie și plecă după ce-i aruncă un „Ne vedem mai târziu” peste umărul ei perfect.

Sfinte Sisoe!

Maria Munoz-Goldberg avea să vină acasă la el cu DVD-urile, cartea de istorie și chiloțeii negri. O privea lung cum se îndepărtează, însă vocea ei muzicală îi rezona încă în cap alături de…

Fredericksburg, Gettysburg, Harper's Ferry, Irish Bend, Jenkins' Ferry, Kennesaw Mountain…

Denumirile se roteau fără oprire, totuși destul de încet ca să poată auzi vocea Mariei în urechi și în fața ochilor să aibă imaginea buzelor ei întredeschise, calde și dulci.

Capitolul 3

LOVITURĂ URZITĂ ÎN TRECUT

Steve își parcă mașina și zăbovi să admire imaginea înaltă de șase metri care-i semăna destul de mult, în opinia lui. Era un moment al zilei care îi furniza întotdeauna satisfacție.

Pictura murală care acoperea două etaje fusese așternută pe peretele din stuc jerpelit a clădirii Les Mannequins, aparținând agenției de modele de la care Solomon & Lord își închiriase biroul. Îl reprezenta pe Steve însuși, așezat pe marginea unui birou, purtând un costum de culoare gri-antracit, citind un cod de legi. Ceva ce nu purtase niciodată, ceva ce nu făcuse niciodată. Alături de el se afla Victoria, în picioare, îmbrăcată într-un costum roșu-rubiniu, cu jacheta încheiată la doi nasturi mărginită de volane, afișându-și pieptul bogat și șoldurile mai rotunde decât în realitate.

Licențe artistice.

Mai jos apărea denumirea firmei, cu un scris fantezist:

Solomon & Lord, Avocați
Înțelepciunea lui Solomon, Puterea Domnului[6]
Sunați la (*555*) *UBE-FREE*

Bineînțeles, Victoria fusese șocată. „Cât de vulgar” și „ce blasfemie” fuseseră două dintre comentariile ei cel mai puțin agresive. Pictura era opera lui Henri Touissant, un adolescent de șaisprezece ani pe care Steve îi apărase la tribunalul pentru minori. Unul dintre cei mai buni specialiști în graffiti din Micul Haiti, Henri fusese arestat în timp ce zugrăvea deasupra unui pasaj rutier imaginea președintelui având relații intime cu o capră. „O satiră politică profundă”,

argumentase Steve în apărarea puștiului. Judecătorul îl eliberase condiționat, iar Steve îl angajase să-i facă pictura murală în schimbul serviciilor sale de avocat.

Acum, în timp ce intra în clădire, Steve era frământat de o întrebare care-l tulburase toată dimineața.

Cât de mult din toate astea ar trebui să-i spun Victoriei?

Era o chestiune care își ițea periodic capul în relațiile dintre ei, atât pe plan profesional, cât și personal. Fusese mai deschis față de Victoria decât față de oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Sigur, nici nu fusese interesat de o altă femeie mai mult decât de ea.

Numai că judeca totul al naibii de aspru.

Steve își aminti de scânteile pe care le genera procesul pentru tutela lui Bobby. Confruntat cu posibilitatea ca statul să-i ia nepotul, Steve o mituise în secret pe Janice, sora lui cu mintea încețoșată de droguri, ca să-și schimbe mărturia. Când a prins de veste, Victoria a explodat instantaneu.

— Nu poți mitui un martor.

— O plătesc doar ca să spună adevărul. Dacă n-o fac, o să mintă, și pierdem procesul.

— Tot e ilegal.

— Când ai de gând să te maturizezi? *Când legea nu funcționează, trebuie s-o faci să funcționeze.*

Jap, îl plesnise Victoria. Cu o mână grea. Parteneri de box în loc de parteneri pe probleme juridice.

Așa că era îndreptățit să se întrebe cum avea să reacționeze Victoria dacă-i mărturisea adevărul?

Apropo, Vic. Statul contra lui Kreeger. Am uitat să-ți spun. Am dat-o în bară cu acel caz.

Avea să-l pocnească imediat cu bâta lui din lemn tare de arțar, care-i aparținuse lui Barry Bonds. Sau cu alt exemplar: Mark McGwire, Jose

Canseco ori Rafael Palmeiro. Steve colecționa bâtele de baseball folosite de faimoși jucători.

Sau poate că nu. Poate că nici n-avea să-l creadă.

Ai luat-o în figură!? *Tu, şmecherul care recurge la orice şiretlic ca să câştige procesele*?

În timp ce trecea pragul firmei, Steve lua hotărârea să-i spună totul Victoriei despre cazul Kreeger. Ce făcuse și de ce o făcuse.

Femeile apreciază onestitatea. Citise așa ceva într-o revistă de-a Victoriei, era un articol presărat cu tot felul de reclame pentru pantofi italienești exorbitant de scumpi. Mărturisește-le dubiile, exprimă-ți temerile, recunoaște-ți slăbiciunile, iar ea va fi înțelegătoare și iertătoare.

OK, avea să-și pună sufletul la bătaie. Ar fi dorit să aibă o Biblie pe care să jure, întrebându-se ce se întâmplase cu aceea pe care o furase dintr-o cameră de hotel din Orlando.

•

— Ste-vie! Ste-vie! Un țipăt ascuțit.

— Stai puțin! O a doua voce. Mai tare și mai insistentă.

Țipetele veneau de undeva dintre studioul foto și garderobă.

A naibii treabă. Dacă nu mă mişc mai repede, mă prind la-nghesuială pe scară.

— Stevie, așteaptă!

Steve auzi tocurile ciocănind grăbite pe scări și într-o secundă era înconjurat. De Lexy și Rexy. Gemenele cu părul platinat. Ambele modele, peste un metru optzeci înălțime. Tot atât de pornite pe procese pe cât aveau picioarele de lungi.

Una purta pantalonași de spandex de culoare portocaliu-fluorescent și un top alb decoltat la spate. Cealaltă era echipată cu pantaloni scurți Daisy Duke și un top cu imprimeu leopard. Ambele aveau sandale cu multe cureluțe și tocuri înalte atât de subțiri, că-ți puteau scoate ochii ca niște pumnale.

— Trebuie să mă ajuți, îl imploră Lexy. Sau poate că era Rexy. Cine le deosebea?

— Neapărat, insistă sora ei.

— Ce s-a mai întâmplat, Lexy? Scoase un nume la întâmplare. Chiar sunt foarte ocupat.

— Sunt Rexy! Buricul meu e băgat în interior.

— Și al meu ieșit în afară, confirmă Lexy.

— Toată lumea pe plaja de sud știe asta. Rexy îi făcu un semn dojenitor cu arătătorul subțire și lung, cu unghia lăcuită acoperită de steluțe aurii.

— Margaux zice că trebuie să mă aperi. Așa e scris în contractul de închiriere.

Margaux fiind patroana agenției Les Mannequins. Solomon & Lord primise un spațiu de birou urmând să presteze servicii juridice în schimbul chiriei; pe atunci, ideea i se păruse formidabilă. Acum își petrecea jumătate din timp rezolvând tot felul de prostii pentru modele.

— Chiar n-am făcut destule pentru voi două? se tângui el.

— Ha! izbucni Rexy.

Deja le făcuse rost de legitimații de handicapat pentru parcare, argumentând cu succes că bulimia reprezenta o deficiență tot atât de gravă ca paralizia. Reușise s-o scoată basma curată pe Lexy într-un caz de RWI – deplasarea pe patine cu rotile sub influența alcoolului –, chiar dacă ea se năpustise asupra unui grup de turiști pe Ocean Drive, aruncându-i la pământ într-o parte și în alta ca la o partidă de popice. Mai reușise să închidă și procesul pe care i-l intentase lui Rexy un admirator furios care cheltuise două mii de dolari pe cină, băuturi, limuzină și bilete la concertul lui Ricky Martin numai ca s-o vadă cum pleacă acasă însoțită de un membru al trupei.

„Un bărbat care iese în oraș cu un model din South Beach își asumă riscul ca respectiva să se comporte cu el în mod grosolan, având în vedere că inteligența nu este punctul ei forte”, fusese

argumentul invocat de Steve în fața judecătorului. În opinia lui Rexy, venise cu o idee strălucită.

Acum, surorile îi blocau drumul spre scară ținându-și coatele uscățive departe de trunchi, ca un grilaj de lemn la o trecere de cale ferată.

— Uită-te la asta! îi strigă Rexy, fluturându-i pe sub nas un petic de hârtie. Reclama unui doctor specializat în chirurgia plastică din South Beach, prezentând sânii unei femei înainte și după intervenție. Îi făcu semn spre fotografie.

— Poți să crezi *așa ceva*?

— Țâțe. Ce-i cu ele?

— Nu le recunoști? Fata își trase bluza în jos, expunând două forme de mărimea unor nuci de cocos care sfidau gravitația, cu sfârcurile tari.

— Ah, rosti el. Cele de după. Deodată, Steve se simți fericit că Victoria era în clădirea de vizavi, cea a tribunalului. Nu neapărat pentru că ar fi dorit să-ți țină trecutul secret, însă aventura cu un model având coeficientul de inteligență la temperatura camerei nu era ceva de inclus în C.V.-ul lui.

— Sunt ale tale, nu?

— Șarlatanul ăla trebuie dat în judecată pentru suferințele psihice pe care mi le-a provocat. Rexy rămăsese cu bluza trasă în jos, pozând ca un fotomodel, ca și cum Richard Avedon ar fi putut să imortalizeze momentul pentru unul dintre albumele sale bune de păstrat pe măsuța de cafea.

— Cel puțin un milion de dolari.

Steve tocmai era pe punctul să spună: „O despăgubire de un milion de dolari pentru că ai cauzat suferințe unei minți de douăzeci de dolari pare cam mult”, apoi își aminti că tocmai el o sfătuise să procedeze astfel de fiecare dată când dorea să mai târască pe cineva la tribunal.

— Le distribuie prin cluburi, țipă Rexy îndurerată, scuturând foaia volantă în fața lui.

— Nu știu, Rexy. Nu-ți apare fața în fotografie. Care-i paguba dacă tu ești singura care știe că e vorba chiar de tine?

— Ești prost? Află că deja m-au sunat o mulțime de tipi să-mi spună că mi-au văzut balcoanele când se duceau la toaletă. Își trase tricoul în sus, iar Steve profită de ocazie ca să treacă repede pe lângă ea și să urce scările în goană.

— Mă duc la bibliotecă să cercetez prin tomuri, le strigă, de pe trepte, cu toată sinceritatea de care putea să dea dovadă.

— De parcă ai ști unde-i biblioteca, îl persiflă Rexy.

În capătul scării, Steve tocmai se pregătea să deschidă ușa spre biroul său când auzi un *buf* urmat de țipătul unei femei. Un alt *buf,* ca și cum cineva s-ar fi ciocnit de perete, apoi o voce mânioasă:

— *No me toques, idiota*![7].

Vocea lui Cece!

Steve izbi ușa de perete și se trezi privind un adevărat talmeș-balmeș. Secretara lui, Cece Santiago, în chiloți și sutien de culoare roșie. Un bărbat săltând-o în aer, apoi plimbând-o într-o parte și în alta, în timp ce picioarele i se agitau prin aer.

— Hei, las-o jos imediat! tună Steve.

— Du-te dracului! Intrusul avea pieptul dezgolit, masiv și o burtă rotundă ca un pepene. La vreo patruzeci și ceva de ani, cu fața șiroind de sudoare. Purta pantaloni cu bretele și era desculț.

Steve traversă camera din două salturi. Bărbatul îi dădu drumul secretarei în mijlocul unei rotații, și Cece se prăbuși peste birou, cu toate dosarele rostogolindu-se pe podea.

Steve îl înhăță pe agresor de bretele.

— Hei! N-o fac cu bărbații, protestă omul.

— Steve, *nu te murdări*! țipă Cece exact în momentul în care șeful ei declanșa o directă de dreapta fix în bărbia omului. Adversarul căzu fulgerat la pământ ca un sac plin cu mango.

— Iisuse! L-ai terminat, se vaită Cece. N-o să-mi mai primesc niciodată banii.

— Ce tot vorbești? Individul încerca să te violeze.

Cece își trase pe ea o pereche de pantaloni scurți de spandex.

— Să mă violeze? Prăpăditul ăsta îmi dă două sute de dolari ca să ne luptăm *corp la corp.*

— Dar țipai, am crezut…

— Îl las să creadă că va câștiga, apoi îl pun la pământ.

— Aici? În biroul meu? Furnizezi servicii sexuale *aici*?

— Nici vorbă de sex, *jefe*. Lupte fanteziste. Unora le place.

Își puse pe ea un tricou fără mâneci. Avea deltoizii flexați, iar pe bicepsul drept, parcă sculptat, se unduia o cobră tatuată. Cece își petrecea mai mult timp ridicând greutăți decât în fața tastaturii, și asta se putea vedea atât în forma ei fizică fără cusur, cât și în maldărul de hârtii care-și așteptau rândul pe birou.

Tipul gemu și încercă să se salte în picioare.

— Ești în regulă, Arnie? se interesă Cece cu îngrijorare în glas.

— O să te dau în judecată, mârâi bărbatul, masându-și falca.

— Îmi pare rău că te-am lovit, Arnie, își ceru Steve scuze. Nu știam.

— Mda. Ei bine, eu știu totul în ce te privește, Solomon. Am auzit la radio. Ești avocatul lipsit de scrupule care nu poate câștiga nici măcar procesul unuia care a traversat pe verde.

— O, Doamne!

— O să te bag în penal. Arnie luă cămașa aruncată pe un colț al biroului lui Cece, își culese ciorapii și pantofii de pe podea și se grăbi spre ușă.

— Se pare că ai dat de naiba, *jefe,* îi zise Cece lui Steve.

— Eu? Cum rămâne cu tine? Ai încălcat termenii eliberării condiționate.

— Am unele dubii. Arnie e polițistul care mă supraveghează.

— Nu se poate!

— *Verdad, jefe.* În rapoartele lui spune că-mi plac competițiile sportive, că ăsta-i hobby-ul meu.

Cece Santiago fusese clienta lui Steve înainte să-i devină secretară. O mică încurcătură cu legea pentru că-și bătuse la sânge prietenul prins că o înșela, după care îi aruncase mașina în ocean de pe rampa de la Matheson Hammock.

Steve se îndreptă spre biroul lui.

— Crezi că am putea totuși să lucrăm un pic în dimineața asta, presupunând că nu te împiedică să-ți practici hobby-urile?

— Ce tot vorbești de muncă? N-a sunat nimeni. N-a sosit încă poșta. Deși ai primit ceva prin curier. Îi făcu semn spre un colț al încăperii.

De perete era rezemată o prăjină din material compozit, lungă de peste doi metri, cu un cârlig de oțel la unul din capete.

— Ia te uită! O undiță, se miră Steve. Cine a trimis-o?

— *No sé.* Era afară când am deschis ușa.

Steve ridică undița, o mișcă încoace și-ncolo și își trecu mâna peste cârligul ascuțit, letal. *Ca să agăți un pește mare. Cum ar fi un marlin.*

•

Kreeger la radio. Peștele-spadă înfipt în ușă. Și acum cangea asta. Începea să pună totul cap la cap și nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luau lucrurile.

Kreeger mă informează că a mai ucis înainte și că o va face din nou.

Steve fu străbătut de un fior rece pe șira spinării. Parcă simțea o prezență în spatele lui; se roti brusc, dar nu era nimeni acolo.

Nenorocitul îmi joacă deja feste.

Ceea ce făcea, desigur, parte din planurile lui Kreeger. Îi făcea plăcere atât să inspire teamă, cât și să provoace durere.

— Pescuit în larg? îl întrebă Cece. Nu ți s-a făcut rău de mare când l-ai dat pe Bobby cu barca la Water World?

— Cangea nu-i ca s-o folosesc eu. Mi-a fost trimisă ca o aducere aminte.

— Să-ți amintească de ce, *jefe*?

— De un moment când un client de-al meu s-a dus cu cineva la pescuit și numai unul singur s-a mai întors.

LEGILE LUI SOLOMON

1. *Mai bine îl mint pe un judecător decât pe femeia pe care o ador*.

Capitolul 4

IUBIRE LOGICĂ

Detest minciuna.

De fapt, urăsc s-o mint pe persoana iubită.

„Unele minciuni au fost mai rele decât altele”, gândi Steve. În tribunal, minciunile vin sub toate formele și mărimile. Neadevăruri fățișe, eschivări pline de prudență, tertipuri inteligente. Minciunile sunt tot atât de numeroase ca avocații în costume elegante care le scot pe gură. Pentru a nu mai pune la socoteala clienții, polițiștii, martorii, până și tipul care vinde pateuri pe treptele Curții de Justiție. Nici judecătorii, nici jurații nu se așteaptă să li se spună adevărul, adevărul gol-goluț, nimic altceva decât adevărul. Iar așteptările lor sunt mereu împlinite.

Dar n-ar trebui s-o minți pe femeia pe care o iubești. De dimineață, Victoria îl întrebase ce se întâmplase cu Kreeger, și Steve patinase în jurul subiectului pe pojghița subțire de gheață a adevărului. Acum, pe cale să o întâlnească pe Victoria cu ocazia „porților deschise”, ce permiteau vizitarea unui ansamblu de locuințe, încerca să-și adune curajul ca să-i mărturisească absolut totul. Tocmai trecuse de Parrot Jungle de pe MacArthur Causeway, când îi sună celularul.

— Dacă ai nimerit cumva pe radio AM, ți-a pierit zâmbetul.

Steve recunoscu vocea dulce ca mierea.

— Bună dimineața, Sugar Ray!

În urmă cu șapte ani, când îi acuzase pe Kreeger, Ray Pincher era unul dintre numeroșii procurori care anchetau infracțiunile grave. De atunci, fostul boxer amator, fost seminarist, fost cântăreț de rap, fusese ales în funcția de procuror-general al districtului Miami-Dade.

— Mare păcat că omul a ieșit din pârnaie. Escrocul ăla, vagabondul ăla care făcea pe psihanalistul.

— N-am ascultat emisiunea, zise Steve. Se gândi imediat că probabil era singurul din oraș care nu-l auzise pe doctorul Bill desființându-l.

— Zicea că ești mai sucit ca un tirbușon. Că ești mai jos decât burta unui șarpe-cu-clopoței. Tot atât de putred ca un pește mort de-o săptămână. Și astea au fost complimentele.

— Și ce-i cu asta? Omul e un infractor, fost condamnat. Are credibilitate zero.

— Crezi că știe ce s-a întâmplat?

Steve simți un fior rece. De ce naiba aduce asta în discuție? Și mai ales la telefon?

— Înregistrezi convorbirea, Sugar Ray?

— Asta chiar mă face să iau o pauză.

— Și probabil să găsești o cauză? Steve completă rima.

Pincher râse.

— Măi, să fie! Trebuie că ai conștiința încărcată.

Acum, pe bulevardul Biscayne, Steve trecu de Freedom Tower, clădirea în stil Mediterranean Revival pe care unii o denumeau Ellis Island din Miami. Sute de mii de refugiați cubanezi trecuseră pe acolo în anii ’60. Acum, un dezvoltator imobiliar plănuia s-o încastreze într-un zgârie-nori.

— Din câte îmi amintesc, Sugar Ray, mâinile tale n-au fost prea curate.

Pincher expiră puternic un șuierat în casca lui Steve.

— Treaba mea era să-l acuz pe tip. A ta, să-l aperi. Eu *mi-am* făcut datoria, Solomon.

Conversația luase o turnură neplăcută. Oare Pincher îl amenința?

— De ce m-ai sunat, Sugar Ray?

— Să te anunț că nu pot să te protejez. Dacă sunt citat, o să le spun adevărul. Singurul mod în care o pot da în bară ar fi să te acopăr pe tine. Abuz. Obstrucție. Mărturie falsă.

— Drace, tu faci toate astea înainte de micul dejun!

— N-o să fie prea amuzant, omul e după banii tăi.

— N-am deloc, și Kreeger o știe.

— Atunci o să fie satisfăcut să te vadă condamnat.

Steve rămase tăcut. Conversația plutea pe ape tulburi. Apropiindu-se de podul de pe Brickell Avenue, claxonă un autovehicul care-i tăiase calea, un PT Cruiser cu număr care atesta că fusese închiriat. *Să-i ia dracu' pe turiști. De ce nu stau toți în parcul Disney și să ne lase să ne blocăm singuri străzile*?

Se făcuse târziu și putea deja să și-o imagineze pe Victoria cum bate nerăbdătoare din picior în podeaua de marmură a imobilului. Steve se simțea din ce în ce mai deprimat. Dorința lui de a cumpăra un apartament la suprapreț se evapora rapid.

— Eu nu ți-am cerut să faci nimic contra legii, continuă Pincher. Îți amintești asta, nu-i așa, Solomon?

Sigur înregistrează. Face declarații încercând să se disculpe și caută apoi să le coroboreze cu mine.

— De un singur lucru îmi aduc aminte, că, atunci când nevastă-ta era plecată din oraș, mi-ai cerut să-ți aranjez o întâlnire cu fetele de la Les Mannequins.

— Ești un imbecil, Solomon!

— Și acum, că tot mă gândesc la asta, îmi amintesc că m-ai întrebat de unde ai putea face rost de niște cristale de amfetamină.

Să te văd acum în fața marelui juriu, Sugar Ray.

— Știi, Solomon, ești la fel ca taică-tău.

— Fă bine și nu-l vârî și pe el în asta.

Pincher scoase un hohot, ca un nechezat de cal.

— Amândoi v-ați crezut deasupra legii. Și o să sfârșești în același mod. N-ar fi interesant, tată și

fiu, amândoi excluși din barou?

— Tata n-a fost exclus. A părăsit singur baroul. Asta-i deosebirea dintre noi, Pincher. Eu nu părăsesc nimic.

Dar procurorul-general deja închisese.

•

Victoria se afla pe balconul apartamentului din zgârie-nori, la etajul 41, privind golful pe care pluteau vreo zece vase cu pânze angajate într-o competiție. La dreapta ei se afla digul rutier Rickembacker Causeway, cu podul spre Key Biscayne. MacArthur Causeway era la stânga, legând continentul de Watson, Palm și de insulele Star pe drumul spre Miami Beach. La distanță, dincolo de ele, se zăreau apele verzi-albăstrii ale Atlanticului.

Nu era rău deloc. Își imagina cum se trezește dimineața și, în lumina zorilor, își bea paharul cu suc de portocale pe acest balcon. Pașnic. Relaxant. Liniștit. Până când Steve nu-și dădea drumul la Sports Center ca să afle ultimele rezultate ale meciurilor de pe Coasta de Vest.

Dinspre sud-est se simți adierea brizei, răspândind un aer parfumat. Un apartament superb, cu o priveliște spectaculoasă, o zi minunată.

Și atunci de ce sunt așa de iritată?

Sigur că din cauza lui Steve. Întârzia ca de obicei. Dar nu asta o enerva cel mai rău. Când iubești un bărbat, îi accepți obiceiurile supărătoare.

Acapararea telecomenzii.

Băutul laptelui direct din cutie.

Și iritantul obicei numărul 97, să mă expedieze la tribunal unde să trebuiască să suport toate mizeriile într-o cauză de doi bani, adusă de el, dar de care nu mai vrea să se ocupe.

Toate astea aveau legătură cu teritoriul, teritoriul fiind ceva uneori încântător, alteori exasperant pe seama căruia se poartă dispute aprige în cadrul unei relații. Dar astăzi avea o problemă cu mult

mai importantă. Căutau un loc unde să se mute împreună, și acest lucru îi declanșa un șir de întrebări neliniștitoare.

Ăsta-i omul cu care vreau să-mi petrec tot restul vieții? *Pot doi oameni atât de diferiți să se înțeleagă bine în final*?

Încerca să dea un răspuns logic, dar era oare posibil ca treburile inimii să fie dirijate de rațiune? Cândva, crezuse că da. Căsătoria era un parteneriat, nu așa se spunea? Terminase facultatea pe locul întâi – cu specializarea în Fuziuni și Achiziții –, apoi fusese premiată când făcuse masteratul în științe juridice, disciplina Parteneriate și Corporații. Aranjamentele de business se bazau pe cooperarea între indivizi care gândeau la fel și aveau un țel comun. Așa că de ce dragostea nu s-ar fi ghidat după aceleași reguli? De ce căsătoria nu putea să fie privită ca un parteneriat sinergic între doi oameni cu interese și gusturi similare? Aceste calcule și raționamente o conduseseră în brațele lui Bruce Bigby, dezvoltator imobiliar și crescător de avocado, ales Omul Anului de clubul Kiwanis. Un american în toată puterea cuvântului și un tip cumsecade. Crezuse că interesele lor comune – opera, arta impresionistă și verile petrecute la Cape Cod – reprezentau baza unei vieți echilibrate fără mare stres, însă imediat după ce se logodise cu Bruce descoperise că viața îi era lipsită de emoții, de plăcere și de…

Descărcări electrice.

Ceva ce găsise în relația ei cu Steve. Poate chiar prea multă electricitate. Era așa ceva posibil? Uneori, se electrocutau.

Și, oricum, ce era atât de grozav la Steve? Avea părul negru puțin cam lung și un pic cam încâlcit. Se bronza repede și arăta super în pantalonii scurți, cu picioarele lui musculoase de atlet. Apoi mai erau ochii ciocolatii și zâmbetul fulgerător, ca și cum ar fi făcut vreo trăsnaie și își cerea astfel iertare.

— *Faci parte din tipologia sexy mediteraneeană, cum spune mama*, îl anunțase ea cândva.

— *Adică sunt un fel de Apollo*?

— *Toată înfățișarea ta. Acele buze pline. Nasul acvilin. Ca al unui împărat roman.*

— *Ești sigură că nu arăt ca un măcelar cușer*?

Acum, în timp ce-l aștepta, se întreba dacă mutatul împreună mai era așa o idee bună. Și tocmai *ea* fusese cea care lansase propunerea.

O luase pe ocolite, începând cu Bobby, îngrijorată de reacția lui. Relația dintre ei era grozavă. Totuși, prietena tatălui, care dormea din când în când pe acolo, era ceva cu totul diferit de o mamă vitregă permanent prezentă. Cu câteva săptămâni înainte, îl întrebase pe Bobby dacă ar fi fost OK să se mute cu ei. Bobby tăcuse o secundă, apoi zâmbise și își ridicase palma, ciocnind-o de a ei plin de entuziasm.

— *Toți de-a valma*? *Grozav*!

Steve acceptase și el sugestia, aparent fără rezerve. Deși era convinsă că nu fusese prea atent. Poate ar fi trebuit să aștepte până i se termina emisiunea preferată, Sports Center, înainte de a aborda acest subiect.

— *O idee bună,* spusese el, în timp ce urmărea ultimele știri despre Liga națională de fotbal. *Economisim bani, tăiem din drumuri.*

Cât romantism!

Apoi apăruse dilema locuinței. Casa lui Steve de pe Kumquat Avenue era prea mică. La fel și apartamentul ei. Așa că Victoria abia așteptase să-și termine treaba la tribunal ca să dea fuga pe Brickell Avenue, cu zgârie-norii săi, pentru a vedea frumusețea aceasta de apartament cu trei dormitoare și trei săli de baie.

Îi plăcuse foarte mult și spera să-i placă și lui Steve. Era o problemă, el ar fi vrut o casă la curte; în schimb, ea dorea un apartament cu balcon într-un bloc de locuințe.

Conform zicalei, el zice „visuri” și eu zic „vise”.

O deranjase faptul că Steve, la micul dejun, evitase întrebarea ei despre Kreeger. Pe drum, spre audierea de la tribunal, ascultase atentă tirada doctorului Bill, încercând să deslușească dacă era numai ceva menit să capteze atenția sau conținea în subtext o amenințare. Kreeger fusese totuși acuzat de crimă și condamnat pentru omucidere.

Simțise că printre glumele lui răutăcioase, pline de aluzii, răzbătea ceva profund serios. Omul părea ofensat și furios. Oare ce-i ascundea Steve?

Atât de tipic din partea lui. Decise că acesta era Prostul Obicei numărul 98. Convingerea că trebuia s-o ferească mereu de lucrurile neplăcute. S-o protejeze pe micuța doamnă, ca și cum asta i-ar fi fost slujba. Fără să priceapă că ea putea face față oricărei situații, la fel ca el.

Sunt avocat pledant. Pot să-i privesc pe ucigași drept în ochi, fără să clipesc.

— Deci unde ți-e alesul, Tori? o întrebă Jacqueline Tuttle pe când pășea în balcon, perdelele fluturând în spatele ei umflate de briză. Dacă nu vine repede, n-o să ai timp să probezi arcurile patului.

— Sau unghiul de înclinare, completă Victoria.

Jackie Tuttle, agent imobiliar, era cea mai bună prietenă a Victoriei. O celibatară înaltă, pieptoasă, cu o coamă de păr creț vopsit în roșu și înclinația de a folosi rujul stacojiu Spicy Nude, conducea un Mercedes decapotabil și lucra în sfera mai înaltă a pieței imobiliare, cea a apartamentelor de lux, sperând în același timp că avea să descopere un bărbat singur, bogat, dornic de a se însura cu o tipă petrecăreață, mare jucătoare de tenis și avidă de schi nautic. Spre deosebire de Victoria, Jackie era lipsită de inhibiții, râdea tare și poseda un simț al umorului presărat cu tot felul de obscenități.

Părea că între creierul și gura lui Jackie nu exista niciun filtru. Niciun subiect nu era inabordabil în opinia ei. De exemplu, despre

orgasme: număr și intensitate. Penisuri: forme, mărimi și performanțe. Clasificare: tipii fără o avere netă de șapte cifre nici nu mai era cazul să se deranjeze s-o sune. Își cataloga viitorii amanți pe o scară denumită de ea „Standarde minime pentru un viitor soț”. Două puncte în plus pentru bărbatul care obișnuia să lase în jos capacul de la WC. Două puncte în minus pentru tipul care-și ținea soluția de stimulare a creșterii părului în frigider, lângă cutia ei de lapte degresat.

Uneori, recita numele și însușirile foștilor ei iubiți cu ajutorul unui cântecel pe baza acordului „do-re-mi”:

Jack, un nenorocit, un zgârcit nenorocit. Dick, un gunoi fără valoare…

Când nu mai putea ține socoteala tuturor bărbaților cu care se culcase numărându-și degetele de la mâini, Jackie își scotea eleganții ei pantofi Jimmy Choos și recurgea la degetele de la picioare. Când termina și cu ele, făcea apel la un calculator.

— Crezi că lui Steve o să-i placă locul? o întrebă Jackie jucându-se cu un nasture al jachetei sale din mătase și cașmir, luată deliberat puțin cam strâmtă.

— Am unele dubii. Urăște ascensoarele.

— Atunci de ce-am venit aici?

— E un parteneriat. Victoria privi spre nord, unde podul basculant începea să se deschidă spre Venetian Causeway, un iaht cu un catarg înalt așteptând să treacă. Nu el trebuie să aleagă unde vom locui.

— Ooo! Dorința de afirmare își scoate capul bine coafat!

— Vreau să spun, de ce ar trebui Steve să facă toate alegerile în ce ne privește?

— Dă-i înainte, fato!

— Dacă ne vom muta împreună, n-am și eu același drept să-mi spun părerea?

— *Dacă*?

— Ce vrei să spui?

— Nu te dezminți. Tocmai ai pronunțat cuvântul „dacă” vă veți muta împreună. Cred că ți s-au răcit picioarele și transpiri în palmă.

— Ce tot spui acolo?

— Ai fobie față de angajamente.

— E un lucru absurd. M-am angajat față de Steve.

— Împreună cu câți bărbați ai mai locuit?

— Știi răspunsul. Cu niciunul.

Jackie slobozi un hohot de râs, sânii scuturându-i-se pe sub jacheta Calvin Klein.

— Eu am înșirat trei într-un singur an.

— Și asta numești tu angajament?

— Nu, curaj! Tori, ești o pisicuță speriată.

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Și, în plus, îl iubești pe Steve. Din ziua în care l-ai întâlnit.

— L-am urât în clipa când l-am văzut prima dată.

— Nicio diferență.

— Uneori, Jackie, ești la fel de exasperantă ca Steve.

— Adevărat? Ei bine, dacă îl arunci vreodată la coșul de gunoi, ai grijă să-i dai numărul meu de telefon.

Jackie râse din nou, iar Victoria o imită. În secunda următoare, Steve se ivi în ușa deschisă și pătrunse pe balcon.

— Ce-i de râs?

— Bărbații, răspunseră la unison cele două femei.

Jackie își trecu mâna pe sub brațul lui Steve.

— Ai văzut baia mare? Cu jacuzzi? Podelele de marmură?

— Tot ce-am putut vedea au fost lifturile astea teribile. Trebuie să iei unul din parcarea subterană și apoi un altul din holul de la intrare.

— N-ai văzut nici piscina? îl întrebă Victoria pe un ton dulce. Lui Bobby o să-i placă la nebunie.

Știi cât de bine îi face înotul.

— Înotul cu delfini îi face și mai bine. N-am văzut niciunul acolo.

— Haide, frumosule! îl îndemnă Jackie. E bine să ai o minte deschisă.

— Nu vezi deloc pământul. Nici măcar un fir de iarbă. Steve gesticula spre sol, patruzeci și unu de etaje mai jos. Numai beton! Unde o să mai pot bate mingea cu Bobby? Și ce-i cu semnul ăla pe marginea digului? „Pescuitul interzis?”

— Urăști pescuitul, zise Victoria.

— Urăsc regulile. Îmi place să pescuiesc. Mă trag dintr-o lungă linie de pescari.

— Te tragi dintr-o linie lungă de mincinoși.

— Asta arată cât de bine mă cunoști. *Zayde* al meu, Abe Solomon, a prins un hering-record la Savannah în larg.

— Nu-i niciun hering la Savannah.

— Bunicul Abe trebuie că i-a prins pe toți.

— Nu fi rău! interveni Jackie. Își puse ambele mâini pe șolduri într-o mișcare abilă care-i împingea sânii în sus. Steve, ai câteva lucruri care te avantajează în cursa pentru premiul de soț-model. Ești burlac, îți plac femeile și ai o slujbă. Totuși, mi-am aruncat ochii pe ratingul tău de credit și nu prea seamănă cu al lui Donald Trump.

— O să-mi vopsesc părul portocaliu, dacă ajută la ceva.

— Conduci o rablă, te îmbraci ca Jimmy Buffet[8] și cu excepția zvonurilor pe care le-am auzit despre talentele tale în dormitor…

— Jackie! sări Victoria, roșie la față.

— Nu ești cine știe ce achiziție, continuă netulburată Jackie, iar cea mai bună amică a mea merită tot ce-i mai bun. Prin urmare, de ce n-o roiești de-aici și n-o lași pe Tori să aleagă locul care-i place?

— Hei, Jack-o, am și eu dreptul la un vot! protestă Steve.

Ea îi făcu semn că-i concediat, fluturându-și mâna cu unghiile vopsite într-o nuanță rozalie numită *Amor italian.*

— Ți-am văzut casa, Steve. Este foarte clar că n-ai nici cea mai mică idee despre stil ori design.

— Adică nu-s un închipuit ca băieții cu fonduri babane pe care-i vânturi tu.

— Terminați odată! le ceru Victoria. Steve, nu mai fi rău cu Jackie!

— Eu? Ea e cea care te vrea măritată cu un barosan.

— Foarte adevărat! admise Jackie. Dar i-am spus să te țină și pe tine în așteptare. Gesticulă spre interiorul apartamentului.

— Ce-ar fi să aruncăm o privire în dormitorul mare?

— Urăsc locul ăsta! se plânse Steve.

Parcă ar fi un copilaș, gândi Victoria. Un copil obraznic.

— Îmi pierd vremea cu voi, zise Jackie. Pa și pusi! Cu un gest de adio, părăsi demn balconul.

Victoria îl străpunse pe Steve cu privirea.

— Ce-i? Ce-am făcut altceva decât să spun adevărul? se apără el.

— După ce-ai intrat, n-ai făcut decât să arunci grenade. De ce n-ai sunat să-mi spui că în niciun caz n-ai de gând să locuiești aici?

— Nu eram sigur de asta până când nu l-am auzit pe portar că mi se adresează în franceză.

— Steve, vorbesc serios. Nu-i corect față de Jackie. Ne face o favoare.

— Ne-ar face una dacă și-ar înjumătăți comisionul. Steve respiră adânc. Uite ce-i, Vic! Trebuie sa vorbim.

— Știu. Vrei o casă cu o curte plină de iarbă.

— Nu-i asta!

Aruncă o privire lungă spre vasele cu pânze de parcă ar fi dorit să se afle la bordul unuia dintre ele.

— Trebuie să-ți spun mai multe despre Kreeger.

— Da? Nici măcar nu încercă să-și mascheze surprinderea.

— De dimineață, n-am fost cinstit cu tine. Acum aș vrea să-ți spun tot ce știu.

— Chiar așa? Suna tot atât de sceptic cum se simțea.

— Am fost prea rezervat. Vreau să-ți povestesc mai multe despre mine.

Ea îl studie un moment.

— Îți bați joc de mine?

— Doamne, când ai devenit atât de cinică?

— Când m-ai învățat că, deși puși să jure cu mâna pe Biblie, toți mint.

— Uite ce-i, nu zic c-o să mă transform în Domnul Sensibil. Mă tem la fel ca toți bărbații să nu dau dovadă de slăbiciune, dar ce-am făcut de dimineață n-a fost corect. Am răspuns întrebărilor tale despre Kreeger ca și cum eram în fața marelui juriu. Așa că o să-ți povestesc ce s-a întâmplat cu el și poate că asta o să deschidă porțile și altor confesiuni.

Victoria îi sări de gât îmbrățișându-l, strângându-l la piept.

— Ești un tip minunat, Steve Solomon, știai asta?

— Înainte să faci o declarație finală, mai bine ai asculta ce am să-ți spun.

LEGILE LUI SOLOMON

2. *Nu trebuie să-ți tragi clientul în piept… decât dacă ai un motiv al naibii de temeinic.*

Capitolul 5

SUPRAVIEȚUIREA CRIMINALULUI

Un pelican ședea pe o protuberanță de coral, curățându-și penele de pe burtă cu ciocul. Steve și Victoria se plimbau pe Bayfront Drive, drum mărginit de un șir de blocuri pe o parte și de apele verzi și liniștite ale golfului Biscayne, pe cealaltă. Victoria își ridicase ochelarii de soare pe cap, și pasul lung făcea ca fusta ei Sunny Choi să se muleze la maximum, scoțându-i în evidență șoldurile. Steve nu făcea deosebirea între moda tip Sunny Choi și meniul de pui Chow mein, dar începuse să prindă niște frânturi de informații tot ascultând-o cum sporovăia interminabil cu Jackie la telefon.

Porțiunile luminate alternau cu umbra aruncată de blocurile înalte, în timp ce soarele cobora peste Everglades. Sub razele lui, părul Victoriei strălucea în nuanțe de un blond-roșcat. La umbră, ochii ei verzi păreau că emană propria lor lumină. Avea un aer mulțumit, îl iertase deja pe Steve pentru că întârziase, că fusese turbulent, că fusese… Steve, într-un cuvânt.

— Am făcut ceva în cazul lui Kreeger, un lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată înainte și nici după, mărturisi el. Și nu sunt deloc mândru de asta.

— Dă-i drumul! Spune-mi totul, Steve!

Își folosea tonul de dădăceală. Asta e. Femeile sunt născute ca să *dădăcească.* Agață-te de pieptul lor cald și totul va fi în regulă. O să fie simplu. Victoria era, prin firea ei, încurajatoare și grijulie. Și iertătoare.

— Acuzațiile împotriva lui Kreeger s-au bazat pe dovezi pur circumstanțiale, zise el. Credeam că o să pot să câștig.

— Tu întotdeauna crezi că poți câștiga.

— Mda, dar cu el era ceva diferit. Credeam că-i nevinovat.

Nu mai fusese nevoie să spună *contrar acuzației.* Victoria știa diferența. În dosarele penale rareori ajungi să pledezi în favoarea unei persoane cu adevărat nevinovate, care în mod cert n-a comis crima respectivă. Deseori, trebuie să aperi pe cineva care aproape sigur a săvârșit infracțiunea cu pricina, doar că procurorii nu pot s-o dovedească. Asta e deosebirea între *nevinovat* și *respingerea acuzației aduse.*

După cum știu toți cei care îi urmăresc pe avocații palavragii invitați la televiziune să disece ultimul proces al secolului, statul trebuie să dovedească înfăptuirea crimei mai presus de orice îndoială. Procurorul este muncitorul care se agită din răsputeri în toiul uraganului, care aduce saci după saci cu nisip pentru a consolida digul, ferindu-și astfel dosarul de distrugere. Avocatul apărării este un vandal care dă găuri în sacii de nisip, urinează în râu și se roagă ca ploaia să se reverse în continuare cu găleata. Steve se considera un as în ceea ce privește datul găurilor și stropitul cu urină. Lua foarte în serios profesiunea de credință a avocatului de a-și apăra clientul cu tot zelul posibil. Și așa procedase mereu. Cu o singură excepție.

— Kreeger n-avea cazier, urmă Steve. Era bogat, faimos, respectat. Fusese desemnat ca expert într-un proces urât de obținere a custodiei unui minor. În același timp, avea o legătură amoroasă cu mama copilului.

— Deloc frumos!

— O femeie pe nume Nancy Lamm. Nu numai că Kreeger a sedus-o, ci i-a mai dat și un maldăr de pilule, antidepresive și sedative. S-au certat, și ea l-a amenințat că se va plânge Departamentului de reglementare a profesiunilor, cerând să i se retragă licența.

— Sună ca și cum procurorul avea un caz bine întemeiat. Voia s-o omoare. Să-i închidă gura.

— Exact așa a pledat Pincher în fața juriului, dar mai gândește-te puțin, Vic! Dacă Kreeger plănuise s-o ucidă, ar fi făcut-o oare acasă la el, în propria lui cadă, când abia consumase drogurile furnizate de el?

— Dacă ucigașii ar fi mai isteți, ne-am pierde pâinea.

— Kreeger are un IQ socotit genial. Dacă dorea să o ucidă pe Nancy Lamm, ar fi putut s-o facă mult mai curat.

— Doar dacă nu-și pierduse mințile.

— Nu-i genul lui să aibă accese de furie. E deștept, un om calculat, care s-a trezit că femeia s-a înecat în cada plină cu apă caldă după ce vârâse în ea alcool și barbiturice.

— Vreo urmă de traumatism?

— O întrebare excelentă, maestre. O rană pe creștet. Pincher argumenta că Kreeger a lovit-o cu ceva, apoi a aruncat-o în cada de baie. Kreeger mi-a spus că el se afla în salon, preparându-și un cocteil. Când s-a dus s-o caute, a găsit-o în cadă. Eu mi-am bazat pledoaria pe faptul că ea a leșinat, a alunecat pe marginea umedă a piscinei, s-a lovit cu capul de marginea căzii și s-a prăbușit în interior.

— Mi se pare cam trasă de păr.

— Am avut un expert în comportament uman, care a fost de acord cu mine. Zicea că situația se încadrează într-o marjă rezonabilă de probabilitate. Am pus totul cap la cap și am făcut o demonstrație video destul de convingătoare.

— Deci ai invocat o ceartă soldată cu un accident, fără să roșești?

— Nu roșesc niciodată.

— În regulă! Nici măcar când ai susținut cererea clientului tău, de a nu restitui familiei inelul de logodnă acceptat de ea pe când ea era… ce termen ai folosit?

— Temporar indisponibilă pentru o legătură matrimonială.

— Corect. Parafrază în stil Solomon pentru „deja căsătorită”.

Trecuseră de hotelul Sheraton și se apropiau de podul spre Brickell Key, odinioară o insulă puțin dezvoltată, acum o junglă de beton cu blocuri înalte, unde abia dacă puteai vedea un copac sau o tufă în afara celor înfipte în ghivecele din balcoane. Un alergător solid, cu bustul gol, cu un iPod, îi depășiră agale.

— Și medicul legist ce-a zis de rană? se interesă Victoria.

— Neconcludentă. Putea proveni din impactul cu marginea căzii sau dintr-o lovitură cu un obiect rotunjit la capăt.

— Cum ar fi?

— Prăjina de curățat bazinul de înot.

— Au examinat-o ca să vadă dacă se potrivea urmei lăsate?

— N-au putut. Dispăruse. N-a fost găsită niciodată.

— O, cât se poate de convenabil, nu-i așa?

— Mda! Pincher a făcut mare scandal, a proferat tot felul de invective, sugerându-le juraților că Kreeger o lovise pe femeie cu prăjina, apoi se debarasase de ea înainte de a apela la 911.

Se apropiau de un părculeț aflat în punctul în care râul Miami se varsă în golful Biscayne. Pe o latură se găsea Miami Circle, un sit arheologic vechi de două mii de ani. Cu mult timp înainte ca Brickell Avenue să fi fost populată de avocați și bancheri din domeniul investițiilor, precum și de contabili autorizați, acolo fusese o fâșie de prerie ce înainta spre continent, unde americanii nativi își ridicau tabere pe malurile râului, își frigeau animalele sălbatice deasupra focului și sculptau obiecte din calcar.

— Deja știi ce-a făcut juriul, zise Steve. L-a achitat de crimă și l-a condamnat pentru omor din

imprudență.

— Un verdict respingător.

— Exact! Un compromis lipsit de curaj. Fie îl condamnau pe Kreeger pentru crimă, fie îl achitau. Dar să uităm asta pentru o secundă, Vic! Să zicem că ești un juriu cu un singur membru. Care-i verdictul *tău*?

— Sper că nu-ți închipui că vreau să te critic, începu ea. Stilul ei feminin de a-i ușura înghițirea pilulei, camuflându-și comentariile dure în termeni la fel de confortabili ca niște papuci de casă. Sunt surprinsă că juriul nu l-a achitat. Fără arma crimei, cu un scenariu rezonabil, care să justifice rana de la cap, tipul tău ar fi trebuit să iasă cu fața curată.

— Am știut că o să spui asta. Dar n-a fost o întrebare corectă. Am lăsat ceva deoparte.

— Ceva incriminator?

— Să-mi spui tu! Să ne întoarcem în timp cu aproape douăzeci de ani. Kreeger tocmai absolvise facultatea de medicină la Shands. Pentru a sărbători, a plecat în excursie pe Islamorada cu un cuplu de colegi. Unul îi era cel mai bun prieten, un tip pe nume Jim Beshears. Cealaltă persoană era iubita lui Beshears.

Victoria părea nedumerită. Ce legătură avea o excursie pe malul oceanului cu femeia moartă în cadă douăzeci de ani mai târziu?

— Așa cum îi rog pe jurați, te rog și pe tine să aștepți să-mi termin pledoaria înainte de a trage vreo concluzie. Victoria ridică din umeri, iar el continuă. Cei trei – Kreeger, Beshears și fata – au închiriat o ambarcațiune ca să prindă un marlin. Băuseră tot week-end-ul și tot ce știau în legătură cu pescuitul aflaseră mâncând fructe de mare la Red Lobster, însă iubita lui Beshears a reușit cumva să agațe un pește-spadă și să-l tragă pe vas. Nu unul imens după standardele speciei, dar cam la o sută de kilograme. Căpitanul se afla pe puntea de comandă, iar Kreeger și Beshears, asemenea lui Abbott și Costello[9], încercau să scoată peștele din

apă. Kreeger ținea un harpon și Beshears se apleca peste bord. Până la urma, peștele a aterizat în fața cabinei, iar Beshears în apă.

— OK, a căzut peste bord. L-au tras înapoi, corect?

— Fata i-a aruncat un colac de salvare, însă n-a putut să-l prindă. Beshears înghițea apă, intrase în panică. Kreeger s-a aplecat peste margine, împingând harponul pentru ca Beshears, să se agațe de el. Dar ambarcațiunea se agita pe valuri și, în toată confuzia creată, Kreeger i-a zdrobit capul cu lancea. Căpitanul încerca să manevreze vasul și nu-l putea vedea pe Beshears în timp ce acesta era târât spre elice și tocat ca pentru sushi.

— O, Doamne! Nu vrei să spui că Kreeger a intenționat să-l omoare? Adică nu-i nicio dovadă în acest sens, nu?

— Nu mai mult decât în cazul lui Nancy Lamm.

— Însemnând ce?

— Tot week-end-ul, Beshears îl hărțuise permanent pe Kreeger în legătură cu o lucrare scrisă de acesta, pretinzând că falsificase rezultatele studiului ca să-și justifice concluziile privind psihologia evoluționistă. În opinia lui Kreeger, crima e o consecință naturală a faptului că suntem oameni, a faptului că evoluția i-a favorizat pe cei care și-au ucis rivalii.

— Supraviețuirea criminalului.

— Exact! Kreeger scria că omuciderea este programată în ADN-ul nostru, mai curând decât să fie un comportament aberant. Făcuse niște cercetări pe studenții din primul ciclu, măsurându-le predilecția spre violență. Beshears îl tot înțepase pe acest subiect, așa cum fac băieții, calificându-i rezultatele drept o escrocherie. Kreeger îl avertizase să-și țină gura și lucrurile au tot degenerat.

Soarele cobora tot mai jos pe cer și le vâra sulițe în ochi. Victoria își coborî ochelarii pe nas.

— Comportament caracteristic, murmură ea, ca și cum gândea cu voce tare. Beshears și Lamm. Doi oameni care-l amenințaseră pe Kreeger. Ambii loviți în cap și aruncați în apă. Ambii decedați. De fiecare dată lăsându-se impresia unui accident. Fapte similare, conform regulii lui Williams.

— De aceea, Pincher s-a folosit de istoria cu Beshears, invocând-o ca probă și paralizându-mi strategia.

— Dar Pincher e de obicei atât de leneș, încât mă surprinde că a reușit să descopere cazul anterior.

— Nici n-a făcut-o!

— Atunci cum a izbutit să afle de întreaga afacere?

— I-am povestit-o eu, zise Steve.

— Nu! Nu se poate!

— Am făcut-o, Vic. I-am furnizat lui Pincher toate dovezile, de care avea nevoie ca să-mi condamne clientul.

Victoriei parcă începură să-i tremure buzele. Scutură din cap ca și cum ar fi încercat să alunge enormitatea pe care tocmai o auzise.

— Ți-ai încălcat jurământul?

— Am avut un motiv întemeiat.

— Nu există un motiv întemeiat în această situație, rosti ferm Victoria, întorcându-i spatele.

Capitolul 6

COPILUL DIN FLORI AL LUI AYN RAND[10] ȘI TED BUNDY[11]

Victoria făcea eforturi să proceseze informațiile. La câțiva metri distanță, niște studenți lucrau pe brânci la situl arheologic, mânuind mistriile și măturicile în căutarea unor artefacte.

Încă nu putea să creadă tot ce auzise. Steve nu ceda în fața nimănui. La tribunal, se lupta întotdeauna pe viață și pe moarte și în câteva rânduri recursese la metode murdare. Nu de puține ori își petrecuse noaptea în spatele gratiilor pentru sfidarea Curții.

Un avocat care se teme de închisoare e ca un chirurg speriat de vederea sângelui.

Îi spusese acest lucru exact în ziua în care se întâlniseră. În acel moment, se aflau în celule alăturate. O provocase fără rușine în timpul procesului. Ea își pierduse cumpătul, și amândoi fuseseră închiși pentru sfidarea completului de judecată. Nutreau același dispreț unul față de celălalt. La zdup, o ridiculizase pentru corectitudinea ei; ea îl atacase pentru etica lui sau mai bine zis pentru lipsa acesteia.

— *Ți-ai bătut joc de lege.*

— *Am propriul meu cod de legi. Judecățile lui Solomon.*

Știa că Steve ar fi făcut orice ca să câștige. Dar să încalce legea ca să piardă? Era ceva cu totul nou. Și poate chiar mai înfricoșător, pentru că își încălca tocmai profesiunea de credință. Un avocat trebuia să-și apere clientul cu tot zelul – și să nu-l trădeze.

— Hai, Steve! Nu pot crede că te-ai apucat să furnizezi procurorului dovezi incriminatoare.

— Ba da, am făcut-o!

— De ce?

— Kreeger m-a mințit și l-am prins cu asta.

— Atunci trebuia să renunți la caz.

— Ar fi continuat să-l mintă pe succesorul meu și ar fi scăpat. Așa cum ai zis, fără dovezi ale unei crime comise anterior, pledoaria procurorului ar fi fost în van.

— Așa e sistemul! Plasa are găuri în ea. Uneori, cei vinovați se strecoară prin ele, și nevinovații cad în cursă. Dintre toți oamenii, tu o știi cel mai bine.

Ia te uită, ea, o fostă procuroare, să-i spună lui Steve cel fără de scrupule că era OK ca niște criminali să scape cu fața curată! Nu-i venea să creadă în ce hal se inversaseră rolurile.

— Cineva trebuia să-l oprească, zise Steve. Kreeger i-a ucis pe Jim Beshears și pe Nancy Lamm.

— Dă-o naibii, Steve! Nu poți fi sigur de asta.

— Intuiția nu mă înșală. Am fost sută la sută sigur.

— Chiar dacă ai avea dreptate, un avocat al apărării nu poate să acționeze ca agent secret al procuraturii.

Îi aruncă o privire cruntă bărbatului pe care-l iubea, bărbatului pe care urma să-l aibă tot timpul alături, chiar să se mărite cu el cândva. Ce se întâmpla acum o uluia total. Își aminti ce-i spusese maică-sa odinioară.

— *Minciunile bărbaților sunt întotdeauna numai vârful cubului de gheață.*

— *Vrei să spui al ghețarului, mamă*?

— *Nu, mă refer la cei care obișnuiesc să bea whisky cu gheață. Prințeso, dacă îi prinzi cu o singură minciună, fii sigură că altele vor urma la scurtă vreme.*

În cariera aleasă de ea, de văduvă fermecătoare, Irene Lord, Regina, își dezvoltase o atitudine cinică, sănătoasă față de bărbați. Victoria se molipsise și ea puțin. Dar niciodată față de Steve. Majoritatea bărbaților își pun o mască, ascunzându-și pornirile agresive. La fel ca

studenții la arheologie de la situl de pe dig, trebuie să scurmi cu lopățica și să măturui bine impuritățile ca să dai de adevărata lor fire. Nu și în cazul lui Steve. El își disimula partea blândă, grijulie – dragostea lui pentru Bobby, voluntariatul, angajamentul plin de pasiune față de justiție – sub un exterior care putea fi deopotrivă arogant și insuportabil.

Făcu efortul să-i vorbească pe un ton constant, măsurat.

— Ți-am înțeles motivația, dar ai sărit atât de mult peste cal, încât mă întreb dacă mai ești competent să practici avocatura.

— Doamne, de ce iei totul atât de personal? o întrebă el. Părea rănit.

— Cum presupuneai că aș fi reacționat? Sunt partenera ta. Mai mult, amanta ta.

— Nu erai niciuna, nici alta când s-au întâmplat aceste lucruri.

Ea își încleștă dinții atât de tare, încât simțea cum o dor mușchii maxilarului.

— Ai vrea să restabilești situația de atunci?

— Haide, Vic! N-am vrut să spun asta. Nu erai pe lângă mine să mă influențezi, așa că am făcut niște chestii care-mi repugnă acum.

— Ai cârmit-o bine, șmechere! Dar ce-ai făcut rămâne lipsit de etică și ilegal.

— OK, am înțeles asta deja. Să trecem peste. Tu, inclusiv!

— Chiar așa? Ai putea să-mi acorzi câteva minute de gândire mai întâi?

Unul dintre studenții de la situl arheologic, o femeie tânără cu pantaloni scurți kaki, se ridică în picioare începând să strige. Agita ceva în mână către colegii ei. De la distanță era imposibil să spui ce era acel obiect. Un ciob dintr-o oală de lut, un vârf de săgeată, vreun artefact rămas moștenire de la indienii Tequesta? Trebuia să scurmi bine ca să afli secretele trecutului.

Victoria adoptă comportamentul avocățesc caracteristic. Adresându-i-se pe un ton blând, ca și cum gândea cu voce tare, îi spuse:

— Probabil că nu te mai poate da în judecată, pentru că termenul de prescripție este depășit. Dar prescripția nu se aplică în cazurile de încălcare a eticii profesionale. Ar putea să ceară excluderea ta din barou.

— Ori să-mi dea în cap cu o cange de marlin.

De-abia atunci îi spuse despre cangea găsită în birou.

— Marlinul agățat pe ușă. Cangea. Stilul lui Kreeger de a-mi spune că știe că eu l-am aruncat în aer.

— Dar de ce ține să-ți spună?

— Ca să-mi dea de înțeles că poate să procedeze în ce mă privește la fel cum a făcut cu Beshears și Lamm.

— Deci faptul că ți-ai vândut clientul nu numai că a fost total ilegal, zise ea, scuturând neîncrezătoare din cap, a fost și incredibil de stupid.

Furia ei îl surprinse. Ce se întâmplase cu acea căldură și grijă la care s-ar fi așteptat?

Ce se întâmplase cu strânsul lui la pieptul ei cald?

Steve își aminti ziua când descoperise secretul lui Kreeger. Căuta martori de nădejde, nu unii motivați de ură. Kreeger devenise un fel de celebritate. Psihiatrul lucrase pentru Serviciul de științe comportamentale al FBI și își câștigase ceva credibilitate ca expert în cazul ucigașilor în serie. Când deschideai televizorul, apărea imediat pe CNN sau pe canalul Court TV, când vreun suspect era eliberat. Ulterior, se specializase în relațiile personale, despre care Steve gândea că nu constituiau un domeniu diferit de cel al asasinatelor. Relaxat în fața camerei, Kreeger le oferea sfaturi înțelepte femeilor sătule de bărbații

lor, o audiență care nu numai că nu se epuiza niciodată, ci, din contră, creștea mereu.

Steve se dusese la Facultatea de medicină din Gainesville, încercând să găsească martori care să dea informații despre caracterul acuzatului. Vorbise cu un profesor. Acesta și-l amintea pe Kreeger și i-a istorisit o poveste încâlcită despre o excursie la pescuit care se terminase prost. Steve a mai dat apoi câteva telefoane, descoperind-o pe fosta prietenă a defunctului Jim Beshears. Conform relatării ei, Kreeger fusese scandalizat de acuzațiile aduse de Beshears cu privire la pretinsa fraudă academică. Cei doi bărbați se certaseră și de unde se afla ea, la bordul vasului, a rămas cu impresia că Kreeger l-a împins pe Beshears peste bord, apoi l-a lovit intenționat cu acea cange. Dar totul se petrecuse atât de repede și ea fusese atât de agitată, încât nu putea fi sigură. Oficial, decesul a fost declarat urmare unui accident, fără să fie declanșată vreo anchetă penală.

După aceea, Steve a citit bestsellerul lui Kreeger: *în căutarea lui Numero Uno.* Teoriile lui cu privire la natura umană erau de-a dreptul macabre. La capitolul unu, „Strânge șurubul pe vecinul tău", Kreeger postula faptul că lăcomia, hedonismul și egoismul sunt niște trăsături de caracter pozitive. Altruismul, caritatea și sacrificiul de sine sunt stupide. Interesul egoist este singurul valabil. Mai bine să fii în postura de a strânge șurubul decât în aceea de victimă. Cu cât Steve citea mai mult, cu atât devenea mai îngrijorat.

S-a întors apoi la Gainesville și a început să caute prin biblioteca spitalului Shands. A descoperit monografia lui Kreeger, *Asasinatul de-a lungul timpului*: *Omuciderea ca element esențial al evoluției biologice.* Ca medic rezident în clinica de psihiatrie, Kreeger argumenta că oamenii sunt sortiți să devină niște ucigași. Instinctele criminale, scria el, nu sunt altceva decât niște tactici de supraviețuire datând din vremurile preistorice.

Conform practicii îndelung exersate, era logic și sănătos să ucizi pe cineva care amenința grota în care te adăposteai, voia să-ți ia femeia sau mâncarea. Aceste instincte continuă să fie înscrise în ADN-ul nostru până în ziua de azi.

Crima n-ar trebui considerată o abatere de la valorile umane. Crima este valoarea umană esențială.

Kreeger mergea și mai departe. Ca să ucizi rațional, declara el, nu înseamnă că e nevoie să te afli într-o situație de autoapărare. Lăsând la o parte noțiunile lui de bine și rău, conform logicii sale trebuia să-ți ucizi rivalul pentru o avansare în funcție, pentru dragostea unei femei sau chiar pentru ultimul loc din autobuz.

Subit, chiar înainte de proces, totul prindea contur în ochii lui Steve.

Doctorul William Kreeger era copilul din flori al lui Ayn Rand și Ted Bundy.

Un tip atât de posedat de narcisism și de egoism și atât de lipsit de sentimente față de alții, încât ar fi eliminat pe oricine considera că reprezintă o amenințare.

Colegul lui de clasă. Amanta. Sau avocatul lui.

Sigur, Victoria avea dreptate. Nu numai că era ilegal să furnizeze autorităților probe incriminatoare despre clientul său, dar era și foarte periculos. Ce putea face acum? Kreeger nu s-ar fi mulțumit doar cu glumițele răutăcioase de genul peștelui mort, cângii de marlin și amenințărilor la radio. Toate astea erau preludii.

Poate că-și plănuiește atacul chiar în acest moment.

Ceea ce însemna că Steve avea nevoie să contraatace. Sau, și mai bine, să treacă la ofensivă. Îi trebuia o modalitate de a-l doborî pe Kreeger înainte ca acesta să poată trage în el. Dar cum?

Să se năpustească în sediul postului de radio, să-l țintuiască pe Kreeger de perete și să-l scuture până îi vine mintea la cap.

Nici pomeneală.

Steve era avocat. Era bun să dea cu gura. Putea să se plimbe prin fața juraților și să se joace cu acuzarea. Violența nu era însă stilul lui. Sigur, pusese mâna pe bâtă și-i crăpase capul omului aceluia, dar fusese forțat s-o facă pentru a-l salva pe Bobby. Ce-i rămânea de făcut?

Să-l lovească pe polițistul însărcinat cu supravegherea celor eliberați condiționat, cum procedase ca să-i apere virtutea lui Cece? Deloc impresionant. Să răscolească un caz închis cu ani de zile în urmă, declarând că are noi dovezi importante? Nici atât, nimeni n-ar fi pățit nimic.

Totuși, ce era de făcut cu Kreeger? Omul avea la activ niște gesturi violente care merseseră până la crimă. Așa că Steve avea nevoie de un plan. Se ridica însă o problemă. Cum să păcălești o persoană dotată cu o minte strălucită și criminală în același timp, când tu nu dispui de niciunul dintre aceste atribute?

LEGILE LUI SOLOMON

3. *Când nu știi ce să faci, cere sfatul tatălui… chiar dacă din menora lui lipsesc două lumânări.*

Capitolul 7

REGELE SOLOMON ȘI REGINA DIN SABA

Steve avea nevoie de un sfat. Trebuia să discute cu omul care-i privea de sus pe ticăloși, declarându-i vinovați și expediindu-i în locuri unde nu-și puteau face rău decât unul altuia. Onorabilul Herbert T. Solomon cunoștea bine astfel de lucruri.

Ce să fac, tată, când un nebun vrea să-mi ia gâtul?

Steve ieși pe ușa bucătăriei în curtea din spate. Tatăl și nepotul lui stăteau cu picioarele încrucișate, direct pe pământ, la umbra unei mimoze. Iarba era presărată cu bucăți de placaj și scânduri late, alături de un ciocan, un ferăstrău și o lădiță cu unelte.

— *Șalom,* fiule! îl întâmpină tatăl său. Cu bărbia plină de tuleie albe, cu părul lung, argintiu, pieptănat peste cap, atârnându-i peste guler și cu o sticlă de whisky vechi la îndemână, Herbert T. Solomon arăta ca Wild Bill Hickock cu o kipa pe cap.

Sau poate ca un profet din Biblie. Care ținea o copie a Vechiului Testament într-o mână și o băutură în cealaltă.

— Regina din Saba, rosti Herbert cu accentul lui sudist, auzind de faima lui Solomon, a venit să-l pună la încercare cu niște întrebări viclene.

— Treci la partea sexy, zise Bobby. Când Solomon i-o pune gagicii și tuturor concubinelor.

Herbert sorbi din whisky.

— La timpul potrivit, băiete.

— Ce-i cu voi aici, tată?

— Îl învăț pe Robert Cartea Sfântă. Herbert dădu o pagină. „Regina din Saba i-a dat lui Solomon aurul și mirodeniile aduse și…”

— Mirodenie, conform Bibliei, înseamnă sex, îi întrerupse Bobby, rânjind către Steve. Așa m-a învățat tataie.

— Tataie e un adevărat savant într-ale Talmudului.

Bobby continuă entuziast:

— În Prima Carte a Regilor se spune că Solomon i-a dat reginei „tot ce-și dorea și îi ceruse.” Pricepi, unchiule Steve?

— Cred că-mi dau seama.

— Știai că regele Solomon a avut șapte sute de neveste și trei sute de concubine?

— Nu-i de mirare că a plecat de-acasă ca să cucerească Mesopotamia, comentă Steve, apoi se întoarse spre tatăl său, care-și turna whisky peste cuburile de gheață. Tată, de ce îi umpli capul lui Bobby cu toate prostiile astea?

— Rădăcinile noastre nu sunt o prostie.

Herbert sorbi zgomotos din băutură și se întoarse spre nepot.

— Robert, strămoșii noștri au fost războinici la curtea regelui Solomon. Suntem descendenții direcți ai onorabilului înțelept.

— Of, pentru Dumnezeu! mârâi Steve.

— Să nu defăimezi lucrurile sfinte în prezența mea.

— Și ce-i cu kipa? Acoperi vreo bucată de chelie?

— Ah, mă rog pentru tine, Stephen. Ai devenit un filistin.

— Și tu ai luat-o razna. Ortodoxia la vârsta ta sună complet aiurea.

Herbert își scutură capul.

— Nu-mi vine-a crede că fiul meu e un păgân și că fiica mea e o târfă.

— Hei, tată! Las-o moartă, nu mai folosi cuvintele astea în fața lui Bobby, OK?

— *Nu*? Ce mare brânză? Crezi că băiatul nu știe că maică-sa e o vagaboandă care se droghează?

— Tată, ajunge! „Nu că n-ar fi fost adevărat, gândi Steve, dar nu-i arunci unui copil în față așa ceva.”

— E OK, unchiule Steve! Bobby își făcea de lucru cu o bucată de scândură, fără să dea semne că ar fi fost deranjat. Dar Steve îi cunoștea acea față. O mască pe care nu puteai citi nimic, neutră, sub care băiatul își ascundea durerea. Și ce naiba avea bătrânul? Nu-și dădea seama cât de sensibil era Bobby? Probabil că nu. Când Steve era copil, tatăl său îl trata la fel de aspru. Nu-l apostrofase el că e ca o mămăligă atunci când patru cubanezi de la școala Medie Nautilus îl bătuseră ca să-i ia banii de masă?

Fără să își ridice ochii, Bobby spuse:

— Ieri, la cantină, un băiat m-a întrebat ce-i cu părinții mei.

Steve își ținu respirația. Puștii pot fi atât de cruzi uneori! Niște mici prădători care atacă orice e diferit de ei.

— Le-am spus că nu-l știu pe taică-meu și că maică-mea e la închisoare, continuă Bobby.

— Cam îți fac necazuri cu asta, nu-i așa, puștiule?

Bobby scutură din cap.

— Toți mi-au spus că e o chestie beton. Manuel a zis că mai bine nu l-ar fi cunoscut niciodată pe taică-său. Jason m-a întrebat dacă am vizitat-o vreodată pe mama la închisoare.

Băiatul se opri în acel punct. Era modul lui de a-l întreba subtil pe Steve de ce nu se duceau niciodată la închisoarea corecțională Homestead. Doar nu-i era atât de greu să înțeleagă dorul băiatului de mama lui. Janice îl neglijase și îl maltratase, îl încuiase în magazie, îl înfometase când era drogată. Și Bobby îi *simțea* totuși *lipsa*? Steve decise să lase lucrurile așa cum erau. De fapt, ce-ar mai fi putut spune?

Dacă o vizitezi pe maică-ta, vei fi din nou potopit de toate acele coșmaruri, puștiule.

Nu, mai bine evita subiectul Janice Solomon, drogată, vagaboandă și o mamă total iresponsabilă.

— Dacă fiu-meu nu merge la slujba de Sabat – declară Herbert cu accentul său puternic –, atunci poate că nepotul meu mă va însoți.

— Am de lucru pentru școală, zise Bobby.

— Vineri seara? Ar trebui să te rogi și apoi să umbli după fete. Poate că, dacă te rogi, o să pui mâna pe câteva.

— Tată, ce naiba se petrece aici? N-ai mai fost la sinagogă de treizeci de ani.

— Pe naiba, tu ai zis asta. Când eram avocat practicant, mă duceam în fiecare an de Cele mai Sfinte Zile.

— În regulă. Ți-ai făcut datoria de Yom Kippur. Acum ce mai e?

— Bunicul meu a fost cantor, știai asta?

Steve auzise povestea pe când era copil. Herbert pretindea că reușise să descopere arborele genealogic al familiei până la trei sute de ani în urmă. Ezekiel Solomon fusese printre primii coloniști englezi stabiliți în Savannah, pe la 1730. Familia crescuse și prosperase și de-a lungul mai multor generații se răspândise până în Atlanta, Birmingham și Charleston. Potrivit lui Herbert, specializat în tradiția hiperbolizării specifică juriștilor, vânzătorilor ambulanți și oamenilor din Sud, arborele început cu bătrânul Ezekiel produsese fermieri și țesători, cioplitori în piatră și morari. Ocazional, chiar și câte un rabin sau cantor. Fără a-l mai menționa pe brokerul și pariorul sportiv care aterizase la închisoare după ce aranjase niște meciuri de fotbal în anii ’40 din secolul trecut.

Dar ce mai era acum cu prostiile astea despre curtea regelui Solomon? Era OK să-ți descoperi genealogia până la James Oglethorpe[12], dar cu totul altceva să pretinzi că te tragi dintr-un rege care a trăit acum trei mii de ani.

Până de curând, Herbert nu prea dăduse niciun ban pe spiritualitate. Ce-l apucase oare acum? Îmbătrânea, desigur. Probabil simțea apropierea morții.

Apoi mai era și dizgrația în care căzuse.

Cu vreo cincisprezece ani în urmă, prins într-un scandal de mită și șantaj, Herbert își proclamase sus și tare nevinovăția, însă renunțase la profesia de avocat și se retrăsese din barou acoperit de rușine. „Probabil că despre asta e vorba”, se gândi Steve.

Pierdut și regăsit. Bătrânul descoperise religia pentru a compensa tot ce pierduse.

Carieră și statut, toate pe apa sâmbetei. Soția – mama lui Steve, Eleanor – răpusă de un cancer. Fiica, Janice, când în închisoare, când în afara ei sau internată într-o clinică de recuperare. O relație extrem de sensibilă cu Steve.

Herbert luă ciocanul și o mână de cuie, trăgând o scândură groasă mai aproape.

— Am treabă, fiule.

— Ce anume?

— Trebuie să fac un model la scară al Templului lui Solomon, îi răspunse Herbert.

— Ai autorizație de construcție pentru așa ceva?

— Am planurile originale. Și, oricum, cât de lung e un cot?

Steve avea dubii că taică-său putea bate un singur cui drept. Când Steve era de-o seamă cu Bobby, Herbert nu putuse să lipească nici măcar aripile de fuzelajul de unui planor.

— Robert, templul este locul în care regele Solomon ținea Chivotul Legământului, zise Herbert, cu tablele pe care Dumnezeu i le-a dat lui Moise.

— Știu, bunicule. Am văzut filmul *Indiana Jones și căutătorii Arcei pierdute.*

Era prea mult.

— Bobby, trebuie să vorbesc cu tataie câteva minute, interveni Steve.

— Și ce dacă?

— Sunt niște fructe proaspete de mango pe masă în bucătărie. Du-te și fă-ți un suc.

— Nu poți să-mi dai ordine. Sunt urmașul regelui Solomon. Bobby închise ochii. Regele Solomon. SOLO GIN CĂLUGĂR.[13]

— Super, băiete! Acum lasă-ne câteva minute.

— Bine, bine! Băiatul se ridică în picioare și se îndreptă spre ușa bucătăriei târșindu-și picioarele.

— Tată, am o problemă! Am nevoie de-un sfat.

— Atunci ai nimerit al naibii de bine, în cel mai potrivit loc, zise Herbert Solomon.

•

La fel cum procedase cu Victoria, Steve îi istorisi întreaga poveste. Cum se familiarizase cu filosofia lui Kreeger citindu-i monografia despre rațiunea crimelor. Cum descoperise cauza morții lui Beshears, apoi cum îl trădase pe Kreeger în timpul procesului, avertizându-l pe Pincher. Cum găsise marlinul agățat pe ușă și cangea la birou, simboluri ale excursiei la pescuit încheiate cu o crimă. Și cum o supărase pe Victoria, mărturisindu-i că încălcase jurământul profesional.

Când termină, Herbert slobozi un fluierat lung.

— Iisuse și Magdalena, David și Batșeba!

— Nu cred că cele două cupluri sunt echivalente, zise Steve.

— Atunci n-ai citit *Codul lui Da Vinci.* Fiule, când te plimbi printre boi, e mai bine să nu porți niște pantofi eleganți.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Ai intrat în cel mai adânc rahat. Așa că ce vrei? Sfaturi de la amica ta sau de la un membru al Baroului din Florida? Dacă e vorba de amică, aș vrea să-ți spun că ar fi cazul ca *shiksa* ta să se convertească. Să facă o *mikvé,* poarta către puritate. Puțul lui Miriam din deșert.

— Doamne, tată! Poți să te concentrezi puțin? Îți spun că tipul ăsta vrea să mă termine.

— Adică să te rănească?

— Nu, să-mi facă urări de Hanuka! Tu chiar nu pricepi? Kreeger a ucis doi oameni. Eu ar fi trebuit să-l apăr, și l-am trădat. A ieșit din închisoare și e foc și pară. Parcă am fi în *Promontoriul groazei.*

— Mda. L-am auzit azi la radio spunând că ești un avocat de două parale. Unele lucruri erau chiar amuzante.

— Mă bucur că te-ai distrat.

— Sigur că a dat în tine cât a putut. Dar nu suna mârșav. Mai degrabă ca și cum te-ar fi tachinat.

— Deci ce mesaj a vrut să transmită?

— Tot ce pot să spun eu e că vrea să știi că a aflat. Confirmă că ai avut dreptate când ai spus că-i un ucigaș. Se laudă cu asta. Își închipuie că ai putea să apreciezi partea artistică a lucrurilor.

— Să-l admir pentru că a ucis doi oameni?

— Din ce spui tu reiese că-i plac aceia care încalcă regulile. Și tu ești unul dintre ei, fiule.

— Dar nu comit crime. Nu sunt ca el!

— Doctorul Bill consideră probabil că mai ai doar unul sau doi pași de făcut pe panta lunecoasă la baza căreia se află el.

— Și ce crezi că vrea de la mine?

— Să analizăm ce-a spus omul. A zis că vrea să participi la show-ul lui. Poate crede că e un fel de Johnny Carson, iar tu – Ed McMahon. Partenerul lui. Eu nu cred că Kreeger vrea să te omoare, Stephen. Sunt de părere că vrea să fiți prieteni.

— Asta-i nebunie curată!

— Ascultă cu atenție cum dă din gură. Îi place să vorbească. Dar cu cine să discute despre uciderea acelor oameni? Cu tine, fiule. După mintea lui, ești singurul care-l poate înțelege.

— Nu vreau să discut cu el. Vreau să scap de el.

— În regulă, du-te și spune-i asta. Dar ce se-ntâmplă dacă el nu vrea?

— Atunci îl fac să se ducă de râpă. Nu știu cum, dar o să reușesc.

— Trebuie să fii foarte atent!

— Vrei să spui că n-ar trebui să fac nimic, să-l las să-mi distrugă reputația?

— Vreau să spun că, dacă plănuiești să-l dai gata, cheamă-mă și pe mine. Pe ticălosul ăla nu-l poți doborî de unul singur.

•

Bobby își tăia fructele de mango cu grijă, de jur împrejurul sâmburelui, ca să-l scoată ușor, cum îl învățase unchiul Steve. Îi putea auzi pe cei doi bărbați discutând în grădină. La fermă, când Bobby era încuiat în șură, în întuneric, i se ascuțise auzul. Noaptea, asculta coioții până când îi putea deosebi între ei în timp ce lătrau la lună. Putea auzi cum se foiesc caii în grajd, cum lovesc peretele cu crupele. Aproape că le putea simți suflarea fierbinte printre sforăituri și nechezaturile ușoare. În timpul zilei, auzea camioanele, ușile trântite, înjurăturile oamenilor. Când i se dădea drumul, ca să muncească pe câmp, asculta păsărelele ciripind și bâzâitul albinelor.

Îi plăcea în aer liber, chiar dacă uneori încasa lovituri pentru că nu muncea suficient de mult. Bărbații aveau un miros ciudat, iar bărbile lor erau încâlcite și scârboase. Femeile lucrau în grădina de legume, aplecate de șale, cu lațele grase intrându-le în ochi.

Mami zicea că făceau grădinărie ecologică, dar Bobby putea vedea cazanele cu insecticide și sacii de îngrășământ artificial. Și mai știa că plantele verzi, frunzoase erau de marijuana. În nopțile fără lună, auzea cum veneau camioanele, cum icneau bărbații, în timp ce săltau baloturile grele pe umeri, îi auzea blestemând prin întuneric, răcnind după femeile lor și trăgând cu puștile în sticlele golite de băutură.

Acum, Bobby asculta cum unchiul Steve îi spunea lui tataie ceva în legătură cu un psihiatru pe nume Kreeger. În mod straniu, unchiul Steve părea îngrijorat. Mereu dădea de câte un necaz, dar nu

păreau să-i stârnească teamă. Însă acum era ceva diferit. Oare chiar era speriat?

Bobby aruncă feliile de mango în blender laolaltă cu niște bucăți de banană, o mână de gheață și două linguri de pudră proteică. Voia să câștige în greutate ca să nu mai arate ca un slăbănog, dar nu reușea. În pofida biscuiților și sandvișurilor cu șuncă și cu toată înghețata de fistic pe care o putea consuma, trupul lui rămânea tot piele și os. În timp ce aparatul zuruia, mixând fructele, nu mai putea să-i audă pe cei doi. Discutau oare despre mama lui?

Unchiul Steve nu înțelege. Crede că, dacă mama m-a tratat atât de rău, n-ar mai trebui s-o văd. Dar e încă mama mea.

Dorea să-i spună ceva unchiului Steve, dar nu știa cum s-o facă. Mama lui îl sunase ieri. Plângea la telefon, iar lui i-au dat lacrimile la celălalt capăt al firului. Îi spusese că-l iubește și că-i pare rău de tot ce se-ntâmplase și că ea se schimbase complet.

— Sunt o altă femeie, Bobby. Nu mai beau şi nici nu mă mai droghez.

— E grozav, mami.

— N-o să mai fac asta niciodată. Am un nou scop. O lumină care mă conduce.

— Cine, mami?

— L-am descoperit pe Iisus. Iisus Hristos mi-a pătruns în inimă.

Să vedem ce-o să spună tataie de asta, gândise Bobby.

Dar nu asta trebuia să-i transmită unchiului Steve, ci anunțul pe care i-l făcuse maică-sa la sfârșit.

Vin să te iau cu mine, Bobby, scumpule. Vreau să fiu din nou mama ta.

Capitolul 8

NOSTALGIA

Fără nicio intenție, Victoria Lord se holba direct la organele genitale ale Reginei.

— Poate că ar trebui să mai așteptăm, mamă!

— Prostii! E de datoria ta să-mi alini plictiseala de moarte. Goală de la talie în jos, Irene Lord zăcea pe spate, cu mâinile sub șezut, picioarele ridicate și desfăcute.

— Benedita, o să te miști repede, nu-i așa, iubito?

— O să mă mișc *repede* pentru ca iubitul tău să se miște-ncet, îi promise Benedita cu un puternic accent brazilian. Femeie tânără, cu pielea de culoarea scorțișoarei și cu rujul de un roșu-aprins, Benedita purta niște pantaloni scurți din nailon roz, un top cărămiziu acoperit cu paiete, ca de luptătoare în arenă, și cizme de piele întoarsă.

Se aflau într-un separeu al salonului de înfrumusețare Rio din Bal Harbour, pentru ritualul lunar de epilare inghinală a Reginei. Victoria regreta deja că venise aici, însă dorea cu disperare un sfat personal.

Ar trebui să mă mut cu Steve? *De ce mă îngrozește ideea că voi fi tot timpul împreună cu el*?

Victoria nu-l informase cu privire la temerile ei. Cum putea s-o facă? Mutatul împreună fusese ideea ei. Desigur, dacă Steve ar fi fost mai atent la subtilități, ar fi putut simți vibrațiile negative. În schimb, ea îl întrebase:

— *Ești absolut sigur că vrei asta*?

El răspunsese grăbit „Da”, fără să-și dea seama că ea își exprimase astfel propriile îndoieli. Tipic pentru un bărbat nepăsător la nuanțe.

Acum se trezise în mijlocul unei crize. Avea oare să mai poată lucra alături de Steve toată ziua

și să împartă locuința cu el apoi? Douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână nu erau, pur și simplu, prea mult?

Și mai era ceva. După bomba detonată în acea zi, când Steve arătase că nu dădea doi bani pe etică, trădându-și propriul client, mai putea ea să lucreze cu el?

Apoi se întrebase dacă nu cumva reacționa prea tare. Sau chiar mai rău…

Nu cumva, în subconștient, încerc să mă folosesc de ceea ce a făcut Steve cu ani în urmă ca pretext pentru a nu mai avansa în relația noastră?

Dorea să afle răspunsurile Reginei la aceste întrebări. În definitiv, experiențele ei cu bărbații avuseseră loc pe mai multe continente și erau infinit mai vaste decât ale Victoriei. Însă maică-sa, ca de obicei, avea alte preocupări.

— Ar trebui neapărat să-l întâlnești pe Carl, îi zise Irene, privind-o pe deasupra zonei pubiene. Este excepțional de arătos și de sexy, aproape identic cu George Clooney. Parcă ar fi gemeni.

— Asta îl face să fie cu mult mai tânăr decât tine, nu-i așa?

— De fapt, nici nu i-am spus ce vârstă am, dar i-am dat de înțeles că sunt prea tânără ca să mi-l amintesc pe Neil Armstrong făcând primii pași pe Lună.

— Ceea ce înseamnă că m-ai născut când aveai… zece ani?

— S-au mai văzut astfel de cazuri, dragă!

— Nu te mai mișca! îi ordonă Benedita în timp ce presăra talc parfumat pe părțile intime ale Irenei. Ca o zăpadă căzând pe pubis.

— Prințeso, ar trebui să te epilezi și tu! o îndemnă Irene.

— Nu, mulțumesc, mamă!

— Ți-am văzut tufa aceea a ta. Ai putea să folosești un aparat de tuns iarba.

— Mamă!

Benedita ridică un picior de-al Irenei pe umăr.

— Aș vrea numai să fiu de ajutor, dragă! Bărbații adoră astfel de coapse netede, fără păr. Probabil o fantezie de tip Lolita.

— Nu vreau să discutăm asta.

— Încerc doar să fiu de ajutor, dragă! Regina o studie o clipă pe fiica ei, țuguindu-și buzele. Și ce ți-ai făcut la păr? Cel de sus.

— Nimic.

— L-ai vopsit. E clar.

— Nu i-am făcut nimic altceva decât niște șuvițe.

— Îmi plăcea mai mult înainte.

— Cum adică înainte? Dă-o naibii, mamă, ești imposibilă!

— Să nu ridici vocea. Bărbații urăsc femeile care țipă.

Victoria suspină.

— Dumnezeule, pentru ce-am mai venit aici?

— Cum de ce, ca să-mi ții mie de urât, bineînțeles.

Victoria izbucni:

— Nu sunt sigură dacă să mă mut cu Steve sau nu.

— Ei bine, eu sunt! E o idee groaznică. Nu pot să înțeleg ce ți-a venit să-i propui așa ceva. Un bărbat nu-și cumpără o vacă dacă beneficiază de smântână gratis.

— Credeam că nu-ți doreai să mă mărit cu Steve.

— Oooof, suspină Regina, în timp ce Benedita întindea ceara moale de albine pe coapsele ei. Nici nu-mi doresc, prințeso. Omul e total nepotrivit pentru tine.

— Dar de ce? Pentru că nu-i membru al Bisericii episcopale sau pentru că nu-i bogat?

— Au! țipătul Reginei se auzi după un hârșâit. Doamne, Benedita…

Benedita zâmbi în timp ce examina bucata de ceară închegată tocmai smulsă de pe pielea Reginei.

— Nu sunt o bigotă și nici *atât* de materialistă, zise Irene. Dar nu pot să nu mă mir, dragă. Dacă ai de gând să-ți petreci restul vieții cu un evreu, de ce nu alegi unul cu bani? Numai Domnul știe că sunt destui.

— Știam că vin degeaba aici.

Un alt hârșâit. Urmat de un alt *Auu*!

— Mă îngrijorează doar faptul că suntem atât de diferiți, mamă.

— Sigur că sunteți, dragă.

Ca și cum ar fi fost un dat. Ca și cum nici nu mai e nevoie să discuți acest lucru.

— Fă pista de aterizare îngustă, Benedita, îi dădu Irene instrucțiuni braziliencei care extrăgea firele rămase cu ajutorul unei pensete. Prin contrast, bărbatul arată mai mare.

E mai preocupată de estetica părților ei intime decât de fericirea singurului copil.

Victoria hotărî să nu se dea bătută. Să mai răsucească o dată cuțitul în rană în tentativa de a o face pe Regina să uite de plăcerile ei sibaritice.

— Steve a făcut ceva de neînțeles și nu pot să mă împac cu asta.

— Te-a înșelat?

— Sigur că nu! E vorba de un proces.

— Dragă, știi cât de mult mă plictisesc chestiunile juridice.

Totuși, Victoria îi relată ce-i spusese Steve despre transmiterea unor dovezi incriminatoare pentru clientul său. Când termină, Regina avea o pistă de aterizare de lățimea unui băț de înghețată. Pielea din jur era roz, inflamată.

— Nu știu, dragă. Nu mi se pare atât de scandalos ce-a făcut Steve. Clientul lui era un criminal gata să scape. Cel puțin, Stephen l-a adunat de pe străzi pentru câțiva ani.

— Dar nu cu asta se ocupă el. Nu pricepi, mamă? E vorba de esența profesiei de avocat. Unul care procedează astfel… cine știe ce-ar mai putea face? Dacă Steve reprezintă o corporație, se

va apuca oare să divulge secrete comerciale dacă este de părere că acea companie nu se comportă corect? Într-un divorț, dacă bunăoară clienta lui îi mărturisește că-și înșală soțul, îi va spune el asta judecătorului? Odată ce-ai încălcat regulile, cine te mai poate opri?

— Ți-am spus că iubitul meu Carl e un jucător de golf fantastic?

— Poftim?

— Vrea să mergem împreună în Scoția, unde să joace pe toate marile terenuri.

„Ce mai salt care-ți taie răsuflarea”, gândi Victoria, mama ei pomenind de propria ei viață amoroasă fără să se mai gândească la nimic altceva.

Sigur, a dedicat deja aproape cinci minute din viața ei problemelor mele personale. La cât aș mai putea să mă aștept?

Victoria decise să se dea bătută. Ce altceva mai putea face?

— Fascinant, mamă!

— Familia lui Carl a venit în America la bordul vasului *Mayflower.* Personal, nu m-am dat niciodată în vânt după croaziere, deși la bordul *S.S. France* serveau cel mai bun *paté de foie gras.* Bine că mi-am adus aminte. Mergem la club să-mi serbez ziua de naștere?

— Depinde de Steve, mamă. El plătește.

— Dacă menționează nenorocitul ăla de restaurant de pe șosea, unde se servește chili, poți să-l anunți că e cazul s-o lase baltă.

— O să-l aduci și pe fantasticul jucător de golf?

— Sigur. Va fi locul perfect să ne facem anunțul.

— Poftim?

— Nu te strâmba, dragă. Câteva riduri azi se vor transforma mâine în șanțuri adânci. Și nu te mai îngrijora atât. Carl și cu mine nu plănuim să ne căsătorim. Zâmbi răutăcios. Nu încă!

— N-aveam idee că aveți intenții serioase.

— Pentru că n-o asculți pe mama ta. Te gândești numai la problemele tale. Viața mea trece în singurătate, neobservată, fără bucurii din partea celor dragi.

— Cu greu aș putea să-ți dau dreptate, mamă! Nu încerca să mă influențezi.

— Prostii! Ești singurul meu copil, Victoria. Toată *viața* mea!

Victoria știa că nu putea să aibă câștig de cauză.

— În ce-l privește pe Carl, continuă Irene, n-am mai fost atrasă astfel de niciun bărbat după moartea tatălui tău. Ne potrivim perfect. Are ceva – *je ne sais quoi* – ceva indescriptibil.

„Bizar", gândi Victoria. De obicei, Regina îi făcea pe bărbați să leșine după ea, și nu invers.

— Și atunci ce mare anunț vreți să faceți?

— Sur-pri-ză, rosti Irene pe un ton cântat. Va trebui să aștepți. Dar vreau să-ți spun că de mulți ani n-am mai fost atât de fericită. Uită-te la mine! Nu-i așa că strălucesc?

— Sigur în partea de jos, mamă.

•

„Ei bine, a fost totuși util", gândi Victoria tristă în timp ce traversa Broad Causeway spre continent. Indian Creek Country Club se afla în stânga ei, dincolo de un canal îngust. Jucase tenis acolo în copilărie, consumase înghețată și sucuri în neștire, învățase să manevreze o barcă cu pânze pe apele calme ale golfului. Nu-și imaginase atunci că va avea parte de o viață de adult plină de complicații, atât pe plan profesional, cât și personal. Pe când tatăl ei era încă în viață, când mama ei părea să aibă mai multă grijă de ea decât de sine, viitorul promitea să o răsplătească regește, însă până acum nu reușise s-o facă.

Trebuie să iau deciziile. În legătură cu Steve. În legătură cu mine. În legătură cu viața mea.

Zece minute mai târziu, se găsea pe bulevardul Biscayne, oprită în fața unui baraj de poliție. Trecea o paradă. O fanfară de pe una dintre insule.

Participanții purtau lozinci care fie celebrau o anume sărbătoare, fie protestau față de condițiile de trai din țara lor de origine. Aflată la cinci automobile distanță, nu putea să distingă despre ce era vorba.

Hotărî să-și urmeze instinctele. N-o învățase Steve să facă asta?

Lasă naibii teoria, Vic. Ascultă-ți instinctul.

E drept, atunci se referea la alegerea juraților, dar la alegerea perechii nu se putea aplica oare același sfat?

Instinctul îi spunea că-l iubește pe Steve. Dar însemna asta că trebuiau să se mute împreună? Apoi mai era și Bobby, trebuiau să se gândească și la el. Bobby nu înceta să vorbească despre o „familie" în care era inclusă și ea. Băiatul suferise atâtea dezamăgiri! Nu voia să-i mai adauge una.

Astfel că, odată demonstrația terminată, Victoria își porni și ea mașina. Decisă să se arunce cu capul înainte. Să urmeze instinctul care-i dicta să se mute cu Steve, să dea relației toate șansele posibile, să vadă dacă între ei exista acel *je ne sais quoi* ce nu putea fi descris în cuvinte.

LEGILE LUI SOLOMON

4. *Dacă depui toate eforturile să te faci de râs, asigură-te că ai o sumedenie de martori*.

Capitolul 9

PSIHIATRUL ȘI AVOCATUL FĂRĂ SCRUPULE

— Trebuie să vă străduiți să fiți *numero uno.* Trebuie să faceți lucrurile care vă plac, nu ce vor alții să faceți. Hedonismul este bun. Egoismul este bun. Lăcomia este bună. Nu, reformulez. Lăcomia este grozavă!

Vocea era profundă, ritmată și semăna cu o incantație magică. Pe cap cu o cască audio și purtând o cămașă de bumbac comodă, deschisă la gât, doctorul Bill Kreeger își povățuia ascultătorii în fața unui microfon care atârna agățat de tavan. Steve se afla în cabina de control, privindu-l pe deasupra umerilor sunetistului prin geamul despărțitor. Kreeger, cu gura apropiată strâns de microfon, ca și cum ar fi sărutat metalul rece, nu-l zărise încă. Steve venise să-i transmită un mesaj menit să-l potolească.

— Interesul egoist reprezintă cea mai înaltă culme a moralității, bubuia Kreeger mai departe, iar altruismul, cea mai profundă lipsă de moralitate. Nu puteți face o altă persoană fericită, așa că nici măcar nu-i cazul să încercați. Donați o sută de dolari unei societăți caritabile de Ziua Recunoștinței și o să vă ceară două sute de dolari de Crăciun. Pregătiți o cratiță de mâncare cu ton pentru vecinul care nu mai iese din casă, și săptămâna următoare fiți siguri că se va aștepta la un *filet mignon.* Oamenii pentru care vă sacrificați nu vor aprecia gestul vostru, așa că dați-i uitării. Stai așa, veți spune. E o cruzime, doctore Bill! Foarte greșit! Nu vă lăsați prostiți de alții. Morala valabilă în viață este cea bazată pe propriul interes. Dacă fiecare își va căuta fericirea personală, atunci nu vom mai întâlni atâția perdanți, care să ne

cerșească permanent ajutorul. Și ce lume frumoasă am avea astfel!

Puse accentul pe ultima frază, apoi izbucni într-un hohot de râs ca un tunet. Kreeger cam încărunțise pe la tâmple de când îl văzuse Steve ultima dată, însă arăta remarcabil de sănătos și în mare formă. Cu părul ondulat pieptănat peste cap, formând un „V” pe frunte. O linie fermă a maxilarului care nu făcea nicio cută când se uita peste notițe. Nu cu mult peste un metru șaptezeci, avea o constituție masivă, era spătos și părea că mai pusese ceva carne pe piept și pe umeri. Poate că datorită exercițiilor cu greutăți făcute la închisoare.

— După o scurtă pauză, anunță Kreeger în microfon, veți afla cele șapte sfaturi pentru o viață plină de împliniri. Sfatul numărul unu. Cuvântul „invincibil” îl are pe „Eu” înainte. Revin în câteva momente.

Kreeger își luă ceașca de cafea și se întoarse spre geamul despărțitor. Îl zări pe Steve în colțul cel mai îndepărtat al încăperii și zâmbi satisfăcut. O clipă, zâmbetul lui păru autentic, ca o surpriză plăcută când vezi un prieten vechi. Apoi colțurile gurii sale se lăsară în jos, ca și cum Kreeger și-ar fi amintit că vechiul lui prieten îi datora încă niște bani. O secundă după aceea, afișa un zâmbet rece, și o mască înghețată i se așternuse peste față.

•

— Cărui fapt îi datorez această onoare? se interesă Kreeger în timp ce-i făcea semn lui Steve să se așeze pe scaunul de lângă el.

— Am venit aici să-ți spun un singur lucru: Nu-mi este teamă de tine.

— De ce ți-ar fi?

— Dacă mă mai hărțuiești, o să te simți ca și cum ai fi fost îngropat sub o tonă de ciment.

— De fapt, sunt două lucruri aici. Nu ești speriat, dar mă amenințăi că-mi torni în cap o tonă de ciment.

— Nu sunt o drogată în cada de baie.

— Nu sunt sigur unde vrei să ajungi cu afirmația asta, domnule avocat. Sau vrei să spui că ți-ar *plăcea* să fii ca o femeie drogată într-o cadă cu apă caldă? Ai ceva probleme legate de sex?

— Tot ce vreau să-ți spun, Kreeger, e că pot să mă descurc singur.

— O altă alegere interesantă a cuvintelor. „Să mă descurc singur.” Te-ai masturbat prea mult în copilărie? Sau o mai faci și acum?

— Să te ia dracu’, Kreeger!

Din difuzorul montat pe perete se auzi un clic.

— Hei, Nellie, râse Kreeger. E bine că transmisia se face cu o întârziere de șapte secunde!

Confuz, Steve se uită spre cabina de control. Zări anunțul marcat de o lumină roșie: „În direct”.

Of, ce mai porcărie! *S-a transmis totul în direct*?

Kreeger se înclină spre microfon.

— Îl ascultați pe doctorul Bill, pe WPYG, o transmisiune în direct din Miami Sud, cu invitatul nostru special, Steve-avocatul-fără-scrupule Solomon. Liniile telefonice sunt deschise din Palm Beach până în Keys, din insula Marco până la Bimini.

Steve tocmai se ridica de pe scaun, când Kreeger lovi o tastă luminată de pe telefonul său.

— Jerry din Pinecrest, să te auzim!

— Am o întrebare pentru avocat.

— Dă-i drumul, Jerry! îl îndemnă Kreeger. Dar vezi să nu fie prea dificilă. Solomon a trebuit să dea de patru ori examenul de intrare în barou.

— De trei ori, îl corectă Steve.

— Care-i diferența dintre un avocat și un somn? întrebă Jerry.

— Hei, las-o! zise Steve.

— Unul se hrănește lingând rahatul de pe fund, răspunse Jerry. Celălalt e peștele.

Kreeger se îndoia de râs, ca și cum Jerry din Pinecrest ar fi fost noul Robin Williams.

— Ți-am spus tot ce aveam de spus.

Steve se îndreptă spre ușă.

Kreeger lovi butonul pentru urgențe, închizând microfonul.

— Mai stai pe-aici, Solomon. În pauză am ceva interesant să-ți spun.

Steve rămase locului o secundă. Kreeger privi monitorul și lovi o altă tastă a telefonului.

— Lou din Miramar, ești în direct cu doctorul Bill!

— Sunt un mare admirator al echipei de baseball Hurricane și-mi amintesc când juca și Solomon.

— I-auzi asta, Solomon! rosti Kreeger, făcându-i semn lui Steve să se așeze din nou pe scaun. Ai un fan aici! E clar că nu ți-a fost niciodată client.

— Ce-mi amintesc cel mai bine, continuă Lou din Miramar, e faptul că Solomon a fost eliminat din echipă, când aceasta juca în Campionatul Mondial al Colegiilor.

Steve își înăbuși un geamăt.

De ce naiba am venit aici? *Să demonstrez că sunt un dur. Să-l avertizez pe Kreeger să mă lase-n pace. Și cu ce m-am ales*? *Am fost ridiculizat la un post de radio, făcut șah-mat pe calea undelor.*

— N-am faultat, protestă Steve, apropiindu-se de microfon. Arbitrul a fluierat greșit.

— Deloc surprinzător, Lou! Când Solomon pierde un proces, dă întotdeauna vina pe judecător. Kreeger lovi o altă clapă.

— Lexy din South Beach, ne auzi?

Lexy? *Nu. Nu-i posibil.*

— De ce nu-l lași în pace pe Stevie? se auzi vocea unei tinere femei pe un ton rugător.

Clar, era Lexy. Orice ai face, Lex, nu încerca să-mi fii de ajutor.

— E un avocat extraordinar și mai e și simpatic pe deasupra.

Kreeger îi aruncă lui Steve un zâmbet. Arăta ca o baracudă când vede un porcușor-de-mare.

— Deci Solomon ți-a fost avocat, nu-i așa?

— M-a salvat de la plata unor amenzi pentru parcare de trilioane de dolari.

— Aa, deci la tribunalul pentru probleme rutiere. Pentru viteză excesivă.

— Nu pricepi, doctore? Amenzile erau pentru parcare în zona destinată handicapaților. Dar Stevie mi-a găsit un specialist care mi-a dat un certificat de bulimie, așa c-am scăpat.

— Fabulos! rosti entuziast Kreeger. Cu Solomon, vinovații se fac scăpați și nevinovații stau șase ani la pârnaie. Psihiatrul își micșorase volumul vocii, ca și cum ar fi vrut să le împărtășească ascultătorilor săi un secret. Acum, prieteni, n-o să vă vină să credeți, dar Steve-avocatul-fără-scrupule Solomon l-a urmărit odată în justiție pe un surfer pentru că-l păgubise pe altul de un val. Cine mai poate spune că n-avem nevoie de o reformă în domeniul daunelor?

— Surferii consideră că valurile pe care alunecă sunt proprietatea lor, zise Steve. Dar se dăduse deja drumul la muzică, iar operatorul indica pauza, ridicând arătătorul de pe cealaltă parte a geamului.

— Ne auzim din nou după știri, își anunță Kreeger ascultătorii. Semnalul „În direct” se stinse, și el își scoase casca.

— A fost extraordinar! Ar trebui să facem o serie de emisiuni cu titlul *Psihiatrul și Avocatul șmecher*. Poate încheiem un contract sindicalizat. Într-un an, transmitem prin satelit.

Poate că tatăl său avea dreptate, se gândi Steve. Poate că Kreeger nu urmărea decât să-și facă publicitate.

— Sunt *vox populi,* urmă Kreeger. Vocea populației lezate care-i urăște pe avocați. Joacă în continuare rolul tontului.

— N-am jucat acest rol.

Vocea de bariton a crainicului se revărsa din microfon. Bursa era în creștere. Pânza de apă freatică în scădere. Edilii orașului erau șocați,

șocați să descopere că prostituția făcea ravagii de-a lungul bulevardului Biscayne. Kreeger răsuci un buton și dădu volumul mai încet.

— Știi, chiar te admir, Solomon! Ai dat dovadă de mult curaj ca să-mi faci ce mi-ai făcut.

Steve nu reacționă.

— Nu ești curios să știi cum am aflat? îl întrebă Kreeger.

Steve inspiră profund, fără să spună nimic. Din difuzor continua să se depene relatarea crainicului despre situația faunei piscicole. Macroul își depunea icrele, pe când crapul auriu putea fi capturat.

— Exact la jumătatea procesului meu, continuă Kreeger, procurorul de caz înștiințează Curtea cu privire la un așa-numit incident similar. Cum se cheamă asta?

— Noi probe, Regula Williams, zise Steve. Procurorul poate prezenta incidente similare din trecutul acuzatului pentru a face dovada unui anumit comportament.

— Mda! Bietul Jim Beshears s-a înecat aici, în larg. Și peste mai mulți ani, nenorocita de Nancy Lamm se îneacă în cada mea de baie. O încercare cam firavă să faci o paralelă între cele două cazuri, ce zici, domnule avocat?

— Nu atunci când ambii au fost loviți în cap cu o prăjină care, întâmplător, era în posesia ta. Judecătorul a decis că primul incident a fost destul de relevant pentru a-l admite ca probă.

— Nu judecătorul a recurs la acel tertip, Solomon.

În fundal, Steve putea auzi reclama unui serviciu matrimonial local care-i viza pe directorii de companii surmenați și în căutarea unei aventuri.

— Într-o zi, după ce făcusem apel, urmă Kreeger, am examinat atent toate documentele depuse la dosar. Știi ce-am descoperit? Două exemplare ale raportului poliției cu privire la

accidentul de pe mare. Una atașată propunerii de condamnare și cealaltă în dosarul tău.

— Și ce-i cu asta? Pincher era obligat să-mi dea o copie, când a invocat Regula Williams.

— Corect. Doar că exemplarul tău avea ștampilată pe el o dată anterioară. *Tu* ai fost cel care a obținut acel raport și i-a dat o fotocopie lui Pincher. Ți-ai trădat propriul client.

Steve se adâncise în tăcere. După toate probabilitățile, conversația era înregistrată. La urma urmei, se aflau într-un studio de înregistrări.

Ale naibii ștampile cu data pe ele. Fusese neglijent, își dădu Steve seama acum. Ei bine, cum ar fi putut să nu fie? Doar nu mai făcuse așa ceva niciodată.

— Inițial, zise Kreeger, eram atât de turbat, încât îmi venise ideea să te omor. Și tu, dintre toți oamenii, știi că pot s-o fac, corect? Apoi mi-am dat seama că ești exact ce-mi trebuie. Trăiești conform propriilor tale norme. Ai încălcat jurământul de avocat ca să-ți expediezi clientul la răcoare. Kreeger slobozi un hohot de râs gâlgâit. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc la asta. Tu ești întruchiparea teoriilor mele, Solomon. Suntem ca niște frați care se regăsesc după mult timp, tu și cu mine.

— Eu n-am omorât pe nimeni.

— Nu încă! Un alt hohot de râs. Apoi, pe un ton care părea cel mai sincer din lume, Kreeger îi spuse:

— O să fim cei mai buni prieteni. O să petrecem un timp extraordinar împreună.

— O s-o facem pe dracu'!

— Haide, Solomon! Îmi datorezi măcar atâta lucru. De fapt, îmi ești dator cu șase ani. Stăteam acolo, mâncând mizeriile alea, trăind într-o celulă cu toaletă de fier, și tu erai afară, bucurându-te de toate avantajele. Ți-ai găsit perechea. Cum o cheamă? Victoria, corect? De-abia aștept s-o cunosc. Și-l mai ai și pe nepotul tău, Robert. Are

ceva probleme medicale, nu-i așa? Și ai întâmpinat unele necazuri la obținerea custodiei. Ei bine, mai bine ai avea grijă să nu faci vreun pas greșit. Doar nu vrei să-i superi pe toți durii ăia de la Serviciile sociale. Și, apropo, ce mai face tatăl tău? Judecătorul Solomon mai continuă să bea pe rupte și acum?

„Sunt o mulțime de căi atunci când vrei să amenințI pe cineva”, se gândi Steve. La un capăt al spectrului, avocatul tău poate trimite o scrisoare prin care să anunțe că intenționezi să folosești toate căile legale ca să-ți aperi drepturile ce ți se cuvin. La celălalt, poți vârî țeava puștii în gura cuiva, făcându-i zob dinții și urlând la el că-i vei zbura creierii pe perete. Sau…

— Stai departe de ei, Kreeger! Stai dracului cât mai departe de ei ori te fac fărâme și hrănesc rechinii cu ele!

— Am unele dubii. Cum ai spus, Steve, nu ești un criminal.

— Ca să te citez pe tine, nu încă! *Îi înșiri pe toți cei la care ține respectivul și-l lași să mediteze la acest lucru.* Steve simți cum i se aprinde fața și stomacul i se strânge ca lovit de un pumn.

— Iartă-mă că nu fac pe mine, dar tocmai am petrecut șase ani într-un cuib de vipere și n-am fost mușcat niciodată.

— Poate că la viitoarea ședere n-o să mai fii tot atât de norocos.

— Spune-mi și mie, pentru ce m-aș putea întoarce la închisoare?

— E numai o chestiune de timp până vei face același lucru. O să te folosești iar de filosofia ta de doi bani ca să-ți justifici acțiunile și, înainte de a apuca să strigi „Om la apă”, un alt trup va pluti cu fața-n jos. Așa că s-ar putea să-ți stau mai multă vreme prin preajmă, Kreeger, pentru că vreau să fiu prezent când copoii o să-ți bată din nou la ușă.

Nu se auzise niciun ciocănit înainte ca ușa capitonată să fie dată de perete și în studio să

pătrundă doi polițiști din forțele de ordine ale orașului Miami Beach. „Ciudat”, gândi Steve. Dar viața îți joacă uneori feste. Îți amintești de o femeie pe care n-ai mai văzut-o de trei sau patru ani și exact atunci te trezești că-ți bate la ușă, însoțită de un băiețel, care-ți seamănă leit. Nu c-ar fi pățit-o, dar auzise tot felul de istorii de acest gen.

Deci ce căutau copoii din Beach în afara zonei lor de competență? Tăiase Kreeger gâtul vreunui turist în timp ce aștepta la coadă să intre în restaurantul Joe’s Stone Crab?

— Sunteți Stephen Solomon? Polițistul mustăcios purta însemnele de sergent. În vârstă cam de patruzeci de ani, avea o față obosită.

— Vinovat, spuse Steve. Și ce-i cu asta?

Era conștient că Kreeger se aplecase spre microfon, în care turna șoapte rău prevestitoare:

— O relatare exclusivă. O știre bombă, de aici din WPYG. Sunteți în direct cu doctorul Bill…

— Sunteți arestat, domnule Solomon, îi zise sergentul plictisit

— Pe ce bază? Ce-am făcut, am înjurat în direct?

— Steve-avocatul-fără-scrupule tocmai a fost *arestat,* chiar aici, în Studioul A! anunță Kreeger încântat.

— Pentru o faptă de violență.

— Încă nu l-am pocnit pe ticălos, se uită Steve la Kreeger.

— Nu pe el. Pe un tip numit Freskin.

— Cine naiba mai e și ăsta?

Polițistul mai tânăr scoase o pereche de cătușe de la centură.

— Vă rog, domnule, puneți mâinile la spate!

Afurisit de politicos, exact cum îi învață la școala de poliție.

— Nu cunosc niciun om cu numele de Freskin.

— Trebuie să vă percheziționez, domnule, insistă polițistul mai tânăr.

— Atmosfera se încinge, anunță Kreeger pe tonul lui Joe Buck în timpul unui meci din Campionatul Mondial. Îl încătușează pe Solomon.

— Pe toți dracii! Cine-i Freskin? Steve era cuprins de un amestec de furie și umilință.

— Un agent însărcinat cu supravegherea eliberării condiționate, răspunse sergentul. Arnold Freskin. L-ai bătut în biroul tău.

A, ăsta!

— Ciudatul ăla? Se luase la trântă cu secretara mea.

În timp ce vorbea, Steve era conștient că încălca sfatul dat tuturor clienților pe care-i avusese vreodată.

Nu discuta cu polițiștii. Nu vei face altceva decât să te afunzi și mai rău.

— Aveți dreptul să păstrați tăcerea, îi reaminti sergentul. Aveți dreptul la un avocat. Dacă nu aveți mijloacele necesare…

— Știu! Știu!

— O să-l ducă la sediul central, susura încântat Kreeger în microfon. Steve Solomon nu-i numai un avocat șmecher, dar și un bătăuș violent. Rămâneți pe recepție!

Capitolul 10

CHIAR ȘI CRIMINALII AU NEVOIE DE AMICI

Steve se afla în fața chiuvetei din bucătărie, încercând să-și curețe degetele de cerneală. Fusese înregistrat și fotografiat, i se luaseră amprentele și în general fusese luat în bătaie de joc de polițiști și agenții de la arest care-l știau din tribunal. Petrecuse două ore într-o celulă cu pereții acoperiți cu graffiti galben-maronii. Generații de deținuți își folosiseră mustarul din sandvișurile cu cârnați, date de stat, ca să lase în urma lor tot felul de blasfemii pline de greșeli ortografice. Poate nu la fel de impresionante ca desenele din paleolitic descoperite în grote, inscripțiile constituiau o radiografie sociologică a păturii celei mai de jos, precum și o sentință împotriva școlilor de stat.

Judecătorul Alvin Elias Schwartz îl eliberase pe Steve fără cauțiune pe motiv că obișnuia pe vremuri să joace cărți cu tatăl acuzatului. Lui Steve i se ceruse să se prezinte peste o săptămână când avea să fie inculpat pentru violență și obstrucție la adresa unui reprezentant al forțelor de ordine, în persoana domnului Arnold G. Freskin, în timpul exercitării îndatoririlor sale. Potrivit acuzării, îndatoririle lui Freskin includeau un „interviu la fața locului cu persoana eliberată condiționat”, Steve fiind convins că suna mai bine decât „o erotică trântă cu o secretară dezbrăcată”.

Curseseră toate apele de pe el în taxiul care-l dusese acasă. Șoferul jamaican îi explicase că sistemul de aer condiționat era defect, însă tipul voia probabil să facă economie de benzină. Pantalonii și cămașa lui Steve se lipiseră de scaunul acoperit cu vinilin, deși arșița nu părea să-l deranjeze deloc pe șofer, instalat pe o husă cu bile de lemn.

— Te-am auzit azi la radio, ești prost ca noaptea. Herbert Solomon stătea la masa din bucătărie, sorbind din vinul roșu cușer și făcându-și fiul praf. De-a dreptul tâmpit!

— Mulțumesc pentru sprijin, tată. Steve nu era dispus să mai înghită insultele tatălui său. Fusese o zi de tot rahatul, și încă nu se terminase. Peste o oră, urma să-și aștearnă un zâmbet pe față și s-o sărute pe Irene Lord. Regina. Mama Victoriei. O femeie atât de rece și imperioasă, încât Martha Stewart părea o persoană caldă și plăcută prin comparație.

— Eu te-am scos de acolo, nu-i așa?

— Am fost eliberat pe baza propriilor mele merite. Tot ce-ai făcut tu a fost să-l suni pe judecător.

— Adică enorm de mult.

— Puteai să vii în centru cu mașina și să mă iei de la pușcărie.

— Nu după apusul soarelui, băiete.

— Da' ce, suferi de orbul găinilor?

— Sabatul, nătărăule!

— Și ce-i cu asta, aveți barul deschis noaptea la templu?

— Nu ți-ar strica dacă ai veni și tu. Să spui o *Sema* sau două. Asta explica îmbrăcămintea tatălui. Un blazer albastru la două rânduri, cravată kaki și pantaloni și pantofi sport. De când bătrânul o luase razna, începuse să aplice regula conform căreia nu șofa între apusul soarelui de vineri și răsăritul de sâmbătă. Acum, arătând ca un englez dement în vipia amiezii, era gata pentru drumul de aproape cinci kilometri până la Templul Judea.

— E ziua de naștere a Irenei, zise Steve. Altfel, aș fi acolo alături de tine, în primul rând de scaune.

— Ha, ha! Nici măcar nu știi unde e.

— Pe Granada, vizavi de autostrada Dixie, în dreptul terenului de sport. Terenul fiind Stadionul Mark Light al Universității din Miami, unde Steve nu înscrisese niciun punct, strălucind în rolul de

rezervă. Ocazional, se mai ducea și la ore, absolvind cursul de teatru și având înot ca a doua specializare. Herbert ar fi vrut ca Steve să studieze științele politice sau dreptul, ceva care să-i permită să acceadă în tagma juridică. Dar în cămin se zvonea că cele mai tari fete erau la teatru, și asta a fost suficient. Steve și-a scos de la naftalină cunoștințele despre Shakespeare și s-a dus glonț la Teatrul Ring, convenabil plasat alături de căminele studenților de la Rathskellar.

De-abia mai târziu și-a dat seama că talentul actoricesc însușit atunci din întâmplare îi servea de minune la tribunal. Ca student la teatru jucase rolul reporterului cinic, E.K. Hornbeck, din piesa *Moștenind vântul,* care-i picase ca o mănușă. Apoi, pe Tech din *Bizonul american,* un rol care-i plăcuse mai ales pentru că dialogul era presărat cu „Du-te în mă-ta!" În ultimul an, interpretase rolul fratelui mai mare, Biff, din *Moartea unui comis-voiajor.* Biff era un atlet cu o carieră promițătoare, însă viața i se dusese pe apa sâmbetei când descoperise că tatăl său era un pungaș.

„Tata o să se omoare! Nu știi asta?"

Pe când Steve rostea aceste lucruri pline de dramatism pe scenă, propriul său tată – Herbert Solomon, și nu Willy Loman – era convocat în fața Marelui Juriu. Retrospectiv, Steve își dădea seama că lacrimile lui de pe scenă fuseseră reale.

În mare, din acel motiv care-l făcuse să studieze teatrul – colegele sexy – Steve se înscrisese în Uniunea americană pentru libertăți civile (ACLU). Isteții gândeau că puicuțele liberale erau mai ușor de agățat decât, să zicem, Tinerele Republicane Militante pentru Castitate. Adunările ACLU îi treziseră o anumită compasiune pentru oropsiții sorții și, laolaltă cu lecțiile de actorie, îi furnizaseră o pregătire solidă, chiar dacă fără nicio intenție, pentru viitoarea sa viață de practicant pe cont propriu al misterioasei arte a dreptului.

— Deci ce planuri ai? îl întrebă Herbert.

— Pentru ziua lui Irene? Ne ducem la *Joe's* să mâncăm crabi.

— Cu Kreeger!

— Mă gândesc la asta, tată. Pretinde că vrea să fim prieteni.

— Ce ți-am spus eu? Și criminalii au nevoie de amici.

— Doar că suna mai mult ca o amenințare. Fii amicul meu sau dai de dracu'.

— Și atunci ce ai de gând? îl presă Herbert.

Steve nu era sigur cât de multe putea să-i spună bătrânului. Rolul său patern pendulase între neglijența benignă și criticile caustice. Și acum, acea veche teamă ieșea din nou la suprafață. Teama de ridiculizare și respingere. De faptul că nu-i putea ține piept.

— Trebuie să mă duc până la Keys. Să găsesc un martor.

— Pentru ce?

Steve decise să-i spună totuși adevărul. Ego-ul lui reușise să supraviețuiască tuturor loviturilor și vânătăilor lăsate de tatăl său.

— În legătură cu partida aceea de pescuit despre care ți-am vorbit. Kreeger și colegul lui Jim Beshears.

— Am mai auzit asta. Crezi că Kreeger i-a făcut vânt tipului peste bord și l-a izbit cu cangea în cap.

— Asta-i tot ce știu. Nu pot să-l acuz că a ucis-o pe Nancy Lamm.

— *Non bis in idem.* L-au condamnat deja pentru omor.

— Exact. Însă Kreeger n-a fost niciodată condamnat pentru uciderea lui Beshears. Am nevoie de cineva care a fost acolo. Un martor. Iubita lui Beshears n-a prea fost de ajutor cu relatarea ei. Dar a mai fost o persoană la bord.

— Căpitanul ambarcațiunii.

— Oscar De la Fuente. Era pe puntea de comandă încercând să țină cursul. De-acolo putea să vadă tot. Nu l-am mai găsit însă niciodată.

— N-ar trebui să fie greu. Doar are permisul de navigator emis de stat.

— Pe computer, figurează înregistrările din ultimii zece ani. Incidentul s-a petrecut în urmă cu nouăsprezece ani. Dacă De la Fuente avea permis atunci, acum e puțin probabil.

— Ai încercat la cartea funciară?

— N-are nicio proprietate în Miami-Date, Monroe sau Collier. Nicio autorizație comercială. Nicio licență emisă pe vreun nume fictiv. Niciun telefon, listat sau nu.

— Cel puțin văd că ți-ai făcut lecțiile.

Complimentul suna ranchiunos, și Steve l-a perceput ca atare.

— Acum o să bat drumurile. Sau mai curând plaja.

— Poftim? Te duci să faci pe avocatul în Keys, să-ți vâri nasul pe ici-colo punând întrebări?

De fapt, plănuia să-și pună niște blugi vechi și un tricou pe care să scrie: „Sex fără probleme. Pune-ți-o singur.” Însă tatăl său avea dreptate, așa că Steve nu-i răspunse.

— Moluștele alea o să creadă că ești de la Agenția Antidrog, îl avertiză Herbert. N-o să-ți spună nimeni nimic. Iar dacă cineva îl cunoaște pe acest personaj, De la Fuente, îl va preveni să stea departe de tine. Problema e că nu cunoști terenul acolo, fiule.

„Din nou am ajuns aici”, gândi Steve. Bătrânul își scotea cuțitele ca să-l ciopârțească.

— Ce altă șansă am?

— Mă ai pe mine, tăntălăule! Cine știe mai bine decât mine barurile și porturile?

Adevărat. Când Herbert nu zăcea lungit pe canapeaua din camera de oaspeți a lui Steve, se ducea la pescuit cu barca lui găurită, în Sugarloaf Key.

— Faci asta pentru mine?

— Sunt tatăl tău. Mai trebuie să-mi ceri? Mulțumit de sine, Herbert înhață pălăria albă de

pai pe care o purta peste kipa în timp ce mergea pe jos spre sinagogă. Pălăria avea o margine îngustă, întoarsă în sus. Steve se gândi că arată ca o plăcintă cu carne de porc, deși nu era cazul. N-ar fi sunat cușer.

— Mulțumesc, tată! Îți apreciez sincer oferta!

— N-ai pentru ce! Apropo, ce tarife mai practică detectivii particulari în prezent?

— Să te bucuri de Sabat, tată!

Herbert se îndrepta spre ușă.

— Mâncarea lui Bobby e pe frigider.

— Unde-i puștiul?

— În camera lui, cu țiganca aia.

— Poftim? Cu cine?

— Târfulița aia în devenire, cu diamant în buric. *Jubaneza*[14] aia, evreica cubaneză, care stă pe strada cealaltă.

— Nu-i politicos, tată. Nu-i caracterizăm pe oameni din punctul de vedere al religiei sau etniei.

— Chiar așa, ovreiașule?

— Ești de școală veche, tată.

— Ei bine, poți să-mi pupi fundul meu cușer. Nu-i nicio problemă că fata e și ovreică, și cubaneză. Spune-i să-și schimbe numele, dacă-i e așa rușine de el. Ca secăturile alea care s-au transformat în băștinași. Cohen devine Kane, Levine devine Landers. Toți niște *Schmendricks*. Herbert fornăi pe nas în semn de dezaprobare.

— Numele ei e Maria Munoz-Goldberg și nu cred că-i e rușine cu el, zise Steve.

— În regulă în ce mă privește, dar în locul tău aș trage puțin cu ochiul în dormitorul lui Robert. Sau următorul lucru pe care-l vei afla va fi o micuță corcitură, pe nume Munoz-Solomon, alergând prin casă.

Capitolul 11

JUBANEZA

Steve termină paharul de vin cușer lăsat de tatăl său pe masă. Avea gust de jeleu de struguri lichefiat. Bobby era în camera lui cu Maria, și Steve avea nevoie de un întăritor înainte de a se duce să-l spioneze din hol. Plănuia să bată la ușă și abia apoi să intre. Dacă era încuiată, avea s-o doboare cu o lovitură în stilul Forțelor Speciale care iau cu asalt un laborator de stupefiante.

Și care mai era regula acum în ce-i privea pe puștii pre-puberi? Abia recent se gândise că Bobby, pe buza prăpastiei pubertății, ar fi putut avea nevoie de sfaturi părintești cu privire la păsărele și albine. Când îi vorbise despre aceste lucruri, băiatul reacționase spunându-i că era la curent cu bolile cu transmitere sexuală și cu folosirea prezervativului, relatându-i lui Steve cazul unei fete de la școala medie Ponce de León care rămăsese însărcinată.

— După aceea, niciuna dintre fetele pe care le cunosc eu n-a mai făcut așa ceva, dar au fost o mulțime de petreceri-curcubeu, deși eu n-am fost invitat.

— Petreceri-curcubeu?

— Haide, unchiule Steve! Unde puicuțele poartă fiecare un ruj de altă culoare și băieții își lasă pantalonii în jos în ideea să aibă cât mai multe nuanțe pe…

— Iisuse!

Acum, Steve se opri în dreptul ușii lui Bobby, adulmecând aerul ca un ogar. Nicio urmă de tutun sau de stupefiante. Deși simțea o aromă ciudată. Un miros de citrice. De portocale sau mandarine.

Steve ciocăni o dată și deschise ușa.

Ambii puști aveau manualele deschise în fața lor. Purtând o pereche de pantaloni scurți lălâi și

un tricou al echipei de baseball Hurricanes, Bobby stătea ghemuit în fotoliul lui rotund. Maria se lungise de-a curmezișul patului. Avea niște blugi cu talia joasă plini de găuri și franjuri, ca și cum de-abia călcase pe o mină. Un tricou fără mâneci lăsa să se vadă sutienul dantelat de dedesubt. Avea tenul într-o nuanță caldă de caramel și rujul roșu îi strălucea pe buze ca o vopsea proaspătă. În buricul pușteoaicei de doisprezece ani strălucea un diamant.

Bobby îi făcu semn cu mâna lui Steve, dar continuă să îi vorbească Mariei, de parcă era profesorul ei.

— Bătălia de la Gettysburg a fost, de fapt, un teribil accident. Lee și Meade nu și-au zis niciodată: „Hei, hai să ne întâlnim în acest orășel din Pennsylvania și să ne luptăm acolo”. S-a întâmplat să fie locul în care unioniștii au decis să oprească ofensiva confederată. Adică, dacă n-ar fi făcut-o, armata lui Lee ar fi putut să ocupe Philadelphia și apoi, posibil și Washingtonul, însemnând că Sudul ar fi câștigat războiul.

— Ar fi fost naspa, zise Maria. Bună ziua, domnule Solomon!

— Bună, Maria! Și ce studiați voi, copii?

— Niște prostii. Ca aritmetica, răspunse Bobby. Încerca să se dea mare în fața micuței lui iubite.

— Istoria Americii, domnule Solomon. Bobby știe tot ce s-a întâmplat.

— Nu-i mare lucru, zise Bobby.

— Pentru mine e. Maria îi aruncă un zâmbet lui Bobby. Unul ca o invitație, plină de vino-încoa’. Aroma de citrice era și mai puternică înăuntru.

— Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă Steve.

— O, probabil parfumul meu, domnule Solomon.

Parfum! Bietul Bobby n-avea nicio șansă.

— Boucheron, continuă Maria. Al maică-mii.

Mai întâi folosesc parfumul mamei. Apoi pilulele anticoncepționale.

Steve îi știa pe părinții Mariei, se văzuseră la ședințele Comitetului pentru menținerea ordinii în cartier. Eva Munoz-Goldberg, mândra fiică a unui militant anticastrist, trecea frecvent pe străzile învecinate, distribuind manifeste care îndemnau la bombardarea Venezuelei și asasinarea lui Hugo Chávez. În copilărie, Eva își petrecuse week-end-urile cu tatăl și o grămadă de veri prin mlaștinile Floridei, trăgând la țintă cu automate marca Uzi în portrete din carton ale lui Fidel Castro. După aceea, se întorceau acasă, unde mâncau hamburgeri la grătar, beau Cuba Libre și urmăreau echipa Dolphins la televizor. Recent, Steve o văzuse pe Eva la volanul Hummer-ului ei negru, prin Coconut Grove, cu un însemn al Asociației americane a deținătorilor de arme lipit pe bara din spate a mașinii.

Tatăl Mariei, Myron Goldberg, era dentist specializat în implanturi, având un cabinet pe Miracle Mile din Coral Gables. Automobilul lui Myron, un Prius hibrid, era tapetat cu etichete ale organizației Greenpeace și inscripții de genul „Salvați lamantinii!”, iar cea mai periculoasă armă a sa era o freză stomatologică din titan. Membrii familiei Munoz-Goldberg ocupau un loc de frunte în creuzetul plin cu *paella* al comunității multietnice din Florida.

Privindu-i pe cei doi puști lungiți în dormitor, Steve era sigur că ar fi trebuit să-l dăscălească pe Bobby cu privire la exercitarea autocontrolului într-o perioadă când hormonii își făceau de cap. Îi mai trecu un gând prin minte. Unul exact pe dos. S-ar fi putut ca șmechera asta mică să-l folosească pe Bobby ca să-și ia examenele. Oricât de mult își adora nepotul, trebuia să admită că nu arăta exact ca un candidat pentru catalogul de modă Abercrombie & Fitch. De fapt, Bobby era un singuratic slăbănog, cu ochelari cu lentile groase, care nu se simțea în largul lui în niciun fel de clică.

— Ce-i cu chestia asta despre cota de nivel? întrebă Maria, frunzărind manualul. Sună ca și cum o să fie ceva inclus în test.

— Cota maximă de nivel a confederaților[15], zise Bobby foarte încrezător în cunoștințele sale. E punctul în care soarta s-a întors în favoarea unioniștilor, la Gettysburg.

— O! Asta era! Fata mâzgăli ceva în caiet.

— Șarja lui Pieckett, continuă Bobby. Cincisprezece mii de soldați confederați. Unii au atins prima linie a unioniștilor, dar au fost făcuți bucăți. Un atac frontal în pantă nu funcționează niciodată. Când inamicul deține pozițiile înalte, trebuie să-l învălui pe flancuri. Un fals atac pe unul dintre flancuri. Bobby lansă o imaginară lovitură de stânga. Însă de fapt trebuie să-l ataci pe cealaltă parte. Cu un șuierat, simulă un croșeu de dreapta. Când inamicul tău atacă pe partea dreaptă, tu o iei spre stânga.

— Ce deștept ești! Maria îl răsplăti pe băiat cu un alt zâmbet strălucitor, apoi se întoarse spre Steve. V-am auzit la radio azi, domnule Solomon.

— Mda, adăugă Bobby. N-am crezut niciodată că psihiatrul ăla o să-ți servească așa o lecție.

— O să ajungeți la închisoare? îl întrebă Maria pe Steve.

— Unchiul Steve a mai fost la pușcărie de mai multe ori, declară Bobby cu o urmă de mândrie în voce. Judecătorii îl închid peste noapte pentru că-i scandalagiu.

— Totul o să fie în regulă! zise Steve. Tot ce-am făcut e ilegal numai din punct de vedere tehnic.

Bobby scoase un fornăit.

— Sigur, pe tipul ăla l-ai cotonogit din punct de vedere *tehnic*.

— Ai grijă ce spui, pușt iule!

— Ai de gând să-l lași pe individul ăla să-ți dea la cap?

— Nici gând! Am un plan să-l trosnesc de nu se vede.

— Aha! Și cum o s-o faci?

Steve scutură din cap. Ce putea spune? *Unchiul și bunicul tău încearcă să dea în vileag un criminal, dar să nu-ți faci griji în legătură cu asta.* Nu. N-avea de gând să-l sperie pe băiat.

— Strict secret, replică Steve.

— Sper că n-ai de gând să faci la fel ca femeia din cadă. Pentru că dacă doctorul Bill a ucis-o…

Bobby își lăsă propoziția neterminată, apoi se întoarse la manualul lui.

•

O jumătate de oră mai târziu, Bobby se afundase și mai tare în fotoliul lui. Maria continua să stea lungită pe pat, răsfoind paginile unui manual de istorie. Cu puțin timp înainte, Bobby făcuse o scamatorie în gând, își divizase conștiința în două sectoare. Împărțirea ecranului în două, cum denumea el procesul acesta, îi permitea să aibă simultan două gânduri total diferite unul de altul.

Vreau s-o sărut pe Maria. Și…

De ce mă tratează unchiul Steve ca pe-un copilaș?

Era, de fapt, singurul lucru care-l nemulțumea pe Bobby.

În general, unchiul Steve era formidabil. Își petrecea întotdeauna mult timp cu el. Îl învățase să joace baseball, să nu se lase fraierit de adversari. Îl luase cu el la tribunal, chiar la niște autopsii, care erau cea mai cool chestie dintre toate, cu excepția mirosului.

Dar îmi ascunde niște lucruri, se teme că n-aș face față.

Unchiul Steve plănuia să-l distrugă pe doctorul Bill. Ceva înfricoșător.

Dar de ce nu-mi poate spune nimic?

Mai sus decât el, Maria întinse un picior de pe pat, sprijinindu-l de umărul lui drept. Își mișca alene degetele ale căror unghii erau vopsite cu o ojă de culoarea flăcărilor.

Gândurile legate de doctorul Bill bătură subit în retragere. Bobby simțea o agitație plăcută în șort, însă postura în care se afla era penibilă. Fotoliul moale îl înghițise cu totul, spatele îi era întors spre pat și nici măcar nu putea s-o vadă. Ca să o sărute, ar fi trebuit să se rostogolească pe jos, să se ridice în genunchi și să se târască spre pat, și apoi ce ar fi urmat? Toate astea i-ar fi luat câteva secunde bune și gestul ar fi părut premeditat și stupid, în loc să fie firesc și grozav.

O altă problemă: Cu limba sau fără ea?

O auzi cum dădea paginile. Nu era posibil să citească la viteza aceea. Se plictisise? Aștepta ca el să facă prima mișcare? Își dorea să-i fi cerut sfatul unchiului Steve în această privința.

„*Sau lui mami. Ieri mi-a spus că a făcut prima dată sex la doisprezece ani. La vârsta mea*!”

Acum, în creierul lui se deschidea o altă fereastră. Pe de o parte, Maria pe pat, piciorul cu unghiile de un roșu strălucitor pendulând în fața ochilor săi. Și mai era și mami, vorbind despre sex.

Bobby nu avea să-i poată mărturisi niciodată unchiului Steve ce-i spusese mami. Nici măcar că se văzuse cu ea. Unchiul Steve credea că mami era încă la închisoare.

Apăruse în parc și îl îmbrățișase, la fel ca oricare mamă, nu ca o fostă deținută. Se duseseră la Whip ’N Dip să mănânce o înghețată de fistic. Începuse să-i povestească viața ei, o mulțime de lucruri – și toate neplăcute. Despre tipii cu care fusese, nu le mai știa nici măcar numele. Despre droguri – cum o amețiseră rău de tot și de aceea se apucase de furat și dăduse de belea, dar acum reușise să se dezbare de acest obicei. Îi mulțumea lui Iisus pentru ajutor, spunea că Fiul Domnului e adevăratul Mesia și alte lucruri de genul ăsta și sugera că venise momentul ca Bobby să fie botezat.

„Sigur, mami. Imediat după bar mitzva”, îi spuse el.

Bobby îi povestise despre Maria și îi mărturisise cât de mult o plăcea. Ea păruse interesată, mai ales cu privire la familia Mariei, mama catolică și tatăl evreu.

„Și-ar găsi locul perfect la Evreii întru Iisus”, îi spusese maică-sa.

Acum Maria îi trecea al doilea picior peste celălalt umăr. Își presa pulpele de urechile lui, împingându-i ochelarii în jos. Îi simțea parfumul, portocală și vanilie, ca o înghețată pe băț Creamsicle. Ar fi vrut s-o lingă pe față.

— Am obosit de atâta învățat, șopti ea.

În regulă!

Venise momentul să treacă la acțiune. Dar cum s-o facă?

Dacă ar fi putut să se întoarcă și cumva să se ridice în picioare, ar fi ajuns cu șlițul de la pantaloni la nivelul ochilor ei. De obicei, nu e mare lucru, dar acum avea ditamai scula. Și dacă ea n-o să vrea să-l sărute? Dacă o să umple școala că e un pervers care se excită una-două?

O a treia fereastră se ivi în minte, cu unchiul Steve spunându-i: „Întotdeauna să le respecți pe fete. Uneori, chiar trebuie să le arăți mai mult respect decât au ele față de propria lor persoană”.

Și mami îl sfătuia: „Așa cum spunea Iisus, dacă te uiți plin de pofte la o fată, ai săvârșit un păcat. Dar cel mai tare lucru cu privire la Mântuitorul nostru, Bobby, este faptul că e foarte iertător. Așa că motoul meu e că trebuie să te lași ghidat de propriile simțuri. Ai tot timpul să te căiești mai târziu”.

Capitolul 12

RAPORT ȘI RAPORTURI

De ce e Steve atât de tăcut?

Pe Victoria o frământa acest gând în timp ce se îndreptau pe autostradă spre restaurantul unde urmau să sărbătorească ziua de naștere a Reginei. Sigur că Steve nu era deloc înnebunit după mama ei, care îl trata la fel ca pe toți ceilalți: ca pe un servitor.

Gândul că Steve avea să intre oficial în familie făcuse ca frișca din ceașca de cafea a Reginei să se taie.

Steve are o mulțime de calități, dragă, dar este el cu adevărat alesul tău?

În traducere liberă: *Îl urăsc și ai fi putut să faci o alegere mai bună.*

Probabil că nu fusese de prea mare ajutor nici faptul că Steve purta un tricou cu următorul logo: *Dacă nu știi ce te supără, înseamnă că-i maică-ta.* Irene Lord îl considera pe Steve un declasat. Steve vedea în Irene Lord un monument de lăcomie. Victoria îi iubea pe amândoi, dar, la fel ca îmblânzitorul de lei la circ, era nevoită să pocnească din bici ca să-i țină să nu se încaiere.

S-o invite pe Regina și pe noul ei iubit, Carl, la cină și, pe deasupra, să fie nevoit să plătească nota probabil că nu figurau pe lista lucrurilor favorite ale lui Steve. Totuși, Victoria se întreba de ce părea atât de distant. Bine, umilința îndurată la radio și arestarea sa pentru atac violent puteau să fie o cauză, dar Steve era obișnuit cu duelul verbal și nici pușcăria nu-i era străină; prin urmare, ce avea acum de arătat atât de îngrijorat?

Trecând în revistă întâmplările recente, își dădea seama că Steve nu prea era în apele lui de mai mult timp. Când vizitaseră apartamentul, se manifestase aproape ostil la ideea că se vor muta

împreună. Aranjaseră să vadă și alte proprietăți împreună cu Jackie, dar Steve mai voia oare să facă acest lucru? În maniera sa tipic masculină, nu spunea nimic, așa că ea n-avea nicio șansă să obțină vreo lămurire.

— Și ce planuri ai? se interesă ea pe când treceau de insula Fisher.

Întrebarea păru că-l ia prin surprindere.

— Hei, ia te uită! Cu o mână pe volan, îi făcu un semn încurajator cu cealaltă. Îmi citești gândurile!

— Bine! Te ascult!

— Nu sunt sigur că pot să-ți spun.

— Cui altcuiva i-ai putea spune în afară de mine?

— E periculos, zise el, și nu vreau să-ți faci griji în plus.

Se simțea pierdută.

— Să ne mutăm împreună e ceva periculos?

— Poftim? Cine vorbește despre mutatul împreună?

— Noi doi. Sau cel puțin eu. Încerc să-mi dau seama ce ai de gând să faci. Vrei o casă sau un apartament? Să ne mutăm acum sau să mai amânăm puțin?

— N-are nicio legătură.

— Păi atunci la ce te referi?

— La Kreeger. Cum să-i dau de cap.

Nu era un lucru tipic pentru Steve? Sau pentru oricare bărbat, decise ea. Tipul tău stă acolo, fierbând sub capac, și tu crezi că-i îngrijorat cu privire la relația voastră. Se dovedește un pic mai târziu că e frământat dacă echipa Dolphins va putea să facă față atacurilor lansate de Jets. Și când vorbesc, parcă ar transmite știri la CNN. Furtună în Golf. Dow Jones a crescut douăzeci de puncte. Trafic blocat pe I-95. Numai fapte, doamnă.

Ea studiase psihologia și lingvistica la Princeton și știa că bărbații și femeile comunică în mod diferit. Suna ca un clișeu, dar era adevărat. Femeile se exprimă prin sentimente, ceea ce

experții denumesc „limbaj de relaționare”. Bărbații comunică prin intermediul informațiilor, ceea ce s-ar putea denumi „limbaj de relatare”. Atunci când se ostenesc s-o facă.

— Atât tata, cât și Bobby m-au întrebat ce plan am în ce-l privește pe Kreeger, îi explică Steve, așa că, în momentul în care mi-ai pus întrebarea, primul gând venit în minte a fost…

— Nicio problemă! Dar poate că cel mai bun lucru ar fi să uiți de Kreeger. Nu prea te-ai descurcat azi la radio.

Modul ei feminin de a comunica. Ar fi putut să-i spună franc: „Ai luat-o rău în freză azi, frățioare”. Dar cu iubitul tău era cel mai bine să-ți pui o blană de miel, nu să-l înțepi ca și cum ai avea ghimpi pe limbă.

— De-abia îmi făcusem încălzirea când au dat buzna copoii.

— Suna foarte satisfăcut pentru că reușea să te hărțuiască. Și dacă e atât de periculos pe cât zici tu…

— Exact. Tocmai de aceea are sorți de izbândă planul meu.

Steve răsuci volanul, scoțând mașina de pe autostradă pentru a pătrunde pe strada Alton. În trei minute, urma să ajungă la Joe’s. Mai mult ca sigur că aveau să dea peste o mulțime de turiști la coadă, așteptând să intre. Dar cu ajutorul șefului de sală, Dennis, Steve avea să-și introducă grupul înăuntru în nouăzeci de secunde.

— Aproape mi-e teamă să te întreb, zise Victoria.

— Kreeger a ucis două persoane, nu?

— De două știi tu.

— Corect. Fiecare reprezenta un pericol la adresa lui. Jim Beshears era pe punctul să-l dea în vileag ca șarlatan, iar Nancy Lamm să-l toarne pentru încălcarea normelor etice. Presupunând că altcineva îl amenință acum…

— Ce fel de amenințare?

Victoria îl ascultă pe Steve în timp ce acesta îi istorisea încercarea de a-l depista pe căpitanul vasului care-l văzuse pe Kreeger lovindu-l în cap cu cangea pe Jim Beshears.

Pe când îi explica detaliile, ea examina planul din unghiul propriei sale logici. Apoi rosti:

— Chiar dacă îl găsești pe căpitan, chiar dacă îți spune: „Da, cred că Kreeger l-a împins pe tip peste bord, apoi l-a lovit cu intenție", un avocat al apărării poate să-l ia la puricat. De ce i-a luat atâția ani ca să depună mărturie? De ce al doilea martor, fata, nu coroborează povestea? Presupun că ai obține o condamnare, deși șansele sunt…

— Aproape inexistente.

— Corect. Atunci de ce o faci?

— Dacă-ți spun, inspiră mai întâi adânc și reevaluează situația înainte să te dezlănțui.

— Deci ai de gând să comiți un act ilegal.

— I-am spus tatei să-mi distribuie cartea de vizită oriunde se duce, de la Key Largo la Key West. Oricărui bețiv, pescar sau obișnuit al plajei pe care onorabilul Stephen Solomon din Miami Beach este gata să-l răsplătească pentru furnizarea de date care să ducă la descoperirea lui Oscar De la Fuente, căpitanul vasului care nu-i de găsit. Apoi am plasat același anunț în *Key West Citizen,* precum și pe Internet, cu același conținut.

I-a luat Victoriei numai o secundă ca să replice:

— Nu-ți pasă dacă îl găsești sau nu pe tip! Vrei numai ca Kreeger să știe că-l cauți.

— Te-ai apropiat binișor. Dă-i bătaie!

— Ai de gând să-l informezi pe Kreeger că l-ai găsit pe De la Fuente, indiferent dacă-i adevărat sau nu. O să-i spui că ai probe solide, un martor ocular. Ai putea chiar să produci un afidavit fals al lui De la Fuente, în care jură că l-a auzit pe Kreeger cum îl amenința pe Beshears, apoi l-a văzut cum i-a dat acestuia brânci în apă înainte să-i sfărâme capul.

— Nu mă gândisem la un afidavit. O idee ultra!

— Deci așa sună planul tău strălucit? Să te folosești de persoana ta în chip de momeală. Să-l faci pe nebunul ăla să încerce să te ucidă.

Pe fața lui se așternuse un zâmbet care izbutea să fie atât copilăros, cât și enigmatic. Ca un pușți care prinde o viperă și i-o arată prietenei sale în credința greșită că ea îl va admira instantaneu.

— Nu pot să-l înfund pentru niciuna dintre cele două crime comise, Vic. Dar aș putea pentru tentativa de a o comite pe-a treia.

— Ți-a trecut prin cap că priceperea lui Kreeger în materie de crimă ar putea fi mai mare decât capacitatea ta de a-l împiedica?

— Am un avantaj pe care Beshears și Lamm nu l-au avut. O să fiu treaz și voi ști ce pregătește.

De data asta, ea nu mai încercă să-și modereze cuvintele.

— Ești total iresponsabil. Chiar mai rău, nu-ți pasă de cei care te iubesc.

— Nu înțeleg cum de poți spune așa ceva.

— Cum rămâne cu Bobby? Și cu taică-tău? Și cu mine? Dacă vei fi ucis sau rănit, ce se va alege de noi?

— Vic, nu-mi e frică de Kreeger. Tipul e un laș care a ucis o femeie drogată într-o cadă de baie și un alt bețiv la bordul unei ambarcațiuni.

Se aflau în a cincea mașină la coadă, așteptând să vină valetul s-o parcheze în fața restaurantului. Clienții se dădeau jos din automobile, întesând spațiul verde. Îl auziră pe Dennis, șeful de sală, cum anunța la megafon:

— Grupul Grossman. Stuart Grossman. O masă de opt persoane.

— Și acum în ce privește cealaltă chestiune, zise Steve.

— Ce altă chestiune?

— Să ne mutăm împreună. Dacă vrem o casă sau un apartament.

Stai o clipă, îi trecu ei prin gând. *Încă n-am terminat de discutat planul tău idiot. Nu poți sări*

la alt subiect numai pentru că ți-ai terminat discursul de superman.

— Îți propun un mare compromis. Steve suna foarte mulțumit de sine. Ție îți plac blocurile. Întreținere fără bătaie de cap. Încui și pleci. Respect și înțeleg acest lucru. Însă mie îmi plac casele. Ai propriul tău spațiu. Un arbore de mango în curtea din spate. Prin urmare, ce-ai zice de-o casă în oraș?

Asta nu înseamnă comunicare. Mai mult e vorba de masculul speciei care dă foc ierbii, pârjolind pământul și mutându-se în altă parte.

— Steve, casa mai poate aștepta. N-am ajuns în acest punct.

Acum se aflau pe locul doi la coadă. Victoriei nu-i mai rămăsese prea mult timp.

— Nici măcar nu mi-ai cerut părerea despre planul tău nebunesc care, apropo, cred că e sinucidere curată. Și acum ce mai vrei? Ai închis subiectul? În momentul ăsta se presupune că ar trebui să discutăm despre o casă în oraș și un gard-viu de trandafiri japonezi?

— Eu mă gândeam mai degrabă la bougainvillea…

— Nu glumesc. Sunt foarte îngrijorată, așa că ai face mai bine să te ocupi de acest lucru.

Steve avea ochii larg deschiși. Încasase o dublă lovitură, își mușcă buza de jos. La megafon se auzi:

— Grupul Berkowitz, Jeff Berkowitz. Masă de șase.

— OK, Vic! Uite ce-i! Sunt trei persoane pe lumea asta pe care le iubesc. Trei oameni pe care-i iubesc din toată inima. Tu și Bobby și nebunul de taică-meu. Tu ești una dintre persoanele pentru care aș încasa un glonț.

Cuvintele lui o luară prin surprindere. *Să fie adevărat*?

El se opri un moment.

— Ei bine, aș încasa un glonț pentru tine și pentru Bobby. Cât despre bătrân, aș lua un pumn.

Părea sincer, gândi ea. Niciun bărbat nu-i mai mărturisise așa ceva până atunci, și anume că viața ei era mult mai importantă decât a lui proprie.

— Mai sunt și câteva concepte de care îmi pasă foarte mult, continuă el. Acel lucru vag, confuz pe care-l denumim justiție. Pe care acum șapte ani nu l-am respectat. Tot ce mi-ai spus ieri este corect. Am încercat să-mi înfund propriul client și am făcut o mare greșeală. Acum sunt hăituit de acest lucru. Dar am avut dreptate într-un punct. Bill Kreeger e un ucigaș. Când m-am dus azi la postul de radio, a menționat numele lui Bobby și al bătrânului. Și pe al tău, Vic.

Ea simți cum o trece un fior.

— De ce?

— Pentru că voia să știu că ar putea să vă facă rău vouă.

— Te-a amenințat cu asta?

— Zicea că-i datorez cei șase ani din viață petrecuți la închisoare. Că a venit să-și ia revanșa. Șase ani nu-i ceva ce poate fi compensat în bani, așa că îmi închipui că vrea să mă răzbune prin intermediul unei persoane iubite. Nu pot să-l las și să aștept fără să fac nimic. Ca să-l împiedic să ajungă la unul din voi, Vic, trebuie să-l provoc să se ia de mine.

Ce mai putea spune? Sigur, era nechibzuit, dar nechibzuința lui izvora din dragostea și grija pe care le-o purta. Un alt aspect al masculului speciei. Bărbatul în rol de protector.

— Cu toate astea, urăsc faptul că vrei să faci așa ceva, zise ea. Poți măcar să-mi promiți că o să ai grijă?

— Pe toți dracii, da! Îți promit asta și tot ce mai vrei.

— De acord. Îi aruncă lui Steve o umbră de zâmbet în timp ce valetul deschidea ușa mașinii. Și

mai promite-mi că o să te porți frumos cu maică-mea astă-seară.

Capitolul 13

REGINA ȘI PIRATUL

— Arăți superb, Irene! îi zise Steve, afișând cea mai politicoasă atitudine posibilă.

— Îți mulțumesc, Stephen, replică Irene Lord cu un zâmbet rece ca un țurțure.

— Și ce rochie ai! Steve fluieră ușor. Ce-aș putea să mai spun?

— Nu prea știu, Stephen. Ce-ai *putea* spune?

— Ce-ar fi să chemăm chelnerul? interveni Victoria. Steve era la al treilea păhărel de tequila și nu avea nicio dorință să-l audă scoțând tot felul de obscenități ritmate, unul dintre obiceiurile care o scoteau din minți atunci când era matol.

— Strălucitoare, Irene, decise Steve după o secundă. Rochia ta este foarte strălucitoare.

Era un veștmânt vaporos, din mătase turcoaz, lung până la glezne. „O prostie să porți așa ceva într-un restaurant", gândi Victoria.

— Credeam că mergem la club, bombăni Irene pe un ton dezamăgit. De aceea mi-am pus rochia asta.

— De unde și privirea încruntată, adăugă Steve, sorbind până la fund paharul de Chinaco Blanco.

— Nimeni nu și-ar da seama, luându-se după modul în care te îmbraci, că ai fi atât de atent la modă, zise Irene. Zâmbetul ei arata ca pietrificat pentru totdeauna pe față.

Victoria mai făcu o încercare.

— Domnule Drake, putem să facem comanda?

— Spune-mi Carl o îndemnă bărbatul cu un aspect distins.

Deci el era noul amant despre care se făcea atâta zarvă. În jur de patruzeci și cinci de ani, înalt, cu părul negru strălucitor presărat cu fire argintii la tâmple. Tenul cam prea bronzat, zâmbetul cam prea strălucitor. Purta un blazer bleumarin cu

nasturi aurii, o cămașă bleu cu dungulițe și o cravată asortată de mătase. Avea unghiile manichiurate, lustruite cu grijă. Mai avea și o mustață tăiată frumos, puțin mai neagră decât părul. Victoria se gândi că arăta ca și cum fusese vopsită și încercă să nu-și ațintească prea mult ochii asupra ei. Vorbea cu un ușor accent englezesc, așa cum fac americanii uneori după ce au petrecut o mare parte din timp în Marea Britanie. În general, Drake lăsa impresia unui bancher plin de succes, plus un gentilom, un partener extrem de prezentabil pentru o seară la operă sau la club.

— Pot să propun un toast? întrebă Drake.

— Te rog, Carl, zise Irene. Poate că după încă un pahar n-o să te pot auzi. Făcu un gest în direcția hoardelor înfometate din jur.

— Destinde-te, Irene. Suntem la Joe's. Centrul universului culinar. Steve sări în apărarea restaurantului său favorit.

— Un han unde se servește pește, strâmbă ea din nas. Plin cu turiști asudați. Din nou, făcu un semn plin de dispreț spre o masă de zece persoane. Fețe arse de soare, cămăși havaiiene aloha, încă pline de cute după ce fuseseră extrase din geamantane. Asta ce mai e, un congres al specialiștilor în ortodonție?

— Irene, să înțeleg că remarca ta are un iz etnic? o întrebă Steve imediat.

— Ce?

— Ortodontiști, adică evrei? Asta ai vrut să spui, Irene? Te simți ofensată de acei turiști israeliți?

— O, pentru Dumnezeu!

„Nu din nou", gândi Victoria. Pentru un evreu nepracticant, Steve putea fi extrem de sensibil la glumele cu caracter etnic, reale sau imaginare.

Regina îl privi pe Steve drept în ochi.

— N-am nici cea mai mică idee dacă acei gălăgioși cu fețele mânjite de muștar sunt evrei sau nu. N-am știut că majoritatea ortodontiștilor sunt

evrei. Își însoți cuvintele cu un zâmbet exagerat, arătându-și toți dinții. N-am avut niciodată nevoie de serviciile unui ortodontist, mulțumesc cerului.

„Adevărat”, își spuse Victoria. Deși la un moment dat avusese nevoie totuși de niște lucrări uimitor de scumpe, iar zâmbetul fără cusur al mamei reflecta acum două șiruri de dinți acoperiți cu un strat alb, strălucitor de email.

— Un toast? Drake își încercă încă o dată norocul. Își ridică paharul său cu gin tonic, forțându-i și pe ceilalți să-l urmeze. Scumpei noastre Irene, un diamant strălucitor într-o lume de falsuri, o stea într-o galaxie de asteroizi stinși, o femeie elegantă și cu un scop…

— Nepotul meu Bobby înoată cu un delfin[16], comentă Steve.

— Pardon? Drake părea uluit.

— Ai zis că Irene are un delfin.

— Scop. Am spus că e o femeie elegantă cu un scop în viață.

— Stephen, încep să-mi doresc să nu te fi lăsat să ieși așa de repede de la pușcărie, zise Irene.

— Pușcărie? repetă Drake. Privirea pe care i-o aruncă lui Steve era aceea a unui om care se trezește pe neașteptate într-o cușcă cu maimuțe la grădina zoologică.

— Stephen își petrece mai mult timp după gratii decât clienții săi. Nu-i așa, scumpete?

— Pentru un avocat e un compliment, reacționă Steve. Mersi, Irene!

Drake aruncă o privire în jurul mesei.

— Poate ca ar trebui să-mi termin toastul…

Jucându-se cu cercelul împodobit cu un diamant, Irene aprobă cochet din cap.

— Te rog, Carl! Îmi plac bărbații care se pricep la vorbe. Și apropo, Stephen, te-am auzit azi la radio. Surprinzător cum un avocat experimentat ca tine a stârnit atâta agitație.

— Mamă, n-am convenit să facem pace? interveni Victoria înainte ca să ajungă cei doi să-și

dea în cap cu cleștii homarilor. Steve deja își încălcase promisiunea să se poarte cum trebuie și nici mama ei nu dădea semne mai bune. Măcar de ziua ta să ne purtăm frumos.

— Da, iubito. Să ne simțim bine în restaurantul favorit al lui Stephen, în pofida zgomotului. Aruncă o privire în jur, ceilalți meseni puteau fi la fel de bine ortodontiști evrei sau agenți de bursă protestanți, fără îndoială niște gălăgioși. Un obez purtând bermude galbene ca gușa unui canar arunca de zor cleștii crabilor consumați, care aterizau într-un bol de metal vizavi de el. Amicii săi îl aplaudau frenetic ori de câte ori nimerea ținta.

— Dacă ar fi fost după mine, continuă Regina, ne-am fi dus la club.

— Dacă ar fi fost după tine, o contracară Steve, ai mei n-ar fi fost acceptați ca membri ai acestui club.

— Of, mai termină cu prostiile astea! răspunse Irene. Contabilul meu este evreu. La fel și blănarul. *Toți* doctorii mei sunt evrei.

— Mda. Mda. Mda.

— E adevărat. Ce părere ai, m-aș duce eu vreodată la o *medico clinica* din Mica Havană?

Disperat, Drake ciocănea de zor cu lingura în pahar, tușind ca să-și dreagă vocea.

— Un toast pentru Irene. Îi doresc ca această zi de naștere să fie mai bună decât toate celelalte de până acum.

— Decât *toate celelalte*? îl îmboldi Steve. De ce ar fi atât de specială?

— Pentru Irene! repetă Drake, apoi luă o gura apreciabilă de gin tonic.

— La mulți ani, mamă! Victoria sorbi și ea din paharul cu *margarita* în timp ce-i arunca o privire cruntă lui Steve, transmițându-i un mesaj simplu: *Potolește-te*!

— *Lehaim*! Steve sorbi paharul de tequila, apoi începu să recite: Era odată ca niciodată o fată pe

nume Irene…

— Steve! îl admonestă Victoria.

— Care trăia pe un maldăr de kerosen. Dar începuse să absoarbă o altă hidrocarbură. Și de atunci n-a mai consumat benzen.

Steve chicotea amuzat de propria lui glumă muzicală, intonată *a cappella,* fără să i se alăture nimeni.

— Bobby a inventat-o cu gândul la tine, Irene.

— Ce copil dulce, replică Regina, și zâmbetul înghețat i se cimentă din nou pe față.

Steve îi făcu semn chelnerului să umple din nou paharele, iar Victoria se simți cuprinsă de panică. Sperase ca seara să decurgă în mod civilizat, cel puțin până la desert – o tartă cu cremă de lămâie.

— Steve, doar nu mai vrei încă un pahar înaintea mesei?

— Haide, Vic! Mă știi! Sunt pe jumate irlandez și jumate evreu. Beau până cad lat ca să-mi pară rău după aia.

— Două minciuni într-o singură propoziție, replică ea. Nu ești pe jumate irlandez și niciodată nu-ți pare rău de ce-ai făcut.

•

Victoria se simțea ca un arbitru.

Într-un colț, la peste 1,80 și 90 de kilograme, jucătorul de baseball din echipa Universității Miami și al Facultății de Drept neacreditate din Key West, Gura mare a Sudului (adică a plajei din Sud), Steve „Dați-i în judecată pe toți ticăloșii” Solomon.

În celălalt colț, puțin sub 1,80 cocoțată pe tocurile înalte ale pantofilor ei Prada și 65 de kilograme (net, după liposucția extensivă și adaosul de silicon), femeia renumită atât pentru hainele luxoase, cât și pentru aroganța ei, Irene Regina.

Pe de o parte, Steve, care-și expunea dogmele în favoarea celor umili, atacând instituțiile, materialismul și pe republicani. De cealaltă parte,

mama ei, care subliniase cândva: „Dragă, nu diamantele sunt cele mai bune prietene ale unei femei. Un portofoliu diversificat, incluzând acțiuni valoroase, este cu mult mai bun.”

Deși situația financiară a mamei sale nu era atât de bună pe cât ar fi lăsat să se înțeleagă din remarca sa. După sinuciderea tatălui Victoriei, Irene trebuise să se descurce singură. Un timp o făcuse de minune, atașându-se – ca un peștișor remora de un rechin – de niște bărbați extrem de prosperi. Avusese parte de călătorii la bordul unor avioane particulare, de sugestii pentru achizițiile bursiere și, în plus, de niște diamante. Însă Regina nu ajunsese niciodată să atingă statutul dorit, care socotea că i se cuvine. Victoria era convinsă că mama ei simțea acum că nisipul se cam scursese din clepsidră. Bărbații bogați vânau peștișori mai tineri și mai simpatici. Poate că de aceea Carl Drake i se părea atât de important.

Masa fusese curățată de farfuriile pline cu resturi de crabi. Dispăruse și muntele de salată de varză cu felii de roșii deasupra, bolurile cu cremă de spanac erau goale, se terminaseră și cartofii prăjiți. În așteptarea desertului, Regina își tamponă grijuliu buzele cu un șervet, apoi își întoarse ochii albaștri, strălucitori, spre Drake.

— Carl, iubitule, de ce nu-i spui Victoriei micul nostru secret?

— Și eu sunt curios să-l aud, interveni Steve.

Victoria simți că înțepenește. Avusese parte de prea multe surprize într-o singură zi.

Chelnerul puse pe masă cele trei porții de tartă cu cremă de lămâie – mama și fiica aveau să consume una singură pe din două – și Drake se îndreptă în scaun.

— Ei bine, Victoria, se pare că mama tu și cu mine suntem rude. Aș putea spune veri îndepărtați.

— În niciun caz veri primari, ciripi Irene. Vezi, dragă, numele de fată al bunicii era Drake și, dacă

te întorci suficient de mult în timp, cei din familia noastră erau rude cu familia lui Carl.

— Fascinant! Steve înhățase furculița, întinzând de zor frișca peste bucata lui de tartă.

— N-am ajuns încă la partea cea mai interesantă, susură Irene. Dacă urmărești arborele genealogic patru sute de ani în urmă, atât eu, cât și Carl, suntem descendenții lui Sir Francis Drake.

— Piratul? exclamă Steve. Asta explică multe, Irene.

— Corsarul, îl corectă Carl Drake. Regina Elisabeta îi dăduse oficial permisiunea să atace vasele spaniole.

— La fel ca administrația Bush și Halliburton, făcu Steve o comparație pe un ton agreabil.

— Nu-i așa că-i interesant, Victoria? o întrebă Irene. Suntem urmașii faimosului căpitan al mărilor.

— Bătrânul meu crede că noi suntem urmașii regelui Solomon, zise Steve. Sigur, e cam sărit de pe fix.

— Căpitanul Drake s-a bucurat de o relație foarte strânsă cu Majestatea Sa, insistă Carl. Atât de apropiată, încât denumirea de Regina Fecioară este un termen impropriu.

Irene chicoti și Steve scoase un râgâit la auzul micii glume puțin riscante.

— Drake a adunat milioane în aur și bijuterii. Când a murit, în 1596, Coroana i-a confiscat întreaga avere. Acum ai fi înclinat să crezi că toate acele bogății furate sunt în posesia familiei regale britanice. Dar nu-i așa. Elisabeta era încă aprinsă de dragoste pentru pungașul ăla arătos. A creat Trustul Drake, administrat apoi de Royal Bank. Ei bine, banii n-au fost cheltuiți niciodată și nici moșteniți de cineva. Au fost investiți și s-au tot umflat timp de patru secole. Valoarea lor este acum de treizeci de miliarde de dolari.

— Ești un adevărat expert, observă Victoria.

— A început totul ca un hobby, se confesă Carl. Când am aflat că sunt înrudit cu căpitanul Drake, am început să reconstitui arborele genealogic al familiei. E o treabă grea, dacă vrei să știi. Toate generațiile trecute. Și nu știam nimic despre acei bani până când administratorii fondului nu m-au contactat, oferindu-mi o sumă bunicică pentru rezultatele cercetărilor mele.

— O sumă bunicică, repetă Steve. M-am întrebat mereu ce înseamnă o sumă ne-bunicică.

— Datorită mie, ei nu mai sunt forțați să sape printre documente mucegăite din biblioteci și muzee.

— Dar de ce i-ar interesa arborele genealogic? se interesă Victoria.

— Ca să-i descopere pe moștenitori, răspunse Irene. Nu-i așa, Carl?

— Exact. În urma unui vot secret, depozitarii au hotărât recent să distribuie banii tuturor rudelor de sânge ale căpitanului Drake, dovedite ca atare. Vor să închidă fondul.

— Știu că stabilirea autenticității durează foarte mult timp, dar patru sute de ani? întrebă Steve.

— Nu e fără precedent. Pe de altă parte, n-a mai fost niciun caz similar, zise Drake. Am localizat două mii nouă sute doisprezece descendenți. Depozitarii estimează că ar mai fi circa șase sute. Treizeci de miliarde de dolari împărțite la trei mii cinci sute de moștenitori. Cum ar zice puștii, fă singur socoteala!

— Nu știu, Drake! Spune-mi tu! Ochii lui Steve erau pe jumătate închiși, în timp ce savura o îmbucătură mare de tartă.

— Vreo opt milioane jumate pentru fiecare moștenitor, răspunse Drake.

Steve căscă ochii.

— Adică vrei să zici că Irene va primi *opt milioane de dolari*?

— Cam atâta, dacă se va dovedi că e unul dintre moștenitori.

— Irene, am reușit oare să-ți spun cât de excepțional de frumoasă ești astă-seară? o întrebă Steve.

Regina își dădu ochii peste cap.

— Și cât de mult te-am admirat mereu pentru… Simți un ghiont în picior. Eleganța și scopul tău în viață, termină el triumfător.

— Nu mai fă pe prostul, Stephen, îi ordonă Irene. Ce zici de norocul ăsta?

Steve se întoarse spre Drake.

— Și cât o s-o coste?

— Ce cost? clipi Drake nedumerit. Ce vrei să spui?

— Cu toți moștenitorii ăștia. Trebuie să completeze tot felul de formulare, nu-i așa? Procuri. Certificate de naștere. O mulțime de birocrați care o să vrea și ei o bucată din plăcintă.

— Sigur că vor fi maldăre de hârtii.

— Prin urmare, ce tarife le vei pune în cârcă sufletelor ăstora norocoase? Zece mii? Douăzeci de mii bucata? Asta-i toată șmecheria, nu-i așa? Oameni fericiți să scoată un ban din buzunar, gândind că vor primi milioane în schimb. Pentru că trebuie să-ți spun, Carl, așa ceva e denumit de bătrânul meu *bubbe meise,* anume mama tuturor escrocheriilor. Iar eu spun că e o porcărie fără margini.

— Ste-phen! își auzi șuierat numele de Regina.

— Steve, l-ai insultat pe om! rosti Victoria. Te rog să-ți ceri scuze imediat!

Drake zâmbi și flutură mâna, oprindu-i protestele.

— Nicio problemă! Un avocat la curent cu toate sigur că-i sceptic. Nu e nimic de plată, Steve. Niciun fel de taxă. O s-o ajut pe Irene să-și completeze formularele și, dacă ea vrea, sper să-i fiu alături când depozitarii o să ne distribuie sumele de bani.

Trei seturi de ochi îl scrutau pe Steve, care lingea ultimele firimituri de tartă de pe furculiță.

— Poate am înțeles eu greșit.

— Nu prea sună ca o scuză, Stephen, îl admonestă Irene.

El rânji, iar Victoria simți că înțepenește din nou; Steve se pregătea s-o ia razna încă o dată.

— Deci, dacă nu-i cea mai mare escrocherie, zise el, există documente publice în Anglia care să-ți confirme toată istoria.

Drake scutură din cap, în timp ce amesteca ușor cu linguriță în ceașca de cafea.

— Este un trust privat și totul e confidențial. Vezi, nici nu e vreo prevedere legală care să-i oblige pe depozitari să le distribuie banii descendenților. Ar fi putut tot atât de bine să dea banii guvernului sau unei societăți de binefacere. Și, ca să-i împiedice pe falșii moștenitori să dea buzna, nu s-a făcut niciun anunț public. Totul se petrece în cel mai mare secret.

— În locul lui Irene, zise Steve, n-aș cheltui niciun ban cu gândul la moștenire.

— Of, nu-mi mai strica cheful! îl trosni Regina.

•

Așteptau nota de plată, când se auzi o voce bubuitoare.

— Ia te uită, ce surpriză! Bună, Solomon!

Steve nici nu se sinchisi să se întoarcă. Recunoscuse imediat vocea rezonantă. Și ce dracului căuta ăsta aici?

Doctorul Bill Kreeger se apropia de masă. Purta un costum elegant, închis la culoare, și o cămașă galbenă de mătase deschisă la gât. În buzunarul de la piept, avea o batistă de mătase în aceeași nuanță, ca o narcisă. Puțin în urma lui se afla o tânără femeie purtând un tricou roz cu găurele prin care se putea zări conturul sânilor. Tricoul se oprea imediat sub ei, lăsând vederii o porțiune lată de piele până la pantalonii cu talie joasă. Avea un păr blond-roșcat, ondulat și lung până la umeri. Nu împlinise demult douăzeci de ani.

— Solomon, ți-o prezint pe nepoată-mea, Amanda.

Nepoată?

Steve se abținu să nu izbucnească în râs. Sigur că fata era nepoata lui Kreeger. Și Irene era moștenitoarea lui Sir Francis Drake. Iar Steve, descendentul direct al regelui Solomon.

Cei prezenți schimbară între ei saluturi, și Kreeger îi aruncă Victoriei un zâmbet.

— Trebuie că ești frumoasa domnișoara Lord. Apoi își mută privirea spre Regină.

— Și pariez că te afli aici cu sora ta.

Irene nu-și mai încăpea în piele de fericire.

— Toți spun asta.

— Care toți? întrebă Steve. Cei de la Farul Orbilor?

Schimburile de cuvinte continuară, însoțite de strângeri de mâini. Regina îi spunea doctorului Bill că-l ascultă în fiecare zi și că e de acord cu el în privința lui Steve. Tânăra – nepoata Amanda – stătea timidă la locul ei, cu ochii rătăcind prin restaurant.

Plictisită, probabil. Sau nu se simțea în largul ei. Steve nu-și dădea seama care era cauza. Și, oricum, cine mai era și fata asta?

— Uf, e al meu! zise Steve, băgând mâna în buzunar după telefonul celular.

— Cât de grosolan, comentă Irene.

— N-am auzit nimic, spuse Victoria.

— Vibrează. Steve deschise telefonul și apăsă o tastă.

— Hei, Bobby! Nu, Maria nu poate rămâne la tine toată noaptea. De ce nu? Pentru că maică-sa are niște arme automate.

Steve observă că Victoria îl privea fix. Citea oare o urmă de suspiciune în acei ochi verzi? Măiculiță, femeii ăsteia chiar nu-i scăpa nimic!

— Ne vedem mai târziu, puștiule! Steve închise telefonul cu un pocnet.

Nu-l sunase Bobby. Nu-l sunase nimeni. Însă Steve făcuse pe furiș trei fotografii ale Amandei cu telefonul, cu tot cu părul ei de culoarea căpșunei și mușchii fermi ai abdomenului.

LEGILE LUI SOLOMON

5. *Când o femeie e tăcută și pare cufundată în gânduri, în loc să fie combativă și certăreață, ai grijă*! *Își imaginează cum ar arăta baia fără chiloții tăi atârnați de capul dușului*.

Capitolul 14

O CALE SINUOASĂ

La o săptămână după aniversarea lui Irene, un front de aer rece venind din Canada începu să se facă simțit. Livezile de portocali din nordul statului încercau să facă față înghețului. Reporterii de televiziune arborau pulovere colorate și avertizau lumea să-și bage în casă câinii, pisicile și dihorii. Un îngheț și mai teribil se lăsase peste birourile lui Solomon & Lord.

În drum spre birou, Steve trecea în revistă evenimentele din săptămâna ce tocmai trecuse. După ce plecaseră de la restaurant unde o sărbătoriseră pe Regină, atmosfera fusese glacială. Tocmai ajunseseră în dreptul portului, unde vasele de croazieră erau aliniate ca flota la Pearl Harbor. Apoi, din senin, un atac fără milă.

— Te-ai purtat oribil cu mama, îl apostrofase Victoria.

— Nu și după ce-am aflat că va fi o femeie bogată.

— Mi-ai promis că o să te porți frumos. Apoi ai depus toate eforturile ca să fii cât mai oribil cu putință.

Oribil era cuvântul de ordine după cum își dădea seama Steve. Un termen preluat fără îndoială de Prințesă, de la Regină ca un colier moștenit.

— Și ai fost un monstru față de Carl Drake, continuase ea.

— Monstru e cam mult spus, Vic.

— Bine. Lipsit de maniere și grosolan.

— Permanent grosolan. Rareori plictisitor. Ăsta sunt eu. Cât despre Drake, n-am încredere într-un tip cu unghiile manichiurate și accent ciudat.

Îl țintuise cu privirea pe Steve suficient de mult timp ca el să-și dea seama că trebuie să se retragă strategic.

— Bine, bine! Dacă am ofensat pe cineva, îmi pare rău.

Nici măcar scuza rostită fără tragere de inimă n-o oprise pe Victoria, așa că acum, o săptămână mai târziu, aștepta ca ambele fronturi de aer înghețat să treacă – cel canadian și cel episcopal.

În timp ce își conducea pe autostradă bătrânul Mustang decapotabil, în pofida gerului pătrunzător, ascultându-l pe Jimmy Buffet cu a lui *Jamaica Mistaica,* Steve continuă inventarul evenimentelor petrecute în ultimele șapte zile. El și Victoria își petrecuseră o mare parte din timp alergând prin tribunale, așteptând sentințele și căutând o nouă reședință… fără să facă deloc dragoste. Victoria nu rămăsese niciodată să doarmă la el, un record mondial. Steve făcuse câteva sugestii cu privire la o cină liniștită, fiind refuzat trei seri la rând. Victoria avea alte lucruri de făcut – cină cu Jackie Tuttle, cumpărături cu maică-sa, chiar studierea unor documente, toate niște scuze firave.

Îl sunase pe tatăl lui, să-i țină de urât, dar bătrânul era în Keys, continuându-și încercările zadarnice de a-l găsi pe căpitanul vasului, Oscar De la Fuente. Steve spera că Herbert avea să facă suficiente valuri peste tot, astfel încât Kreeger să fie înștiințat.

Simțindu-se singur, Steve dorea să petreacă mai mult timp cu Bobby. Poate să se dea cu mașinuțele la karting sau să joace minigolf. Numai că puștiul prefera compania Mariei. Asta fac fetele, îi despart pe băieți și îi lipsesc de exercițiile fizice necesare. Cel puțin, Bobby îl ajutase se descarce fotografiile nepoatei Amanda de pe telefonul celular.

— Sexy rău! proclamase Bobby în timp ce printa imaginile.

— Cât crezi că are?

— Cam bătrână. Poate douăzeci de ani.

Cu o zi în urmă, Steve încercase să o angajeze pe Victoria într-o discuție despre Kreeger și

Amanda.

— Ce crezi? Nepoată, iubită sau ce îi e?

— Ce importanță are asta?

— Trebuie să adun toate informațiile cu privire la Kreeger. Așa o să devin puternic.

— Ha-ha!

— Haide, Vic! Îți cer o mână de ajutor. Te pricepi foarte bine să-i ghicești pe oameni. Modul în care îi apreciezi pe jurați este uimitor.

— O, te rog! Ești așa de transparent.

— Tocmai asta spun. Știai că vreau să te atrag în joc. Dar ce-am spus rămâne valabil. Ești mai bună decât mine la evaluarea oamenilor. Așa că spune-mi, ce-ai gândit când ai văzut-o pe Amanda?

Ea oftase și părea că se gândește la asta.

— Tricoul pe care-l purta era luat de la Gap sau Victoria's Secret. Dar blugii erau True Religion. Scumpi. Și i-ai remarcat poșeta de pe umăr?

— Ar fi trebuit?

— Nu-mi dau seama cum de n-ai făcut-o. Verde kiwi. Din piele de crocodil. Probabil o Nancy Gonzalez. Cel puțin o mie cinci sute de dolari.

— Știu un traficant care-ți poate face rost de toată pielea unui crocodil în schimbul a o sută de dolari.

— Și acele sandale cu tocuri de fix o sută de milimetri…?

— Cum de le-ai măsurat?

— Pot să-ți spun. Sunt originale Blahnik. Nu cred că vrei să le afli prețul.

— Vic, ești tare. Foarte bine.

— De ce?

— Pentru că toți acești dolari adunați înseamnă că fata e iubita unui tip plin de bani.

— Ce declarație incredibil de sexistă poți să faci! Poate sunt bani câștigați de Amanda. S-ar putea să fie model. Sau o persoană care își permite să cumpere de la Saks, cu discount. Sau ar putea lucra pentru unchiul ei, Bill.

— Bill Kreeger are o soră și doi nepoți. Și n-a fost însurat niciodată. Nu are vreo nepoată.

— Așa că, dacă deja știi…

— Aveam nevoie să aflu care e părerea ta. Caut o cale să pătrund în mintea lui Kreeger.

— Și crezi că amica lui o să te ajute? Suna destul de sceptic.

— Și dacă îi dovedesc că tipul e un criminal?

— N-o să te creadă niciodată.

— Poate că o să mă apropii de ea, să devin credibil.

— Cum?

El îi aruncă un zâmbet indolent.

— Recurgând la tot șarmul meu.

— Doar dacă îl însoțești și cu o bâtă de baseball.

— Ai vreo sugestie mai bună?

— Tot ce vreau să-ți spun, Steve e următoarea chestie: chiar dacă – să zicem – o găsești pe Amanda și începi să ieși cu ea, primul lucru pe care-l va face va fi să-i spună totul lui Kreeger.

— Poate că nu-i o idee rea. Mai ales dacă reușesc să-l afum și mai tare.

Victoria îi aruncă lui Steve o căutătură menită să vestejească un strat de petunii.

— Deci ai de gând să te iei de iubita lui Kreeger în speranța că el va afla asta. În același timp, vrei ca el să creadă că îi construiești un dosar în care să fie incriminat pentru crimă. Ce te mai oprește să-i dai foc și la casă?

— Trebuie să fac ceva. Începând cu ziua în care mi-a atârnat peștele ăla pe ușă am fost permanent în defensivă. Toate prostiile alea spuse la radio. Toate amenințările voalate la adresa ta, a lui Bobby și a bătrânului. Chiar și prezența lui la Joe's. Își croiește drum ca un vierme în viețile noastre și vreau să-i tai macaroana. Trebuie să-l opresc din înaintare, să-l forțez să facă o mișcare pe care n-a plănuit-o.

— Când Kreeger face o mișcare, îi reaminti Victoria cu un aer exasperat, oamenii au tendința

să dea colțul.

•

Turiștii erau în număr mare pe dig, în timp ce Steve se apropia de terminalul feribotului către insula Fisher. Trecea cu ușurință de pe o bandă pe alta, încercând să găsească cea mai rapidă cale de traversare a golfului. Îi revenea tot timpul în minte dineul de la Joe's, sursa altercațiilor sale cu Victoria. Într-adevăr, nu se comportase cum se cuvenea, dar Regina avea partea ei de vină. Numai prezența ei era suficientă ca să-i stârnească toate pornirile sarcastice.

Regina și Prințesa.

Toți bărbații sunt de părere că trebuie să o studiezi pe mama fetei ca să-ți dai seama cum va arăta ea peste treizeci de ani. Ei bine, aici nu era nicio problemă. Chiar fără adaosurile artificiale, Regina era încă foarte atrăgătoare, ca să folosească una dintre expresiile ei favorite.

În schimb, ce era de făcut cu trăsăturile ei de caracter? O fiică le moștenește și pe astea? Se părea că Victoria respingea valorile mamei sale. Îl respinsese pe bogătașul Bruce Bigby, la fel și avansurile făcute de juniorul Griffin, letal de chipeș și la fel de bogat. Devotamentul și lipsa ei de egoism față de Bobby erau aproape la fel ca ale lui Steve.

Însă un lucru neliniștitor se ivise în peregrinările lor după o nouă reședință. De ce îl îndrepta Victoria spre apartamente în blocuri de lux, la un preț cu șapte cifre, și spre micuțe conace? Dacă achiziționau ceva ce le depășea finanțele, Solomon & Lord ar fi trebuit să înceapă să curteze bancheri și companiile de asigurări, precum și alți clienți bogați.

Era acesta planul ei secret? *Poate de conivență cu Regina*?

Nu era cumva vreun misterios factor genetic de vină? O bombă invizibilă, o genă materialistă încuibată în ADN-ul familiei? Poate că totul se

trăgea de la Sir Francis Drake, care prăda corăbiile spaniole pentru dublonii lor de aur.

O camionetă cu plăcuțe de înmatriculare de Michigan se vârî subit în fața sa, făcându-l să frâneze. Steve apăsă pe claxon, apoi depăși vehiculul care-l incomodase. În cinci minute, urma să ajungă la birou, dacă reușea să le evite pe modelele anorexice și să se repeadă în sus pe scări. Se întreba dacă Victoria se afla deja acolo. De obicei, ea sosea înaintea lui și-l aștepta cu o cafea fierbinte și flori proaspete în vază.

Dar toată săptămâna aceea ea fusese cea care întârziase. Nu numai asta, era și neobișnuit de tăcută. Nu-i dăduse niciun motiv de supărare, un alt semn rău. Cu câteva zile în urmă, el purtase un tricou vechi cu motoul „Iartă-mă, te rog. Am fost crescut de lupi." Nicio reacție din partea Prințesei. A doua zi, purtase un altul pe care se citea „O, nu, nu mai vreau să învăț nimic." Tot nimic. În dimineața asta, își pusese un costum și cravată. Costumul era de un maro prietenos, fără sobrietatea bleumarinului sau griului-închis. Nu o făcuse pentru Victoria, ci urma să se prezinte la tribunal mai târziu. Inculpatul avea să fie informat cu privire la acuzațiile care i se aduceau în cazul Statul contra lui Solomon.

Acum însă toate gândurile i se îndreptau spre Victoria. Ar fi trebuit să fie alarmat de tăcerea ei? Unde dispăruse scânteia? Unde mai era căldura? Zgomotului și furiei putea să le facă față. Dar tăcerii și indiferenței, nu. Din experiența lui Steve rezulta că, atunci când o femeie devenea tăcută, cel mai bine era să te pregătești pentru o schimbare imensă, de o întoarcere cu 180 de grade. Ce se întâmpla? Și, mai ales, ce naiba era în capul ei?

•

În timp ce-și conducea Mini Cooper-ul pe drumul de pe dig, Victoria zărise Mustangul decapotabil al lui Steve chiar în fața sa, cu părul lui învolburat de vânt. De ce lăsase mașina așa pe

gerul ăla? De ce trebuia neapărat să facă totul pe dos? Auzi un claxon, știind că era al lui, și îl văzu cum face scurt la stânga și depășește camioneta cu plăcuțe de Michigan.

Iată-i pe amândoi, Solomon și Lord, urmând aceeași direcție, dar pe benzi de circulație diferite. Și la viteze diferite. Pe cale să o apuce pe drumuri diferite.

Este asta un fel de metaforă a vieților noastre?

Ea avea să continue pe Fifth Street tot drumul până la plajă și apoi avea să vireze la dreapta, pe Ocean Drive. O simplă cotitură și clădirea Les Mannequins avea să apară la două străzi distanță. Steve avea să accelereze spre Alton, să facă stânga pe Fourth Street, dreapta pe Meridian și stânga pe Third.

De ce preferă el întotdeauna o cale atât de sinuoasă?

Se presupunea că au aceeași destinație… dar chiar așa era? Îl iubea pe Steve, deși uneori se întreba de ce. Câteodată, o scotea din sărite. În mod normal, mojicia față de maică-sa n-o deranja. Numai Dumnezeu știe că Irene provoca un astfel de comportament. Iar Reginei îi plăcea să-l înțepe pe Steve la fel de mult cât îi plăcea și lui să-i întoarcă favoarea.

Dar fusese ziua ei de naştere!

Și cum rămânea cu modul în care îl tratase pe Carl Drake? Mamei ei îi păsa cu adevărat de acest tip, iar Steve îi aruncase în față că era un escroc. Cât despre moștenirea lui Sir Francis Drake, sigur că totul suna cam fantezist. Însă Drake spusese că avea niște documente confidențiale pe care urma să i le dea Reginei și astfel erau rezolvate toate întrebările. Ea nu trebuia să vină cu bani. Așa că nimeni nu avea de suferit. Și poate că totul era real. Unii se duc la o licitație obscură și cumpără un Jackson Pollock cu zece dolari.

Exact în fața ei văzu Mustangul lui Steve cum virează spre Alton, când lumina semaforului trecea

de la galben la roșu. Da, o lua pe scurtătura lui întortocheată. Decise pe loc să nu se mai ducă la birou. În schimb, avea să se ducă în Lummus Park, să se plimbe pe malul oceanului și să cugete un pic.

Oare Steve înțelegea ce se întâmplă? Sau nu-și dădea deloc seama cât de precară devenise relația dintre ei doi?

Capitolul 15

CAZUL RABINULUI OCUPAT PÂNĂ PESTE CAP

— Dă-mi voie să înțeleg, zise Steve. Rabinul a întârziat la oficierea căsătoriei voastre.

— Ceea ce mi-a produs o gravă tulburare emoțională, rosti pe un ton cântat Sheila Minkin.

— Și asta ne-a costat o mie de dolari în plus la nota de plată pentru băuturi, adăugă Max Minkin, proaspătul mire. Am fost nevoiți să începem recepția înainte de oficierea căsătoriei. Ai idee cât de mult costă o sticlă la Ritz-Carlton?

Steve nu știa și nici nu-i păsa. Dorea numai să afle niște informații de bază în acest caz *farshlugginer*[17], apoi să se ducă la tribunal pentru propria lui înfățișare. N-ar fi fost rău dacă avocata lui – maestrul Victoria Lord – și-ar fi făcut apariția să-l însoțească.

Unde naiba era?

În ultimele două minute, Steve aflase că Max era broker la bursă, Sheila angajată la magazinul Neiman Marcus din Bal Harbour. Mirele și mireasa aveau cam treizeci de ani și erau bine îmbrăcați. Steve își imaginase că pentru dosarul lor avea nevoie de cincisprezece minute, douăzeci dacă îi plăcea de ei. Până acum însă, nici vorbă de asta.

Erau așezați în biroul firmei Solomon & Lord în această zi rece în care vântul de nord-vest înlocuise definitiv blânda briză caraibeană și jaluzelele se zbuciumau sub suflarea lui. Vizavi, la balconul unui apartament ocupat de o trupă din Trinidad, clopoțeii de vânt se zbăteau lovindu-se unul de celălalt, cu un zgomot puternic ca de chimval. Deși, în final, era preferabil zgomotului făcut de o duzină de bărbați cârlionțați, cu pieptul gol, care loveau cu putere cu bețele în niște talgere

de metal. În secretariat, Cece Santiago bătea documentele pentru Curte, mormăind peste zăngănitul mașinii de scris.

— Cu o întârziere de trei ore, spunea Sheila Minkin. Rabinul Finsterman a apărut trei ore mai târziu și mirosea a băutură.

— N-a înțeles prea bine numele noastre în timpul ceremoniei, interveni și Max Minkin. Putem să primim niște despăgubiri pentru asta, corect?

Steve încerca să le acorde atenție. Era un caz de tot rahatul, n-avea niciun dubiu în privința asta. Deși uneori nu era necesar decât să scrii o scrisoare prin care să-ți formulezi pretențiile.

Clienții mei au avut mult de suferit în urma neglijenței dumneavoastră.

Și tipul trebuia să verse cinci miare ca să-l lași în pace. O treime însemna 1666,67 dolari. Ceea ce n-ar fi fost rău pentru o zi de lucru, chiar dacă era nevoit să asculte mai întâi vaietele proaspeților însurăței.

— Mai întâi, rabinul ne-a spus că traficul fusese blocat dinspre Rickembacker din cauza unui turneu de tenis. Apoi, că un festival Purim din Aventura fusese mutat mai târziu. Dar eu am făcut puțin pe detectivul.

Sheila Minkin se opri o clipă, ca și cum ar fi așteptat aplauze. Marele *k'nocker*[18] programase trei căsătorii la aceeași oră. Mai avea una la the Diplomat din Hallandale și o a treia la biserica Little Flower din Gables.

— O biserică catolică?

— O căsătorie mixtă, explică Sheila. Finsterman e adept al reformismului.

— Încă o mie de dolari pentru băutură, repetă Max Minkin. Unchiul meu Sol a fost atât de *shikker*[19] încât a ciupit-o pe mătușa Sadie în loc de o domnișoară de onoare.

— Trebuie să vă spun, zise Steve, că nu-i un caz în care puteți cere mari daune. Nu prea avem ce

motive să invocăm.

Metoda lui de a-i pregăti sufletește pe clienți. Pentru puțini bani. Și cu speranța că aveau să plece cât de repede posibil din biroul său.

Dar unde naiba era Victoria?

— Și cum rămâne cu tulburările emoționale? insistă Sheila. Mi s-a făcut rău când orchestra a început să cânte *Hava Nagila.*

— Multe mirese au parte de tensiune și stres. Steve juca rolul avocatului diavolului, diavolul fiind avocatul părții adverse.

— Și nu numai atât. Spune-i, Max.

Soțul ei se înroși tot, dar nu suflă un cuvânt.

— Bine, o să-i spun eu. Lui Max nu i s-a sculat toată noaptea. Un apartament de șase sute de dolari la Ritz-Carlton și n-a putut s-o facă. Un mire, în noaptea nunții sale! O fi un articol de lege și despre asta, nu?

„Cumpărătorul chinuit de regrete”, gândi Steve, dar se abținu spunând în loc: „Afectarea vieții de familie”.

— Corect. Nu ne-am însoțit timp de două zile. Asta justifică revendicarea unor daune mari, nu-i așa?

Sau a unor daune mici, după cum e cazul.

— Este o pretenție admisibilă, zise Steve încercând să sune ca un avocat. Aș vrea ca voi să fiți conștienți că nu-i vorba de sume uriașe aici.

Ușa se deschise și Victoria intră. Cu obrajii roșii. Tenul ei alb arătând efectele vântului rece. Însemnând că nu venea direct din mașină. Se și plimbase. Singură. Cum proceda când era neliniștită. Nu era un semn bun. Avea nevoie de Victoria pe atâtea planuri, și acum, uite-o în fața lui, căzută rău pe gânduri.

— Îmi pare rău să vă întrerup, rosti Victoria pe un ton blând. Steve, nu e timpul să te duci la tribunal?

— Mergem *amândoi.*

— Ai nevoie de mine? Totul e rezolvat, nu?

Într-adevăr, audierea a durat numai cinci minute. Statul a fost de acord să reducă multiplele capete de acuzare la un simplu delict; Steve avea să pledeze *nolo contendere*[20], și să urmeze un curs de stăpânire a furiei. Curtea nu avea să se pronunțe, iar când Steve va fi obținut certificatul atestând că era tot atât de cuminte ca un pisoiaș toate învinuirile urmau să fie anulate. În sens strict legal, n-ar fi avut nevoie de Victoria să stea alături de el în instanță, însă *dorea* ca ea să se afle acolo. Dar să-i mărturisească acest lucru era cu totul altceva. N-avea de gând să cerșească o favoare.

— Nu. Nu trebuie să mă însoțești, Vic. Mai bine termini tu ce-i de făcut aici.

Le-o prezentă lui Max și Sheila Minkin, apoi îi expuse faptele caracterizându-le drept „un caz șocant de abatere de la bunele practici rabinice”.

— Șocant, încuviință Victoria cu o urmă de sarcasm. Se întoarse spre cei doi îndrăgostiți și le spuse: Sunt sigură că vom putea obține ca rezultatul procesului să fie unul corect pentru voi.

— Pe mă-sa! izbucni Sheila Minkin. Eu vreau să-i bagi boașele rabinului într-un clește și să-l strângi până țipă.

Capitolul 16

HAOS LA TRIBUNAL

Harry Carraway, un tânăr polițist din Miami Beach, se afla pe vehiculul său electric cu două roți, un Segway, lunecând în jos pe Ocean Drive și arătând ca un idiot perfect cu pantalonii lui scurți, cămașa safari și ochelarii de soare.

— 'neața, Steve! îi aruncă el din mers.

— Harry, infectule! îi aruncă Steve. Ai prins vreun infractor?

— Nu, domnule. Scoți vreun criminal azi?

— Nici n-am început bine ziua.

Polițistul îi făcu semn cu mâna, băgă Segway-ul în viteză și dispăru în josul străzii.

„Ca și cum bicicletele n-ar fi fost suficient de rele", gândi Steve, cu polițiștii care patrulau plaja, pedalând în sus și-n jos pe Lincoln Road în pantalonii lor scurți și cămășile înflorate, flirtând cu coechipierele lor arse de soare. Însă efeminații de pe trotinetele astea electrice chiar umpleau paharul. Polițiștii ar fi trebuit să călărească motociclete Harley ori să conducă marile și urâtele Crown Vics.

Steve sări din Mustangul său și se îndreptă spre clădirea Tribunalului Penal.

Singur.

Fusese abandonat de Victoria. Nu că n-ar fi putut să se ocupe singur de asta. Dar el n-ar fi lăsat-o niciodată singură într-o astfel de situație. Bineînțeles, așa ceva ar fi fost imposibil să se întâmple. Victoria nu avea să calce niciodată într-un tribunal pentru vreo infracțiune. „Dar lăsând asta la o parte, se întrebă el, ce o să se întâmple aici?" Apropiindu-se de centrul civic, îl asculta pe Jimmy Buffet cu al său Incommunicado, un cântec despre șofatul solo pe un drum cu o gaură în el.

Steve se întrebă din nou: „Ce mama naibii se va întâmpla aici?”

•

— Ce-i de mâncare, Cadillac? întrebă Steve în timp ce trecea prin curtea interioară a tribunalului.

— Supă de vită, coaste de porc, crochete de șuncă, răspunse Cadillac Johnson, un bărbat de culoare, în vârstă, cu piept musculos și părul creț sare și piper.

Steve se opri în fața unei rulote inscripționate „Plăcinta de cartofi dulci”, parcată în față. Cadillac, fost membru al unei formații de blues, fost client, actual proprietar emerit al plăcintăriei – era oficial pensionat – împinse pe tejghea o ceașcă de cafea spre Steve.

— Ce zici, domnu’ avocat, vrei să-ți opresc o scăriță bine friptă?

— Nici vorbă. Am devenit vegetarian.

— Sigur. Și republican. Cadillac își turnă și el o ceașcă de cafea. L-ai auzit pe doctorul Bill la radio, azi-dimineață?

Steve ridică din umeri.

— Eu îl ascut pe Mad Dog Mandich, cu emisiunea lui de fotbal, și pe Jimmy B., cântând despre tequila.

— Doctorul se referea la tine.

— Știu tot. Solomon avocatul escroc. Steve șarpele.

— Nu mai era vorba de asta. Azi, zicea că ai niște probleme psihice de care ar trebui să te ocupi, dar că de fapt ești o persoană cumsecade.

— Glumești.

— Să mor dacă mint.

Peste cinci minute, Steve străbătea coridorul de la etajul patru, evitându-i pe polițiști și ofițerii responsabili de eliberarea condiționată, pe funcționarii Curții și pe grefieri, pe iubitele și mamele inocenților prezumați care, cu mâinile încătușate, erau duși spre arest printr-un tunel.

— Hei, *băiete*! Oprește caii!

Onorabilul Expert Marvin Mendelsohn șontâcăi în fața lui. Un bărbat mic de statură, cu înfățișare îngrijită, în jur de optzeci de ani, Marvin avea o mustață tunsă cu grijă și o chelie strălucitoare. Ochelarii lui cu ramă neagră erau mult prea mari pentru fața lui îngustă, iar costumul neșifonabil, din poliester albastru, posibil că fusese la modă în anii ’70.

— Ce grabă ai, Stevie? Nu pot începe fără tine.

— Încă te uiți ce procese sunt azi pe rol, Marvin?

Omulețul săltă din umeri.

— Statul contra Solomon. Molestare și ultraj, instanță prezidată de acel *alter kocker*[21] de Schwartz.

La opt dimineața, în fiecare zi, Marvin Expertul putea fi găsit răsfoind foile printate prinse cu o clamă pe planșeta din fața fiecărei săli de judecată. În calitate de lider neoficial al grupului de pensionari, foști membri ai completelor de judecată, care acum preferau procesele în direct emisiunilor de televiziune, Marvin își alegea spectacolele de urmărit.

— Și unde-i domnișoara Lord? se interesă Marvin.

— N-am nevoie de ea, zise Steve.

— Ce mai *mishegoss*[22]! Sigur că ai nevoie de ea.

— Mi-am pus la punct pledoaria.

— Ar trebui să știi, cel ce se reprezintă pe sine are un *shmendrick*[23] de client.

— Și un *shlemiel*[24] de avocat?

— Exact.

În timp ce se apropiau de ușa sălii unde se afla judecătorul Schwartz, Marvin i se adresă:

— L-ai ascultat pe doctorul Bill azi?

— După cum se pare, sunt singurul din oraș care n-a făcut asta.

— A spus tot felul de lucruri bune despre tine. Că ai o iubită frumoasă. Și că, după cum i-o arată experiența, un bărbat are probabil niște calități, dacă o femeie fină și onestă vede ceva la el.

— Se referea la el însuși, Marvin.

— Nu pricep.

— Trimite un mesaj cum că noi doi am fi asemenea.

Steve intră în sală, cu Marvin după el. În interior, totul arăta ca la foc continuu, termenul lui Steve pentru haosul ce domina activitatea Curții. Avocați și polițiști, funcționari și clienți agitându-se peste tot, acuzații și jurații în boxele lor, toți vorbind laolaltă. Ca la un antrenament al echipei de baschet cu o duzină de mingi lansate în același timp spre coș. Deasupra întregii dezordini trona Onorabilul Alvin Elias Schwartz, singura persoana din sală mai în vârstă chiar decât Marvin Expertul.

Judecătorul Schwartz stătea proptit pe două perne, fie din cauză că hemoroizii îi făceau viața amară, fie pentru că, fiind prea scund, nu reușea să-i vadă bine pe inculpați. Cunoscut drept Regele Mocofanilor în tinerețe, predispoziția lui se înrăutățise odată cu vârsta. Avea acum titlul de „judecător șef”, însemnând că se situa undeva între senectute și camera mortuară. Deși nu i se mai permitea să prezideze instanța în timpul proceselor din cauza auzului perturbat, a unei bășici urinare slabe și a flatulenței cronice, se ocupa totuși de audieri, cererile de eliberare pe cauțiune, moțiuni și punerile sub acuzare.

Momentan, judecătorul Schwartz se holba prin ochelarii groși la un adolescent cu niște pantaloni boțiți atârnați pe el. Slăbănog și cu umerii încovoiați, puștiul arăta, cu gura lui căscată, ca un prostănac incurabil. După aspectul său, Steve trăgea concluzia că puștiul tocmai pledase vinovat pentru posesie de marijuana și urma să fie eliberat condiționat.

— Beneficiezi de o a doua șansă, înțelegi asta, José? îl întreba judecătorul Schwartz.

— Numele meu e Freddy, replică adolescentul. Știți, prescurtarea de la Fernando.

— Hernando? Ca ținutul? Am treizeci de acri lângă Weeki Wachee.

— *Fer*-nando! insistă puștiul.

— Nu contează ce nume ai, José! Dacă vii înapoi aici pentru că ai scuipat pe trotuar, te trimit direct la Raiford, unde marțafoii o să-ți folosească fundul la *piñata. Comprende*?

— *Viejo comemierda,* murmură puștiul.

Fie că judecătorul nu-l auzise, fie că nu știa că tocmai fusese numit mâncător de rahat, începu să răsfoiască absent maldărul de dosare din fața sa.

Steve își croi drum spre primul rând și se așeză pe un scaun de lângă culoar. Îi luă o secundă să-și dea seama că stătea exact alături de doctorul Bill Kreeger.

— Ce dracu'…?

— Bună ziua, Steve!

— Ce cauți aici?

— Sigur că știi că uneori depun mărturie. Sunt considerat un martor destul de bun.

— Mincinoșii patologici sunt de obicei.

Nu putea fi o coincidență, gândi Steve. Mai întâi prezența lui Kreeger la Joe's. Apoi lucrurile agreabile pe care le spusese despre Steve la radio. Acum apăruse în sala de judecată, arătând spilcuit într-un costum negru cu o cravată vișinie. Ce-i pregătea ticălosul ăsta?

— Și ce mai face fermecătoarea domnișoară Lord?

— Bine. Ce mai face nepoată-ta? Amanda, corect?

— Un lucru tânăr și drăguț, nu-i așa?

— *Femeie,* accentuă Steve. O femeie tânără și drăguță. Numai psihopații îi consideră pe oameni drept niște lucruri.

— E numai o expresie, Solomon. Te asigur că nimeni pe lumea asta nu-i apreciază mai mult calitățile Amandei decât mine. Are o inteligență și o capacitate de înțelegere cu mult peste anii ei.

— Cum zici c-o mai cheamă?

— N-am zis.

— Și prin ce minune a ajuns nepoata ta?

— Prea multe întrebări, Solomon. Nu știi că pisica a murit din cauza curiozității?

— Statul Florida contra Stephen Solomon, pronunță cântat grefiera.

Steve sări în picioare și se îndreptă spre ușița batantă care despărțea completul de judecată de asistență.

— Reprezentantul statului este gata să înceapă? întrebă judecătorul Schwartz.

— Reprezentantul este gata, onorată instanță.

Vocea se auzea venind din spatele sălii. Ridicându-se pe vârfuri, un bărbat afro-american elegant, purtând un sacou la două rânduri, cu dungi fine, se îndreptă săltând spre banca acuzării. La mansete avea butoni argintii sub forma unor cătușe miniaturale. Trecut de patruzeci de ani, încă arăta ca și cum ar fi putut boxa ca un campion la categoria mijlocie, așa cum o făcuse obținând Mănușile de Aur pe când era adolescent în Liberty City.

Ce naiba? Pincher își făcea apariția numai la cazurile care făceau valuri în emisiuni televizate.

Consternat, Steve îi șopti procurorului:

— Sugar Ray, ce se-ntâmplă?

— Un caz special care va rămâne pentru totdeauna în anale.

— Ce naiba-i atât de special la el? șuieră Steve în direcția lui. Ai de gând să dai înapoi în privința înțelegerii?

— Relaxează-te, Solomon. Pincher își îndreptă surâsul de politician spre judecător.

— Onorată instanță, am ajuns la un acord, dar nimic ferm.

— Vrei să spui o înțelegere între părți?

— Pe care o voi prezenta acum.

— Termină cu bla-bla-ul și treci la subiect.

Pincher se înclină plin de curtoazie în fața judecătorului, ca și cum acesta tocmai l-ar fi complimentat pentru croiala costumului.

— Onorată instanță, statul este gata să renunțe la acuzațiile de vătămare corporală, iar domnul Solomon va pleda nevinovat în ce privește acuzația de agresiune. Condiția fiind executarea obligatorie a tratamentului de control al furiei.

Steve răsuflă ușurat. În regulă, era exact ceea ce acceptase în discuția cu adjunctul lui Pincher. Dar de ce venise însuși șeful aici? Ce era atât de al naibii de special cu privire la caz?

— Domnul Solomon? Judecătorul părea că-l vede pe Steve pentru prima oară. Nu ești cumva avocatul pe care îl trimit din când în când la răcoare?

— Pledez nevinovat și la acest punct, onorată instanță.

— Atunci e OK. Hai să îndopăm curcanul.

Judecătorul începu să răsfoiască paginile protocolului de înțelegere. Înțelesese Steve ce acuzații i se aduceau? Știa că are dreptul la un proces? Decisese de bunăvoie să accepte înțelegerea?

Steve dădu toate răspunsurile adecvate și, în mai puțin de trei minute, judecătorul bifase punctele corespunzătoare pe formularul său și semnase ordinul pe care i-l înmânase Pincher. Judecătorul Schwartz se aplecă deasupra documentului, arătând auditoriului coronița de păr din jurul cheliei în timp ce citea cu glas tare:

— Tribunalul constată că acuzatul este în deplinătatea facultăților mintale, inteligent și își dă seama care sunt consecințele acestei înțelegeri asumate în integralitate. Pronunțarea va avea loc după terminarea tratamentului de control al furiei

sub auspiciile domnului William Kreeger, doctor în medicină, specialitatea psihiatrie.

Poftim?! *Am auzit bine ce-a spus judecătorul*?

— Domnul doctor Kreeger va trimite instanței un raport scris la încheierea numitului tratament.

Da. Categoric a spus asta. Dar e nebunie curată. Trebuie că s-a produs o greșeală.

— Moment în care fie că acuzațiile vor fi retrase și dosarul va fi clasat, fie, în cazul efectuării nesatisfăcătoare a numitei terapii, acuzatul va fi condamnat în pofida pledoariei sale de nevinovăție.

— Stați așa! strigă Steve suficient de tare ca bătrânul uliu să-l audă. Kreeger e un infractor, un fost condamnat.

— Nu mai e! îi aruncă Pincher. Drepturile sale au fost restabilite. Domnul doctor Kreeger a fost recomandat cu căldură de către Departamentul corecțional pentru activitatea sa cu infractori violenți, iar Colegiul Medicilor i-a restituit licența medicală. Este un model de reabilitare.

— E un model de nebun! îi aruncă Steve furios.

— Ai auzit ce-am decis, hârâi judecătorul. Acum potolește-te și du-te să înveți cum să-ți stăpânești accesele de furie.

Judecătorul lovi o dată cu ciocanul.

— Următorul caz, ordonă el.

— Nici nu se pune problema, zise Steve.

— Ce-ai spus? îl întrebă judecătorul.

— Nu mă voi distra astfel, domnule judecător.

— Nu se presupune că-i o distracție. Ești un infractor, nu-i așa?

— Nu, domnule! Acum sunt avocat al apărării.

— Nicio diferență. Ești acuzat că l-ai atacat pe… Judecătorul își umezi degetul arătător în gură și răsfoi dosarul. Arnold Freskin, un angajat al mărețului stat Florida. Judecătorul Schwartz își folosi picioarele ca să-și împingă fotoliul pe rotile spre drapelul atârnat la un metru distanță. Apucă un colț și-l trase spre el.

— Ce vezi aici, domnule Solomon?

— Vad emblema statului, domnule judecător. O amerindiană presară flori pe pământ.

— Al naibii de corect. În zilele noastre, indianca adună fise la cazinou. Judecătorul lăsă colțul drapelului să cadă și se înapoie la prezidiu. Ce vreau eu să demonstrez, domnule Solomon, este că ai ofensat demnitatea mărețului stat Florida, și domnul Pincher a decis cu multă mărinimie să-ți dea voie să te căiești.

— Da, domnule, dar…

— Niciun dar! Tocmai am hotărât ce trebuie făcut în rahatul ăsta de cauză.

— Am fost lucrat, domnule judecător. De domnul Pincher și de domnul doctor Kreeger.

— Lasă cimiliturile, domnule Solomon! Am cerut să mi se prezinte următorul caz și, pe Dumnezeul meu, o să mă ocup de el.

Aprodul strigă:

— Orașul Miami Beach contra Weingarten Delicatessen. Încălcarea ordonanței privind alimentele cușer.

Pincher îl apucă pe Steve de cot și-i șopti:

— Las-o moartă! Du-te să-l vezi pe Bill! Nu-i nimic altceva decât un exercițiu pompieristic.

— M-ai vândut, Sugar Ray! Steve se întoarse spre judecător. Onorată instanță, vreau să-mi retrag pledoaria de nevinovăție.

— Mai ești aici? Judecătorul Schwartz îl privi mânios. O să-ți percep chirie, domnule avocat.

Steve simți o prezență alături de el. Kreeger i se alăturase trecând prin ușa batantă.

— Onorată instanță, faptul că domnul Solomon e recalcitrant reprezintă o manifestare normală în acest tip de comportament. Sunt sigur că terapia o să-i facă bine.

— Ca și cum aș da doi bani pe șobolanul ăsta, zise judecătorul. Unde-i măcelarul care vinde *trayf*[25] pe post de cușer?

— Domnule judecător, insistă Steve, este o moțiune care își așteaptă rezolvarea. Am decis să-mi retrag pledoaria de nevinovăție. Vreau să fiu judecat.

— Moțiune respinsă, declară judecătorul. Trebuie să-mi termin lista de procese pe ziua de azi, și nu-i una cu iepurași Playboy pe ea.

— Onorată instanță, dar am categoric dreptul la…

Bang! Judecătorul izbi cu ciocanul în masă cât de tare putea, Steve simți reverberația în propria-i dantură.

— Eu conduc un Studebaker, domnule Solomon, și dumneata nu ești decât dâra de găinat de pe parbriz.

Steve nu intenționa să renunțe.

— Domnule judecător, l-am reprezentat cândva pe Kreeger în justiție. Procurorul Pincher era atunci reprezentantul statului. Ei mi-au copt-o. Dacă Kreeger nu mă scoate nevinovat, o să mă trimiteți la închisoare. Domnule judecător, chiar nu vă dați seama? E o conspirație.

Judecătorul Schwartz îi aruncă o privire confuză lui Kreeger și pentru o clipă Steve crezu că reușise să-l impresioneze.

— Hai să-l auzim pe șeful nebunilor, rosti judecătorul. Doctore, ce părere ai cu privire la aceste acuzații?

— Nimic alarmant în asta, domnule judecător, replică Kreeger cu vocea sa plăcută de bariton. În timp ce voi încerca să-l fac pe domnul Solomon să-și stăpânească furia, o să mă străduiesc să-i țin în frâu și paranoia.

LEGILE LUI SOLOMON

6. *Un avocat plin de fantezie interpretează decizia judecătorului ca pe o simplă sugestie*.

Capitolul 17

O DATĂ PĂRINTE, MEREU PĂRINTE

— Ce-ai făcut de-ai reușit să-l scoți pe judecător din sărite? îl întrebă Victoria.

— Nimic, răspunse Steve. *Nada. Bupkes.*

— Trebuie c-ai făcut ceva.

— De ce? Steve venise acasă sperând că avea să beneficieze de sprijin și compătimire. În schimb, devenise ținta unui interogatoriu desfășurat în propria sa bucătărie. De ce crezi automat că eu aș fi greșit?

— Pentru că ai talentul să-i înnebunești pe oameni.

— Judecătorul Schwartz e nebun de mai multe decenii, înainte să-l fi întâlnit eu. Poți să crezi că a dispus să fiu plasat sub supravegherea acelui psihopat de Kreeger?

— Sociopat, îl corectă Bobby. Cu tendințe narcisiste și fantezii omnipotente. Puștiul citise o serie de manuale de psihologie și căuta frecvent cuvinte pe site-urile medicale. Sau, cel puțin, așa explicase de ce pe computerul său apărea site-ul nimfomania.com. În prezent, Bobby le arunca adulților niște priviri atotștiutoare pe sub cozorocul șepcii sale de baseball, inscripționată Solomon & Lord. Steve înființase o echipă care să participe în campionatul de softball al avocaților, dar, neavând suficient de mulți jucători, făcuse recrutări din rândul clienților. Hoții de buzunare se dovediseră niște excelenți alergători, însă pietonii accidentați de taxiuri se dovedeau mai puțin iuți de picior.

În fața ferestrelor vedea cum frunzele palmierilor agitate de vânt loveau ușor zidurile de stuc ale casei. În interior, Steve încerca să se apere de torentul criticilor aduse de Victoria.

— N-am făcut nimic, insistă Steve. Kreeger m-a aranjat, în colaborare cu Pincher.

— Dar de ce? Ce are Pincher de câștigat din asta?

— Mai degrabă ce are de pierdut. Kreeger a amenințat că va face publică informația, respectiv că va spune întregii lumi că onorabilul procuror a folosit probe alterate ca să fie el condamnat.

— Pincher ți-a spus așa ceva?

— Mi-am imaginat. Pincher va trebui reales anul viitor. De cine să asculte? De un avocat al apărării sau de tipul cu emisiune la radio?

— Hei, de ce să facem atâta zarvă? Herbert Solomon tocmai intra în bucătărie, aducând o carafă plină cu gheață. Te duci să faci terapia și acuzațiile îți vor fi șterse.

— Nu-i așa de ușor, tată. Cu Kreeger ca terapeut e ca și cum aș invita un tâlhar în dormitor.

Herbert își umpluse paharul cu Bourbon atât de mult, încât trebui să soarbă din el cu zgomot ca să nu se reverse.

— Și ce-i cu asta, nu trebuie să dai din gură și să-i spui toate secretele de familie. O să te postezi în spatele unui zid de apărare.

— Și apoi o să scrie un raport pentru instanță, spunând că ascund cine știe ce impulsuri lunatice.

— Dacă judecătorul a ordonat să te duci la Kreeger, interveni Victoria, n-ai nicio șansă.

— Asta-i diferența între mine și tine, Vic, zise Steve. Eu văd în ordinele judecătorilor niște simple sugestii.

— Asta-i diferența între civilizație și anarhie. Și viața ta e dominată de anarhie.

— Anarhia domină, repetă Bobby, adăugând rapid „Orice mâncărime supărătoare”[26].

— Fiule, n-ai motiv să fii așa de întors pe dos, spuse Herbert. Poate, zic și eu, cu cât petreci mai mult timp cu psihiatrul ăla, cu atât mai bine.

— Tu cum stai, tată?

— N-am reușit să dau nici măcar de-un fir de păr al acelui căpitan de vas. Ai nevoie de un alt plan.

Victoria îi aruncă o privire lui Steve. Nu-i spusese totul tatălui său, și ea știa acest lucru.

— Tată, nu contează dacă îl găsești sau nu pe De la Fuente. Tot ce vreau eu e ca Kreeger să știe că-l caut.

Sprâncenele groase ale lui Herbert se arcuiră și mai mult.

— Așa că-l trimiți pe bătrânul tău să vâneze rațe moarte. Halal fiu mai ești!

— Dar ai dreptate, tată. E un prilej ca să petrec mai mult timp cu Kreeger. Și cu iubita lui, dacă pot s-o prind singură.

— Încă mai crezi că o poți convinge că Kreeger e un asasin? îl întrebă Victoria.

— Nu! Steve își trase o palmă peste frunte, lăsând să se înțeleagă cât de idiot fusese. Nimeni nu-l contrazise.

— Cred că trebuie s-o iau invers. Cred că ea *deja* îi cunoaște trecutul.

— Și tu te bazezi pe asta? voi Victoria să știe.

— Kreeger povestea cât de mult apreciază calitățile Amandei. Zicea că are o inteligență și o putere de înțelegere mult peste anii ei. Cam așa ceva.

— Și?

— Se simte în siguranță alături de ea, e singura care-i oferă confort. S-ar putea ca Kreeger să-i fi spus despre Beshears și Lamm. Și cine știe? Poate că o să se producă…

— A treia crimă, completă Victoria.

— Exact! Dacă Amanda îi cunoaște secretele lui Kreeger și eu izbutesc să-i despart, poate o conving să mă ajute să-l prindem.

— Cum să-i desparți? Cum o să faci acest lucru, mai exact?

— Vic, încă nu știu. Improvizez acum.

— Și nu crezi că un tip așa de deștept precum Kreeger se va prinde?

— Deci el e deștept. Și eu ce sunt? Ficat prăjit?

— Unchiule Steve, nu se poate spune că reușești să îndoi linguri cu puterea minții. Bobby desfăcu tacticos cele două părți ale lui biscuit Oreo și începu să radă cu dinții crema de vanilie.

— Vă mulțumesc din suflet, oameni buni, zise Steve. Dar și Kreeger are niște puncte slabe. E atât de înfumurat, încât va crede că n-am cum să pun mâna pe el.

— Fantezii omnipotente, adăugă Bobby. A scris Freud despre ele.

— Și dacă Kreeger vrea să-și piardă timpul, cum zice tata, și asta e în regulă.

— Ține-ți prietenii aproape, dar dușmanii și mai aproape, recită Bobby.

— Freud? încercă Steve.

Bobby strâmbă din nas.

— Al Pacino. *Nașul,* partea a doua.

— Tu n-ai lecții de făcut? îl întrebă enervat Steve.

— Nici pomeneală.

— Și aseară unde ai fost?

— Nicăieri.

— Imposibil din punct de vedere fizic.

Băiatul scutură din umeri, un gest tipic adolescentin însemnând „și ce-i cu asta?" sau „ce contează?" ori „cui îi pasă?"

— Puștiule, ai încălcat interdicția de-a ieși din casă.

— Doamne, parcă e o închisoare!

— Mai lasă băiatul în pace, interveni Herbert. Când tu și Janice erați mici, eu…

— Tu nu erai de găsit, îl întrerupse Steve.

•

Bobby dorea să-i fi spus adevărul unchiului Steve.

M-am întâlnit cu mami. Am stat alături de ea în mașină, pe țărmul golfului, și am vorbit ore întregi.

Însă nu putea s-o facă. Unchiul Steve era convins că ea avea o influență dăunătoare asupra

lui. Nu i se păruse deloc așa. Părea cumva pierdută, ca și cum ar fi avut mai multă nevoie de Bobby decât el de ea.

Mami pare că e atât de singură, ca și cum n-ar avea pe nimeni pe lume căruia să i se adreseze.

Așa că Bobby o ascultase, povestind despre cum crescuse într-o casă cu o mamă bolnavă și un tată mereu absent, bunicul fiind tot timpul în altă parte, la fel și Steve, ocupat cu sporturile lui. Mami fusese un outsider sau așa simțea ea că este.

Când mami îi vorbise despre bărbatul care o agățase în timp ce ea făcea autostopul – nu-și mai aducea aminte cum îl chema, chiar dacă s-ar fi putut să fie tatăl lui Bobby –, puștiul încercase să se lămurească dacă o iubea cu adevărat sau nu. Mda, probabil că într-un fel cam ciudat. De un lucru era sigur: îi părea rău pentru ea.

Acum Bobby îi asculta pe unchiul Steve și pe bunicul cum se certau pentru a milioana oară cu privire la niște chestii din trecut.

— Să nu-mi spui că ești încă supărat pe mine pentru că nu veneam să te văd jucând în liga picilor, stărui bunicul.

— Și nici la concursurile de ortografie de la școală, nici la cele de atletism și nici la spital când m-au operat de polipi.

— Fiindcă urlai din răsputeri, te-au ținut acolo numai câteva ore.

— Asta pentru că tu n-ai plătit camera peste noapte. Doctorul ar fi vrut să mă țină până a doua zi.

— Niște hoți la drumul mare.

Uneori, Bobby ar fi vrut ca ei să se comporte ca niște persoane mature.

•

Victoria încerca să afle cine era mai imatur, Steve sau tatăl lui. În mod clar erau la fel de certăreți și bătăioși. Încerca să-și imagineze cum arăta viața în familia Solomon când Steve era

copil. Nu părea să fi fost un mediu prea fericit. Cu siguranță, nu unul liniștit.

Tatăl și fiul continuară un timp să se insulte unul pe altul, Herbert denumindu-l pe Steve „un nerecunoscător care cârtește permanent”, Steve spunându-i lui Herbert că e „un scaiete de tată, purtat permanent de vânt”. Apoi au părut să obosească și Steve se reîntoarse spre Bobby.

— Încă nu mi-ai spus pe unde ai umblat aseară.

— Poate cu micuța lui *shiksa,* zise Herbert.

— Tată! E un peiorativ.

— Chiar așa e, la naiba!

„Iar începem”, gândi Victoria. Ăștia doi s-ar putea certa și pe urarea „Hanuka fericită”.

— O *shiksa* este o fată neevreică, urmă Herbert. Nu-i nimic înjositor în acest termen. Cât despre micuța domnișoară Havana-Ierusalim, maică-sa e de religie catolică, și asta o face să fie o *shiksa.*

— Așa că și eu sunt o *shiksa,* zise Victoria.

— Pe naiba, nu! Tu ești evreică prin injecție. Herbert hohoti de râs și trase o dușcă de coniac. Doar dacă voi doi nu v-ați jucat încă de-a baba-oarba cu salamul.

— Tată, mai taci din gură! îi ordonă Steve.

Herbert rânji spre Victoria.

— Cum adică, *bubele*? Stephen nu ți-a strecurat produsul național evreiesc?

Herbert chicoti din nou și se îndreptă spre salon fără să mai aștepte un răspuns.

— Dacă mă sună cineva, nu sunt acasă. Vreau să văd un film cu multe țâțici pe Cinemax, apoi mă culc.

Victoria se năpusti asupra lui Steve.

— De ce l-ai păcălit? întrebă ea.

— Aș putea să-ți spun, Vic, dar nu sunt sigur că vei înțelege.

— Pune-mă la încercare, colega. Am fost la facultate și am toate studiile la zi.

— E o chestie evreiască. Nouă ne place să ne dondănim, să ne plângem, să spunem prostii. Tu

ești protestantă. Ție îți place – nu prea știu – să bei ceai, să porți Burberry; o adoră pe regina Angliei.

Victoria nu era prea fericită că fusese redusă la un simplu stereotip. Avea să discute asta cu Steve mai târziu. Însă acum Bobby se afla acolo, scotocind prin punga cu Oreo.

— Steve, nu cumva mai ai niște îndatoriri de părinte de dus la capăt?

— Să fii părinte e o meserie permanentă. Se întoarse spre băiat.

— Deci, puștiule, a avut bunicul dreptate? Ți-ai petrecut seara cu Maria?

— Doamne, parcă-aș fi la Inchiziție aici.

Bobby mușcă din biscuit.

— Nu, n-am fost cu ea. Prostul de taică-său nu-mi mai permite s-o văd.

Victoria i se adresă pe un ton blând.

— Bobby, ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar că doctorul Goldberg crede că sunt un ciudat. Durerea vibra în vocea băiatului.

— Tu, un ciudat? întrebă Steve. S-o spună tocmai el, care e ortodontist!

Victoria îi ciufuli părul lui Bobby.

— De ce-ar zice el așa ceva?

Bobby își încovoie umerii în față.

— Din mai multe motive, cred. Doctorul Goldberg mă repede întotdeauna. De exemplu, urăște tricoul cu moto pe care mi l-a dat unchiul Steve.

— Ce tricou? Steve îi făcu semn cu capul lui Bobby să tacă, dar puștiul fie nu înțelesese, fie nu-i păsa.

— „Dacă nu facem sex, câștigă teroriștii.”

Victoria îi aruncă lui Steve o privire cruntă. În familia formată din cei trei bărbați Solomon, trase ea concluzia, Steve era în mod clar cel mai întârziat la minte.

— Doctorul Goldberg urăște și poeziile pe care le scriu cu gândul la Maria, continuă Bobby. Am anagramat toate rubaiatele lui Omar Khayyam.

— Ce-i rău în asta, trebuie că sunau foarte bine, zise Victoria, încercând să-l mai încurajeze pe băiat.

— Doctorul Goldberg zice că întregul poem e obscen.

— Obscen! exclamă indignat Steve, lovind masa.

„De ce oare, se gândi Victoria, bărbații au mereu nevoie să arunce lucruri, să le lovească și să scoată tot felul de zgomote dezagreabile ca să-și exprime neplăcerea?”

— Cine mai folosește astfel de cuvinte? strigă enervat Steve. Și ce ți-a mai spus idiotul ăla?

— Nimic. Băiatul linse netulburat cealaltă parte a biscuitului cu cremă.

— Hai, Bobby! Nu mai ascunde nimic de mine.

Fără să ridice ochii ațintiți asupra mesei, Bobby răspunse:

— Că sunt un *klutz*[27]. Că nu mai vrea să mă vadă pe lângă Maria. Și că, în cazul în care aș avea impresia că ei îi place de mine, mă înșel. Vrea numai s-o ajut la lecții.

Steve izbi cu *amândoi* pumnii în masă.

— Cretinul ăla! Mă duc și-i dau un șut în fund.

— O mișcare foarte isteață în ce te privește, observă Victoria pe un ton neutru. Și-i mai furnizezi ceva muniție lui Kreeger.

— Lasă-l pe Kreeger. Mizerabilul ăla n-are niciun drept să vorbească așa cu Bobby.

— E în regulă, unchiule Steve.

— E pe dracu’!

— Steve, îl avertiză Victoria. Calmează-te. Doar n-ai de gând să te duci acasă la Goldberg.

— Vic, asta e între mine și Bobby, OK?

Ea tresări.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

— Vrei să ne despărțim?

— N-am idee la ce te referi.

— Atunci răspunde-mi la o întrebare. Sunt membru al familiei sau nu?

Steve ezită. Numai o clipă. Apoi rosti:

— Sigur. Sigur că da.

Victoriei îi veni subit în minte un tip care-i spusese cu mai mult timp în urmă că o iubește. Ea se gândise câteva secunde – nu mai mult decât să numeri o mie unu, o mie doi – și în final îi spusese că-l *iubește și ea.* Dar, dacă ai nevoie să reflectezi, înainte de a da răspunsul, înseamnă că nu prea simți mare lucru.

— Deci nu mă privești ca pe un membru al familiei?

— Păi am zis exact pe dos.

— Hai să reexaminăm răspunsul tău, îi ceru Victoria, pentru că arătai ca și cum te-ai fi mișcat cu încetinitorul.

— Mă gândesc întotdeauna înainte să scot ceva pe gură.

— De când? Ai o problemă cu relațiile intime, nu-i așa, Steve?

— Doamne, de ce schimbi subiectul? Spune-mi un singur motiv pentru care nu e cazul să mă duc acasă la Myron Goldberg și să-l iau la pumni.

— Pentru că e un comportament juvenil, interzis de lege și autodistructiv, îl informă Victoria. Trei motive.

Argumentele ei păreau să-l fi redus la tăcere. Apoi Steve spuse:

— OK, pricep! Mai întâi, trebuie să-mi văd de treburile mele. Să mă duc la Kreeger. Să-mi fac psihanaliza, să fiu exonerat de acuzațiile aduse. Apoi mă duc la Myron Goldberg și-l invit politicos, dar ferm să-i ceară iertare lui Bobby.

— Și dacă n-o face? Ce-ți rămâne de făcut?

— Îi trag așa un șut, că se va trezi tocmai în Sopchoppy, răspunse Steve.

LEGILE LUI SOLOMON

7. *Când dai cu ochii de-o femeie goală, poartă-te ca și cum nu e prima pe care o vezi*.

Capitolul 18

SPECTACOL ÎN PIELEA GOALĂ

Sărbătoarea de Halloween venise și trecuse, cea de Thanksgiving se apropia cu pași repezi, dar atmosfera mustea încă de apă ca o cârpă proaspăt spălată. Frunzele palmierilor atârnau fără viață și nu se simțea nicio adiere dinspre ocean. Steve conducea pe străzile întortocheate din Coral Gables îmbrăcat cu un șort al celor de la Hurricane și un tricou cu logoul „Am o sculă ca a lui Einstein și-s deștept ca un cal.” La radio Margaritaville, Jimmy Buffet cânta *Off to See the Lizard.*

Steve parcă lângă un morman de crengi uscate într-o fundătură de lângă Alhambra, în apropiere de terenul de golf Biltmore. La o distanță de câteva străzi se aflau casa și cabinetul particular ale doctorului William Kreeger.

Steve sări din mașină și o luă pe jos. Putea auzi cum cineva tundea iarba, în spatele caselor, putea simți mirosul proaspăt de otavă. De pe Trevino se auzea zgomotul unei drujbe, probabil era o echipă trimisă de primărie să mai reteze din crengile copacilor de pe marginea străzii.

Nu prea știa de ce parcase atât de departe. Ar fi găsit loc atât în fața casei lui Kreeger, cât și în apropiere. Poate că se simțea stânjenit că trebuia să meargă la un psiholog. Sau poate se simțea ca un hoț, cu automobilul gata să demareze, într-un loc mai ferit? Nu conta. Plimbarea pe strada mărginită de vile în stil mediteraneean, cu acoperișuri roșii de țiglă, îi dădea timp să-și facă un plan. Ar fi trebuit să abordeze subiectul legat de căpitanul vasului? Ar fi putut să trișeze, să-i spună o minciună mare cât casa.

Ce zici, Kreeger, l-am găsit pe tipul care pilota vasul când ți-ai ucis amicul, pe Beshears. Oscar

De la Fuente. Are niște lucruri foarte interesante de povestit.

Nu. Ar fi fost prea evident. Mai bine să-l lase pe Kreeger să spună ce avea de spus. Până acum trebuia să fi aflat că Steve îl căuta pe acel tip. Herbert lăsase cartea de vizită a lui Steve peste tot, prin baruri și șantierele din Keys, petrecând neîndoielnic mai mult timp prin baruri. Steve mai postase anunțuri prin ziare și pe Internet, cu promisiunea că-l va răsplăti pe cel care îl va ajuta să-l găsească pe De la Fuente. Nu primise niciun răspuns.

Kreeger locuia într-o casă cu stucatură, construită prin anii ’20. Pereții fuseseră sablați, ceea ce le conferise o paloare cadaverică. Potrivit unui panou indicator, cabinetul lui Kreeger era undeva în spate. Steve urmă poteca pavată cu piatră roz, printre tufele de trandafiri japonezi, spre o curte înconjurată de un gard-viu. O cascadă micuță susura printre bucăți de corali, revărsându-se într-un bazin rectangular.

Steve mai fusese acolo. Un avocat trebuie întotdeauna să vadă scena crimei. La capătul îndepărtat al bazinului se afla cada în care fusese găsită înecată Nancy Lamm.

Nimic nu se schimbase de la vizita din urmă cu șapte ani, cu excepția faptului că, după cum își amintea, atunci nu era nicio femeie goală lungită pe un șezlong. Astăzi însă pe un scaun de plajă din lemn roșu de santal, acoperit de perne cu imprimeu complicat, se afla o tânără zveltă, purtând doar niște ochelari de soare și nimic altceva. Trupul ei strălucea după ce fusese masat cu ulei de plajă, și aerul era îmbibat de miros de nucă de cocos.

— Hei, salut! îi strigă el vesel.

Ea își întoarse somnoroasă capul spre el.

— Nu-i așa că nu m-ai recunoscut?

— Ba bine că nu! Adevărul era că nu se uita deloc la fața ei. Amanda, corect? Nepoata. Însă nu-ți știu numele de familie.

— Are vreo importanță?

— Mă întrebam numai prin ce minune doctorul Bill a ajuns să fie unchiul tău.

Ea se răsuci pe o parte.

— E un titlu onorific. Dar cred că asta îl face pe Bill și mai special, nu?

Festele pe care ți le joacă viața îi deveniră și mai clare lui Steve. Într-o zi însorită te plimbi pe plajă și o pasăre își lasă găinațul direct pe capul tău. Sau, dacă te urmărește ghinionul, ești lovit de tsunami și târât în ocean. Într-o altă zi te duci să te vezi cu un criminal care te urăște din toată inima și, hocus-pocus, în fața ochilor ți se ivește o femeie goală-goluță. O femeie care ar putea schimba cursul vieții mai multor oameni. Care ar putea face dreptate într-o cauză în care justiția eșuase. Și iat-o, ca un paznic al trecerii peste un pod dintr-un mit grecesc.

Prea mare coincidența. OK, trebuie să elimin cuvântul prea.

Kreeger părea să se afle mereu cu un pas înaintea lui. Dacă Steve avea niște planuri în care era inclusă Amanda, la fel și Kreeger. Numai că Steve nu prea era sigur cum arătau ele.

— Vrei să înotăm? îi propuse Amanda.

Întrebarea îl deconcertă.

— Unchiul Bill e încă ocupat cu un pacient, continuă ea. Avem suficient timp.

Își înclină capul în direcția cabinetului lui Kreeger, ale cărui ferestre dădeau spre curte. Jaluzelele de lemn păreau închise, însă era posibil ca din interior să le fie urmărite mișcările.

— N-am costum de baie.

— Nici eu.

— Văd.

Ce prostie. „Văd”. *Sigur că vezi asta, dobitocule*!

— Deși e o zi frumoasă pentru înot, continuă el. E arșiță.

— Îmi place când e foarte cald, murmură Amanda.

— Văd.

Din nou? „Văd”. *Fii mai natural. Poartă-te ca și cum ai mai văzut una sau două femei goale la viața ta.*

Ea își întinse brațele deasupra capului, căscă și mișcă degetele de la picioare. Era grațioasă ca o felină. Sânii erau mici, rotunzi și bronzați, cu sfârcurile de culoarea aramei. Avea un corp subțire, dar puternic, cu coapse bine dezvoltate puse în evidență de mișcarea picioarelor. Abdomenul parcă era sculptat. Mai la vale, un triunghi de păr fin se adâncea între două mici tatuaje, dar nu putea să vadă ce reprezentau de la distanța aceea.

— O săgeată și o inimă, zise ea.

— Poftim?

— Tatuajele la care te holbezi.

— A. Bine. Nu mă holbam.

Retrospectiv, „Văd” *suna mult mai inteligent.*

— Adică, mă uitam la… hm… pista de aterizare. Așa îi ziceți voi, nu? Iubita mea m-a întrebat dacă sunt de acord să-și facă una. Deși nu cred că din punct de vedere tehnic îți poți face așa ceva. Nu-i ca și cum ți-ai cumpăra un portofel, nu?

Era conștient că bătea câmpii. De ce reușea întotdeauna o femeie goală să zăpăcească în halul ăsta un bărbat?

Goliciunea ei, idiotule! *Asta e.*

Ce se alesese de planurile lui? Intenționase să afle totul despre Amanda. De cât timp îl cunoștea pe Kreeger? Îi vorbise vreodată despre Nancy Lamm sau despre Jim Beshears? Ar fi vrut să-l ajute pe Steve? În fața goliciunii ei, toată logica părea să i se evaporeze mai rapid decât uleiul de cocos.

— Ai fost avocatul unchiului Bill, nu-i așa? îl interogă Amanda.

— Corect.

Ia stai! *Se presupunea că eu ar fi trebuit să-i pun întrebări.*

— Și l-ai trădat.

— Ți-a spus el asta?

— Unchiul Bill îmi povestește totul.

— Cred că o face. Poate ar fi cazul să ne întâlnim și să facem schimb de informații.

— Unchiului Bill nu i-ar plăcea așa ceva.

— Nu-ți dau întâlnire sau ceva de felul ăsta. Vreau numai să vorbim.

Amanda îi aruncă un zâmbet de sus, cu o umbră de sprânceană arcuită deasupra ochelarilor de soare.

— Este exact ceea ce nu vrea el. Să discutăm chestiuni particulare. N-ar fi deranjat dacă am face sex. Dacă eu aș vrea.

O!

— Dar nu m-am hotărât încă în ce te privește, zise ea. Își ridică picioarele de pe șezlong și se îndreptă spre el. Nu era un mers seducător. Mai mult atletic, mai degrabă ca o majoretă, sânii ei mici și tari nici măcar nu se clătinau. Se apropie de Steve ca și cum l-ar fi sfidat să se dea la o parte din fața ei. El rămase pe loc și Amanda se opri la câțiva centimetri în fața lui. Își scoase ochelarii de soare. Avea ochii verzi cu o tentă aurie.

— Nu știu dacă ai fi la fel de bun cu mine cum e unchiul Bill. Întotdeauna mă pune pe primul plan. Plăcerile mele. Dorințele mele. De aceea a primit acest titlu onorific.

— E un unchi grozav, admise Steve.

— Unchiul Bill mă iubește. Și de mai mult timp.

Mai făcu un pas mic spre el, se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe Steve pe buze. El n-o sărută la rândul lui, dar nici nu se trase în lături.

— Deși o fată poate avea *doi* unchi deodată, îi șopti ea.

Trecu pe lângă el, unul dintre sâni atingându-i brațul, oferindu-i șansa s-o admire din spate. Păși vioi spre casă cu mușchii șerpuind, fesele tari și

perfect conturate. Puțin deasupra locului de îmbinare a celor două sfere se zărea un alt tatuaj: o meduză fluorescentă, frumoasă și ucigătoare, cu tentaculele șerpuind în jos spre cele rotunjimi.

Capitolul 19

UN PSIHIATRU TOTAL CUFUNDAT ÎN MUNCA SA

Zece minute mai târziu, Steve era așezat pe un scaun de piele maro din cabinetul doctorului William Kreeger. Podeaua era din lemn de pin din districtul Dade, pereții vopsiți într-o nuanță gri, neplăcută în ochii lui Steve. Citise undeva că psihiatrii preferau culorile maronii ca să-și calmeze pacienții turbulenți. Dar aici nu era niciun perete crem, nicio plantă exotică într-un colț, niciun acvariu susurând, plin cu pești colorați care să zburde printre corali.

Singurele obiecte personale erau câteva fotografii înrămate. Kreeger pe o șalupă puternică, un vas scump de pescuit cu o lungime de peste cincisprezece metri. Nu se vedea niciun cadavru plutind prin jur, prin apă. Apoi mai erau niște fotografii: Kreeger la CNN, discutând de ce soții își ucid consoartele și mamele copiii sau poate chiar de ce clienții își omoară avocații.

— Ai văzut-o pe Amanda când ai intrat? îl întrebă Kreeger, în timp ce se așeza pe propriul său scaun de piele.

— În totalitate. Steve aruncă o privire spre ferestrele cu jaluzele. Acum era sigur că psihiatrul îi urmărise tot timpul și plănuise toată afacerea.

— E o tânără absolut remarcabilă, comentă Kreeger.

— Zi-mi câte ceva despre ea.

— Ne aflăm aici ca să discutăm despre tine, Solomon. Nu despre ea.

— Hei, tu ai abordat subiectul.

— Tot ce pot să-ți spun e faptul că Amanda a fost singura care mi-a scris în timp ce eram la închisoare, singura căreia i-a păsat de mine. Și m-a așteptat până am ieșit.

— Mi se pare puțin cam tânără ca să fie una dintre nebunele alea care se înamorează de criminali.

— Mai ai multe de învățat, Solomon. Și atât de puțin timp. Luă o ascuțitoare pentru a subția și mai mult vârful creionului, apoi continuă. Și acum ce ar trebui să discutăm mai întâi? Temperamentul tău violent sau etica de două parale?

— Drăguț din partea ta, Kreeger. Când ții predici de etică, e ca și cum i-aș auzi pe cei din Donner Party[28] vorbind despre manierele elegante.

— Constat adversitate în tonul tău. Încă ai probleme să-ți controlezi izbucnirile nervoase?

— Ah, ce mai rahat!

Kreeger își încrucișă picioarele și își puse pe genunchi un carnet legat în piele. Lângă fotoliu avea o geantă de doctor, de modă veche. Pe masa de ratan se afla o scrumieră verde de marmură, plasată între cei doi, și deasupra capetelor se auzeau vibrând palele ventilatorului. Nici nu începuseră bine să discute, și pe Steve îl apucau toate pandaliile. În cazul în care ticălosul ăla avea să-l întrebe dacă i-a trecut vreodată prin minte să-și ucidă tatăl și să se culce cu maică-sa… ei bine, la dosarul său avea să se adauge o nouă acuzație de atac violent.

— Povestește-mi despre copilăria ta, îi ceru Kreeger pe un ton rece, distant. A fost una fericită?

— Du-te-n mă-ta, Kreeger!

— Relația cu taică-tău a fost una bună?

— Mă lași?

Kreeger mâzgăli ceva în carnet.

— Hai să ghicesc ce-ai scris, zise Steve. Pacientul e turbulent, nu cooperează, manifestă tendințe antisociale.

— Solomon, vreau ca lucrurile să fie clare. Nu ești pacientul meu. Nu mă aflu aici ca să te tratez. Sunt aici ca să te ajut să-ți stăpânești accesele de furie. Depinde de tine dacă vrei sau nu să-mi urmezi sfaturile. Raportul meu va informa Curtea

dacă reușești să-ți controlezi înclinația spre violență sau dacă nu cumva ar trebui să fii încarcerat pentru că reprezinți un pericol pentru comunitate. Ai priceput?

— Mda.

— Splendid! Și acum tot mai vrei să-ți bați joc?

Steve respiră adânc și încercă să se relaxeze. Lucrurile nu mergeau în direcția plănuită de el. Intenționase să fie cooperant, eventual să strecoare un comentariu sau două cu privire la Nancy Lamm, poate chiar ceva în legătură cu Jim Beshears, să vadă dacă Kreeger înghițise momeala cu Oscar De la Fuente.

— OK, doctore! Hai să terminăm cu chestia asta.

Kreeger vârî mâna în geantă. Extrase de acolo o fotografie și o plasă pe masa din ratan.

— Cum te simți când privești imaginea aceasta?

Steve ridică fotografia și râse. Era în alb-negru și destul de ștearsă, dar acolo se găsea chiar el, în echipamentul de baseball al universității, cu capul descoperit. Își aruncase deja cascheta la pământ. Mâinile îi erau date mult în lături, fusese surprins într-o poziție ciudată, ca și cum ar fi vrut să-și ia zborul. Avea fața contorsionată într-o expresie care sugera în parte furie, în parte chin. Pe gât i se vedea o venă umflată, în relief, ca o sârmă groasă de cupru. Țipa la un arbitru a cărui față era numai la câțiva centimetri distanță de a sa.

— Un meci din Campionatul Mondial al Colegiilor, zise Steve. Spre sfârșitul jocului. Aveam nevoie de încă două puncte. Tocmai îmi luasem avânt să înscriu când am fost fluierat. În opinia arbitrului călcasem marcajul. Își scutură capul. Tu ce-ai fi simțit?

Kreeger scrijelea ceva în continuare în carnet.

— Tu să-mi spui.

— Furios. Înșelat. Umilit. Furios.

— Ai mai zis asta.

— *Realmente* eram furios, dar n-am lovit pe nimeni. Scrie *asta* acolo.

— Da' ce mai zici de asta?

Kreeger împinse către el fotocopia unui articol de ziar. Steve recunoscu imediat povestea relatată în *Miami Herald.* Titlul era: „Judecătorul renunță la funcție, evită punerea sub acuzare". O fotografie – una care câștigase un premiu, după cum s-a dovedit mai târziu – îl înfățișa pe Herbert T. Solomon într-o cămașă cu mâneci scurte, cărând în brațe o cutie de carton în timp ce cobora scările de la sediul Tribunalului penal. Clar vizibile pe cutie erau însemnele justiției, balanța miniaturală înclinată într-o parte. Pe fața lui Herbert se putea citi o rușine colosală.

— Tata în cea mai cumplită zi din viața sa. Ce-i cu asta?

— Ce simți când te uiți tu la această fotografie?

— Mă doare. Tare. Ești mulțumit acum?

— Hai să analizăm senzația ta de durere. Când ai suferit mai mult? Când ai pierdut un meci din cauza încăpățânării tale? Sau când îl vezi pe taică-tău căzut în dizgrație?

— E simplu. Când îl văd pe taică-meu la pământ.

— De ce crezi că suferi cel mai mult în această situație, când nu ești tu cel dezonorat?

— Pentru că îl iubesc pe taică-meu. E ceva atât de greu de înțeles pentru tine, Kreeger?

— Și dacă el a fost cu adevărat vinovat, dacă realmente a luat mita aceea, ai continua să-l iubești?

— Sigur. Dar tata a fost nevinovat. I s-au adus acuzații false.

— Atunci de ce onorabilul judecător Solomon nu a respins acele acuzații?

— Poate că se temea că nici el nu va fi judecat corect.

— Destul de corect. Își pierduse încrederea în sistem. Așa tată, așa fiu, aș chia nu sare departe de

trunchi.

— Încotro bați, Kreeger?

Kreeger vârî din nou mâna în geanta lui de doctor. O altă fotografie. Una făcută la poliție. O femeie cam de treizeci de ani. Cu o față rotundă, bolnăvicioasă. O parte dintr-un tatuaj înfățișând un șarpe era vizibilă la marginea maieului. Șuvițe nespălate de păr păreau că i se lipiseră de frunte. Iar ochii sticloși păreau că scrutează un univers îndepărtat.

Cât de mult trecuse între acel moment, se întreba Steve, și vremea când era o fată drăguță, manierată, locuind într-o casă elegantă de pe Pine Tree Drive? Cu o ceată de amice care îi provocau reacții electrochimice remarcabile unui băiat din clasa a cincea, pe nume Steve Solomon.

— Soră-mea Janice. Ce legătură are ea cu cazul ăsta?

— Soră-ta hoața. Drogata. Care și-a abuzat copilul.

— Toate la un loc.

— O iubești și pe ea, Solomon?

— Nu fac asta, Kreeger. Steve se ridică și se duse la fereastră. Cu degetul arătător săltă marginea jaluzelei. Din acel loc, bazinul de înot se vedea foarte clar, inclusiv cada și șezlongul, acum gol. Nu se zărea niciun nud prin preajmă.

— Mă tem că n-ai de ales. Ți-ai răpit propriul nepot, fiul surorii tale, nu-i așa?

— L-am *salvat* pe Bobby.

— Ai lovit un om, i-ai sfărâmat capul cu o bâtă sau așa ceva. Ce-a fost?

— Un ciomag din lemn de stejar. Folosit de păstori.

— Cred că nu la fel de greu ca o cange.

Oho, aici voia să ajungă, gândi Steve. Șalupa din Keys. Beshears aruncat peste bord. De la Fuente la cârmă. „OK, acum o luăm în direcția dorită.”

— Discutăm acum despre mine lovind un tip pe nume Thigpen sau despre tine lovind un tip pe nume Beshears?

— Trebuie să accepți că există o similitudine. Sigur, cu o excepție, eu încercam să-l salvez pe bietul Jim Beshears.

— Ciudat. Eu nu l-am omorât pe Thigpen. Dar tu l-ai omorât pe Beshears.

— Povestește-mi totul despre Thigpen și eu o să-ți spun ce-a fost cu Beshears. Și cu Nancy.

Steve nu era prea sigur dacă să-l creadă sau nu, dar n-avea prea multe de pierdut.

— Janice îl ținea pe Bobby într-o cușcă de câine și-i dădea terci de ovăz. L-ar fi vândut pentru câteva doze de cocaină. L-am scos de acolo și a trebuit să lovesc pe cineva ca să-mi croiesc drum.

Își amintea noaptea viforoasă din Panhandle. O comunitate în care Janice și amicii ei cu creierul distrus cultivau marijuana vara și înghițeau tot felul de substanțe ilicite restul anului. Își amintea cum rotise bâta de lemn, fracturându-i capul omului, și apoi cum îl cărase pe Bobby undeva în siguranță. După aceea îl adusese acasă la el, primul cămin autentic de care băiatul avusese parte vreodată.

— Acum e rândul tău, zise Steve. Tu l-ai împins pe Beshears în apă? L-ai lovit intenționat cu cangea?

— Raportul poliției a consemnat un accident.

— Asta-i tot, Kreeger? E tot ce ai de spus?

— Jim Beshears era un țărănoi mocofan și nebun de gelos pe mine. A distrus o excursie la pescuit care ar fi putut fi superbă, hărțuindu-mă fără încetare.

— Sună ca și cum ar fi meritat să-i dai la cap.

— Astea-s concluziile tale, Solomon.

— Te lauzi, nu? Mă lași să înțeleg de ce ești capabil.

— Ar trebui să mergem împreună la pescuit într-o zi, tu și cu mine, Solomon.

Steve izbucni în râs; nu se putea abține.

— De ce? Ca să profiți de amiciția noastră?

Kreeger făcu semn spre fotografiile de pe birou. O șalupă mare legată la mal, apoi o altă imagine, înfățișând ambarcațiunea plutind pe un canal, cu o insulă cu mangrove în spate, și o a treia, un prim-plan cu Kreeger la cârmă.

— Îmi ador barca. Îmi aduce o stare de liniște în perioade tulburi. Știi ce nume are?

Steve clătină din cap. Ura denumirile istețe date ambarcațiunilor. Cu ceva timp în urmă, după un divorț, o tipă care pusese mâna pe iahtul fostului soț îl rebotezase *Ex-ul de pe plajă*[29].

— *Psihoterapia,* zise Kreeger. Îți place?

— Se potrivește.

— Așadar, oricând dorești, sună-mă. Ne ducem cu barca până la Elliot Key.

— Nu fără a fi însoțiți de garda de coastă.

— Cu palmaresul tău, eu ar trebui să mă tem de tine, și nu invers. O întrebare ipotetică: Ai omorî-o pe Janice ca să-ți salvezi nepotul?

— Poftim!?

— Dacă soră-ta ar reprezenta o amenințare pentru micul Robert, ai omorî-o ca să-l salvezi?

— Dacă îți răspund afirmativ o să-i raportezi judecătorului Schwartz că sunt un maniac cu apucături criminale, un pericol pentru comunitate. Cel puțin pentru comunitatea unor nenorociți de drogați.

— Pot să-i spun judecătorului tot ce vreau. Asta e numai între noi doi. Deci există o categorie de crime despre care se poate spune că sunt motivate, ce părere ai?

— Mda. În scop de autoapărare. Apărarea altora.

— Prin urmare, cine ar putea să te acuze că ai recurs la o forță devastatoare ca să protejezi un copil inocent? Și care-i diferența în faptul că ți-e soră?

— Ce legătură are Janice cu toate astea? Ea… Steve se opri subit. Înțelegea totul.

— Nu te referi la mine. Te referi la tine.

Kreeger își netezi o cută a cămășii de mătase, apoi își împreună degetele de la mâini deasupra stomacului.

— Cum așa?

— Chestia aia dintre arbitru și mine. Și tata părăsind tribunalul. *Tu ești* cel care nu are încredere în judecători și în sistemul judiciar.

— Dă-i înainte, Solomon. Un profesor e întotdeauna răsplătit când vede că un copil înapoiat începe să priceapă câte ceva.

— Și toate întrebările legate de uciderea lui Janice ca să-l protejez pe Bobby. Vrei să-mi spui c-ai ucis-o pe Nancy Lamm pentru că reprezenta o amenințare la adresa cuiva. Și dai de înțeles că și eu aș fi procedat la fel.

— Noi toți am ucide ca să protejăm pe cineva drag. Tu și cu mine avem viețile noastre, dar aceste lucruri sunt mai profunde. Suntem mult mai apropiați decât ți-ar plăcea să crezi.

— Ai rămas înțepenit în rahatul ăla cu frații de sânge?

— Unde-i soră-ta acum?

— La pușcărie. Mai are încă optsprezece luni de ispășit. Dar, așa cum o știu eu pe Janice, o să zdrobească în bătaie o deținută sau o să atace vreun gardian și va sta mai mult la pârnaie.

— Nici pomeneală. E în libertate.

— Ce tot spui?

— A fost la dezintoxicare și reabilitată. E gata să-și reia viața în civilie.

— Mă tragi în piept.

— Am examinat-o eu însumi, la cererea Departamentului Corecțional. De fapt, m-am oferit voluntar. Janice a fost credibilă în fața comisiei.

— Ai ajutat-o să iasă. De ce?

Kreeger schiță un zâmbet.

— Ca să văd cât de departe mergi ca să protejezi o persoană pe care o iubești. Ți-am spus oare că țelul urmărit de soră-ta e să o ia de la capăt? Sau

cum a zis ea: „Să formez o nouă familie. Cu mine și băiatul meu”. Nu s-a exprimat prea corect gramatical, dar a fost extrem de emoționantă.

— Nu pot să cred asta. Ai ajutat-o ca să vină să-l ia pe Bobby.

— E oare ceva mai puternic decât dragostea unei mame?

— Ticălosule! Ai ucis-o pe Nancy Lamm. L-ai ucis pe Jim Beshears. Și vrei s-o omor pe soră-mea ca să fiu la fel ca tine. Ești sonat! Eu nu sunt ca tine, Kreeger.

— Asta o să vedem mai târziu, nu? Și de ce îl tot pomenești pe bietul Jim Beshears? Cumva din cauză că scormonești peste tot ca să dai de acel căpitan?

Deci știe!

Poate că Kreeger era îngrijorat, dar n-o arăta. Pe față îi plutea umbra unui zâmbet.

— Ce zici, Solomon, tot n-ai reușit să dai de *señor* De la Fuente?

— De fapt, am dat. A semnat un afidavit beton. Poate o să ai șansa să-l vezi.

— Presupun că îl trimiți la procuratură. Crimele nu se prescriu. Ți-ai făcut planul să-l folosești ca să mă condamni?

Kreeger trase un sertar al biroului, și Steve își ținu răsuflarea. Dacă scotea o armă, avea să se arunce peste birou. Cum făcea când se năpustea după minge, cu capul înainte.

— Dacă mi se întâmplă ceva, am lăsat instrucțiuni clare ca afidavitul să-i fie dat lui Ray Pincher.

— Instrucțiuni clare, nu? râse Kreeger din inimă, un sunet sec ca niște monede rostogolindu-se dintr-un aparat. După o secundă, scoase mâna din sertar. Ținea o pilă cu mâner de fildeș și începu să-și manichiureze unghiile.

— Și ce mai face bunul căpitan? Nu l-am mai văzut demult.

— S-a retras din activitate. Trăiește liniștit. Dar are o memorie grozavă.

Kreeger îi aruncă lui Steve un zâmbet răbdător.

— Sunt sigur că s-a retras. Și la fel de sigur că-i foarte liniștit. Chestia cu memoria nu prea se aplică. Ultima dată când l-am văzut pe Oscar n-arăta prea bine.

Pe Steve îl străbătu un fior, deși în cabinet era cald. Dintr-odată, presimți exact în ce direcție bătea Kreeger.

— Știi, Oscar avea probleme cu alcoolul, continuă Kreeger. Și când era beat, obișnuia să bată câmpii. Istorisea tot timpul povestea asta cu doi studenți la medicină care s-au luat la harță la bordul vasului și unul dintre ei a sfârșit-o prost. Probabil că Oscar era beat mort în acea zi.

— Zici că l-ai văzut?

— Plutind pe apă, cu fața-n jos. Probabil că a căzut de pe pasarelă în timp ce încerca să ajungă pe uscat. Se poate întâmpla oricui.

— Și pot să fac pariu că avea și-o gaură-n cap.

— Se întâmplă când te lovești de marginea de beton a docului.

Deci Kreeger îi transmitea un mesaj clar. *„Continuă să mă amenințși o să te omor*.” Exact cum îi omorâse pe Beshears, pe Lamm și pe De la Fuente. Steve simțea cum îi înțepenesc mușchii gâtului. Mda, *Psihoterapia* era cel mai potrivit nume pentru ambarcațiunea unui asemenea monstru.

— Trei cadavre în apă, zise Steve, scuturând din cap.

— Există un loc mai bun ca să mori?

— Însemnând ce?

— N-am crezut niciodată cu adevărat povestea cu „pământ ești și în pământ te vei întoarce”. Cu toții ne-am cățărat afară dintr-o mlaștină, așa că ce-i mai potrivit decât să te întorci într-un mormânt de apă. Din mlaștină în ocean, Solomon. Asta-i

călătoria pe care o facem noi. Din mlaștină-n ocean.

Capitolul 20

VORBIND CA PROASTA-N TÂRG

— Ai sărutat o femeie goală? îl întrebă stupefiată Victoria.

— Nu! Ba da! Nici chiar așa! Steve își dădea seama că bate câmpii. Deschise ușa frigiderului și privi înăuntru. Sufla vântul prin el, însă aerul rece îi dădea o senzație de bine. Se aflau în bucătăria-model a unei vile-model dintr-un cartier-model al orașului, la o sută de metri de malul oceanului, Casa del Mar. Sau Mar Bella. Sau El Pollo del Mar, pentru Steve era totuna. Nu se deranjase să citească numele străzii.

— Ai sărutat o femeie goală! Vocea ei avea tonul acuzator al unui judecător sever, ceva de genul „Ai strangulat un pisoi lipsit de apărare!”

— Ai rămas fixată pe chestia asta. Lui Steve nu-i venea să creadă. De-abia începuse să-i povestească Victoriei despre vizita sa la Kreeger, însă nu reușise să treacă peste partea cu nudul bronzat din curte. Cel mai important lucru este că Kreeger a recunoscut că l-a ucis și pe De la Fuente. Deci în total *trei* crime!

— E drăguță?

— De câți morți e nevoie ca să fii socotit criminal în serie? se întrebă Steve.

— Pariez că are un corp frumos. În seara aceea, la restaurant, arăta foarte în formă.

— Sigur trebuie mai mult de două crime. Dar trei sunt oare suficiente?

— Modul în care te-a privit. Știam că se coace ceva.

— Știi ce înseamnă asta, Vic?

— Că mă înșeli.

— Poftim? Ce tot spui?

— Ai sărutat o femeie goală.

— De fapt, zise Steve, care și-ar fi dorit să găsească niște bere în frigiderul-model, *ea* m-a sărutat pe mine.

— Dar n-ai opus nicio rezistență.

— Ce-ar fi trebuit să fac? Să-i dau una?

— Nu. Asta o s-o fac eu.

— Se lăuda că Kreeger îi spune totul. Am presat-o un pic.

— Puteam să pun pariu.

Steve continua să se joace cu ușa frigiderului, numai ca să aibă ceva de făcut cu mâinile. Înălțimea bucătăriei era de patru metri, blaturile erau din granit negru și în mijloc se afla o suprafață de lucru, acoperită cu lemn de tec, mare cât o barcă. Vila avea atașat și un preț cu șapte cifre și Steve era conștient că nu și-l putea permite. Totuși, Victoria insistase că vrea să o viziteze, așa că iată-i aici. Știa că femeile se duceau deseori să vadă lucruri pe care nu aveau intenția să le cumpere. Nu le înțelegea logica, dar în urmă cu o săptămână Victoria îl târâse după ea la Bal Harbour, unde stătuse răbdător în timp ce ea probase tot felul de haine exotice ale unor creatori de modă italieni. Fiecare rochiță vaporoasă avea un preț undeva mai la nord de cel al unui televizor cu ecran plat și, bineînțeles, Victoria nu cumpărase nimic. Bărbații nu procedau niciodată astfel, deși își amintea că se urcase odată într-un Ferrari numai de dragul de a-l testa.

— Oricum, totul a fost numai business, zise el, închizând cu un pocnet ușa frigiderului. Și cu speranța că subiectul privind nudul Amandei fusese lămurit definitiv.

Victoria îl studie un moment încruntată. Steve mai văzuse privirea aceea de mai multe ori în trecut, deși numai când se apropia de vreun martor îndărătnic.

— Spune-mi și mie, insistă ea, te-a excitat?

Mamă, femeia asta nu se dă bătută niciodată!

— Nici vorbă! Timpul a fost prea scurt pentru așa ceva.

— Deci, dacă mai era timp pentru un al doilea sărut, te-ar fi excitat. Corect?

— Doamne, de ce a trebuit să mă îndrăgostesc de o avocată pledantă? Sunt aici, sunt onest, îți spun totul și tu te comporți precum Ken Starr[30] în fața Marelui Juriu.

— Sunt sigură că ai flirtat cu ea.

— Am stat pur și simplu acolo – cu prezența mea irezistibilă însă nu-ți dai seama de o chestie. Toată discuția cu ea îmi oferă marea ocazie de a încerca s-o dau pe spate.

— Ai un stil freudian de a-ți alege cuvintele!

— Poate că vrea să se despartă de el. Dacă o ajut, poate că mă ajută și ea să-l priponesc.

— Așa că tu și prezența ta irezistibilă va trebui să petreceți mai mult timp împreună cu ea.

— Amanda împarte patul cu Kreeger. Ce persoană ar fi mai indicată ca să-l pot termina pe nebun?

— Primul tău plan îmi plăcea mai mult. Cel care consta în a-l face pe Kreeger să te ucidă.

— *Să încerce* să mă ucidă. Steve controlă cuptorul cu microunde. Avea mai multe butoane decât tabloul de bord al unui avion. Haide, Vic! O să am nevoie de ajutorul tău în relația cu Amanda.

— De câte mâini ai nevoie să lubrifiezi o tipă unsă deja cu ulei de bronzat?

— Ai putea să-mi dai niște sfaturi despre modul în care s-o fac să mi se destăinuiască.

— Ce-aș putea eu să-ți mai spun? zise Victoria, pe un ton atât de aerian, încât Steve avea impresia că-i zboară de sub nas. Ai văzut-o deja goală.

— Hei, îndrăgostiților! Jackie Tuttle intră furtunos în bucătărie prin ușa ce ducea spre curtea interioară, înarmată cu telefonul ei celular Blackberry și geanta-diplomat din piele moale. Pantofii și bluza ei aveau ceva în comun, gândi Steve. Ambele erau străvezii. Pantofii arătau de

parcă ar fi fost din plexiglas Lucite. Bluza era confecționată dintr-un material negru, foarte fin. Iar cerceii rotunzi din aur erau atât de mari, că puteai arunca mingea de baschet prin ei.

— Vic, ai văzut jacuzzi-ul? Îmi imaginez cum veți sta voi doi în el, sorbind băuturi răcoritoare și privind apusul soarelui peste ocean.

— Soarele apune înspre Everglades, remarcă Steve.

— Băile cu apă caldă te umplu de micoze, zise, la rândul ei, Victoria.

— O! Deci vă certați.

— Nu, nici vorbă! răspunseră ei la unison.

— Grozav! replică Jackie. Ați văzut dressingul ei și dressingul lui?

Steve își trecu mâna peste granitul rece care acoperea blaturile.

— Jackie, nu ne permitem un astfel de loc.

Jackie îl țintui cu privirea.

— Am menționat faptul că ferestrele au obloane speciale? Nu fac zgomot în timpul furtunilor, și nici atunci când Tori aruncă un obiect greu după tine și o dă în bară.

— Jackie, Steve are dreptate, insistă Victoria. Costă prea mult.

Jackie își vârî arătătorul cu unghia vopsită în două nuanțe sub nasul lui Steve și-i zise amenințător:

— Numai *tu* ești de vină!

— Și ce-aș putea să fac?

— Dacă ai lăsa-o pe Tori să dezvolte firma, ai putea să-ți permiți un apartament în Gables Estates sau cel puțin în Cocoplum.

— N-o să începem să ne prostituăm pentru bănci și companiile de asigurări.

— Presupun că atunci când aperi cluburile de striptease răspunzi unei chemări înalte, i-o întoarse Jackie.

— Întotdeauna în cazul chestiunilor legate de primul amendament.

— Și toți acei muncitori imigranți plini de sudoare și străinii ilegali pe care-i aperi fără un ban?

— Când pelerinii de pe Mayflower au acostat la Plymouth Rock, și ei erau niște străini ilegali.

Jackie îl privi furioasă.

— Chiar nu pricepi, Steve! Dacă voi doi nu începeți să faceți niște bani repede, n-o să fiți niciodată în stare să vă permiteți nici măcar un coteț decent. Nu pe piața asta.

— Nu fac compromisuri. Vic știe regulile.

— Reguli? reacționă Victoria. Ca și cum tu ai scrie legile? Ca și cum ai fi șeful Curții Supreme în această relație?

— N-am vrut să spun asta, Vic. Dar e Solomon și Lord, și nu invers.

Victoria își încrucișă mâinile pe piept.

— Poate că ar fi mai bine dacă era numai Steve Solomon, solo.

— Haide! Sunt mai bătrân decât tine. Măcar asta poți să recunoști. Am avut mai multe cauze de apărat, în mai multe tribunale și…

— Și ai fost condamnat de mai multe ori pentru sfidarea Curții.

— Altfel suntem parteneri cu drepturi egale, zise el.

Jackie Tuttle își culese geanta-diplomat și se îndreptă spre ușă, oprindu-se numai o secundă în prag.

— Steve, vreau să-ți spun ceva ce Tori n-o să-ți spună niciodată. Ești foarte încăpățânat.

— Greșești, Jackie. Mi-a spus-o deja.

— Ți-a spus? Câteodată, te porți de-a dreptul ca un prost și, dacă n-ai grijă, vei pierde cea mai grozavă femeie din întreaga lume.

Steve se întoarse spre Victoria, așteptând ca ea să-și exprime dezacordul. Stătu astfel cinci secunde sau poate cinci ani? Nimic. Apoi zise ceva cu totul stupid. Nu, cuvântul stupid nu se aplică, gândi el mai târziu. Poate că era acea nevoie

idioată de mascul care vrea să se dea mare și nepăsător. Nu știa de ce, dar, în loc să-și exprime dragostea și grija pentru Victoria, rosti:

— Hei, toți suntem independenți. Vic poate face tot ce dorește.

Jackie ieși furtunos, și Victoria îi întoarse spatele.

•

Victoria rămase tăcută tot drumul cât străbătură Collins Avenue. Steve puse radioul pe postul Margaritaville, ascultând melodiile acelea pe care ea le considera juvenile, dar care lui îi plăceau atât de mult. Când Jimmy Buffet începu să cânte *Beach House on the Moon,* Victoria se întinse în față și răsuci butonul. Procesa încă ultimele conversații avute, începând cu aceea în care Domnul Sensibil îi ceruse scurt să nu se bage, că el avea să decidă ce era bine pentru Bobby. Și că, dacă dorea să se ducă la Goldberg acasă și să se legene pe candelabru, ca un cimpanzeu deranjat la cap, era liber s-o facă. Acum venise cu „regulile" sale pentru firma „sa". Urmate de invitația să se ducă la plimbare. Deși știa că intenția lui fusese alta, simțea că ia foc numai la acel gând. Interesul lui – profesional sau aiurea – pentru Amanda Târfa în Pielea Goală nu era de niciun ajutor.

Așa de enervant. Atât de pus s-o scoată din sărite. Atât de protector.

E în stare să mă distrugă și nici măcar să nu-și dea seama.

În timp ce treceau prin orășelul prăfuit Surfside, îi aruncă o privire.

— Steve, ești realmente sigur că vrei să ne mutăm împreună?

— Sigur. N-am stabilit deja?

Din nou evită orice fel de discuții.

— Ce spui? Curtea a deliberat?

— Tot cu ideea asta? Eu n-am decis nimic. E o decizie pe care am luat-o împreună și…

— Steve, acceptă realitatea. Nu ești pregătit să ai o relație de durată.

În mașină se așternu tăcerea.

•

Steve se gândi că cea mai bună cale de a da uitării problemele personale era să discute despre afaceri. În timp ce Victoria continua să privească drept în față, îi făcu un rezumat al întâlnirii cu Kreeger. Pe când vizitau vila, Victoria devenise atât de furioasă în legătură cu Amanda, încât n-avusese ocazia să-i povestească despre faptul că doctorul admisese ipotetic că, *dacă* ar fi omorât-o pe Nancy Lamm, ar fi făcut-o ca să protejeze pe cineva. Apoi, vestea că sora lui Steve, narcomana și hoața de Janice, care ar fi putut fi numită Cea Mai Rea Mamă a Secolului, era acum o femeie liberă mulțumită intervenției lui Kreeger.

— Kreeger încearcă s-o folosească pe Janice pe post de momeală. Mi-a zis că aș fi capabil să-mi omor propria soră, dacă ar reprezenta un pericol pentru Bobby. Crezi că asta vrea? Să mă facă s-o ucid pe Janice?

Nicio reacție.

— Sau poate o ucide chiar el pe Janice și dă vina pe mine. Ticălosului ar putea să-i treacă prin minte și așa ceva.

Trecuseră de Eden Roc și de Fontainebleau, ambele în curs de renovare, dar nici Frank Sinatra, nici Sammy Davis jr. nu erau de văzut pe-acolo. Traficul era blocat la intrarea pe podul spre Arthur Godfrey Road, așa că Steve încetini și apoi opri mașina.

— Ce nu-mi dau seama, își continuă el litania, este pe cine încerca Kreeger să protejeze când a ucis-o pe Nancy Lamm. El n-are copii. Cine-i această persoană mitică, similară cu Bobby?

— Ce-a spus Kreeger de fapt? îl întrebă Victoria, rupând tăcerea.

Grozav. Nu poate rezista unei provocări intelectuale.

— Tot ce-mi amintesc, zise el, e următoarea teorie: cine te-ar putea învinovăți dacă recurgi la asasinat ca să protejezi un copil inocent? Să aperi o persoană iubită?

— S-a referit la voi doi. De atâta lucru poți să-ți dai seama.

— Sigur, a spus că și eu aș ucide ca să-l apăr pe Bobby. Dar cine e celălalt copil? Kreeger nu are copii.

— Tehnic, nici tu.

— Am un nepot pe care-l iubesc, și Kreeger știe asta.

Semaforul tocmai trecuse pe verde, când Victoria îi spuse:

— Chiar nu te-ai prins?

— Nu. De aceea îți cer ajutorul.

— Dacă n-ai mai umbla pe căi ocolite, ți-ai da seama cât de simplu este totul.

— Bine, ai dreptate. Spune-mi până ajungem în Everglades.

— Ești unchiul lui Bobby.

— Mda?

— Și cine îi spune lui Kreeger „unchiule Bill”?

— Amanda!

— Și ce era ea în urmă cu treisprezece ani, când a fost ucisă Nancy Lamm? Un copil.

Lui Steve îi treceau tot felul de întrebări prin minte.

— Dar de ce ar fi avut nevoie Amanda de protecție? Și, oricum, cine-i ea? Mai mult, oare spune Kreeger adevărul?

— Sunt sigură că o să te prinzi, Steve. Îi făcu semn spre curbă. Te rog, lasă-mă la capătul lui Lincoln Road.

— De ce? De-abia începuserăm să descifrăm misterul.

— Îmi trebuie niște pantofi noi.

— Haide! Nu-i vorba de pantofi. Ce se întâmplă?

— Am decis să merg la cumpărături. Exact ca tine când ai decis să nu ne mutăm în frumosul apartament de pe Brickell și nici în superba vilă din Bal Harbour.

— Așa că te-ai supărat pe mine! De-asta îți cumperi pantofi?

— Să spunem numai că îmi trebuie o nouă pereche de Jimmy Choo.

Capitolul 21

DREPTUL FEMEII DE A-ȘI CUMPĂRA PANTOFI NOI

În realitate, Victoria n-avea nevoie de niciun fel de pantofi noi. Ce femeie ar putea avea într-adevăr *nevoie* de niște sandale roz-aprins Jimmy Choo sau de niște pantofi negri de piele Dolce & Gabbana? Sau de unii cu zorzoane de metal Via Spiga ori de niște escarpeni bej din piele de șarpe Miu Miu?

Deși *nevoia* e un termen relativ, după cum bine știa Victoria. Poate că n-avea nevoie de pantofi ca de oxigen. Dar acum trebuia să pună o barieră între ea și Steve, măcar câteva ore, ca să se poată gândi în voie. În plus, să încerce niște pantofi purpurii de catifea Manolo Blahnik nu o costa nimic, doar dacă ar fi vrut să-i cumpere. N-avea, de fapt, nicio intenție să dea bani pe ceva ce nu-și permitea. Și totuși, la naiba, de ce nu și-ar fi putut permite așa ceva?

Avusese Jackie dreptate? O ținea Steve pe loc? Jackie nu formulase astfel ideea, dar înțelesul era clar.

După ce Steve oprise mașina să se dea ea jos, Victoria o luase spre vest, pe Lincoln Road, trecând prin fața magazinelor și cafenelelor. Femei tinere, înalte și zvelte erau așezate la mese împreună cu bărbați bronzați, sorbind cafea cu lapte și petrecând o după-amiază plăcută.

Cine sunt toți acești oameni? *Oare nu muncesc niciodată*?

Cu cât medita mai mult la relația ei cu Steve, cu atât mai supărată era. Să se mute cu el acum i se părea cea mai idioată idee. Și ce viitor aveau? Steve nici măcar nu menționase cuvântul „căsătorie”. Însă așa ceva își dorea ea? Aveau să se înțeleagă pe termen lung? Era suficientă dragostea

pentru o relație de durată? Nu trebuia totuși ca personalitățile lor să aibă ceva în comun?

O sumedenie de întrebări fără răspuns.

Gândurile ei se întoarseră spre vila pe care nu și-o puteau permite și la pantofii ridicol de scumpi.

De ce n-aș putea să sparg nouă sute de dolari pe o pereche de pantofi italienești care arată ca niște foi de napolitană?

Se gândi cam un minut la acest subiect. N-ar fi trebuit să fie un drept înscris în Constituție? Dreptul Femeii la Pantofi. Ha!

Gândurile ei continuau să se întoarcă la Steve. Acum, că era atât de acaparat de Kreeger, avea să-și lase firma de izbeliște. Un demers esențial în orice firmă de avocați este să menții un flux continuu. Nu e suficient să lucrezi pe baza cazurilor deja preluate, trebuie să ai grijă permanent să atragi clienți noi. Și ce făcea Steve zilele astea, el, care se erijase în protectorul ei?

Orașul Coral Gables contra Fiore. Îl apăra pe proprietarul unei case care, după ce autoritățile locale îl somaseră să-și tundă gazonul, îl tunsese, e adevărat, însă modelase în iarbă un „PE MAMA VOASTRĂ!” cu litere de-o șchioapă. Apoi mai era dosarul de conducere sub influența alcoolului, văzându-l pe un tip care se distrase cu mașina de netezit gheața la meciurile echipei de hochei Florida Panthers. Și să nu uite de Sheila și de Max Minkin, care își dăduseră în judecată rabinul pentru că întârziase la căsătoria lor. Steve încercase să se debaraseze de cei doi reclamagii în stilul lui caracteristic.

Aduce câte un caz prăpădit, cu niște clienți insuportabili, apoi mi-i pasează mie.

Era așa de furioasă pe Steve, încât ar fi dorit să folosească unul dintre blestemele colorate ale lui Herbert în idiș. Unul care să te facă să-ți crească o ceapă în buric. Da, așa ceva ar cădea bine. În absența lor, se mulțumi să-și ocărască în gând iubitul și partenerul în limba engleză, invocând cel

mai deocheat ritual în stil *voodoo* de care era capabilă:

Dragă Steve. Să fii nevoit să-ți petreci toată după-amiaza cu Max și cu Sheila Minkin!

Apoi dădu totul naibii, își extrase cardul American Express din portmoneu și își continuă drumul hotărâtă să-și cumpere totuși niște nenorociți de pantofi.

Capitolul 22

MOTIV PENTRU CRIMĂ

Când Steve intră în biroul său, îi zări pe cei doi Minkin așteptându-l.

Ah, ce porcărie. Nici măcar n-am dat un telefon înainte.

Ce ghinion mai e și ăsta!

Cece Santiago era și ea acolo, în pantaloni scurți de lycra și un top mulat, lungită pe spate, făcând exerciții cu o halteră în timp ce bara scârțâia amarnic în mâinile ei. Și iată-i pe cei doi Minkin, frunzărind niște exemplare din *Coastal Living* și *Architectural Digest,* vechi de un an, pe care Steve le șterpelise din cabinetul unui doctor.

— Salut, Max! Salut, Sheila! Steve se strădui ca vocea sa să reflecte cât mai mult entuziasm posibil. Ce mai fac tinerii căsătoriți, preferații mei?

— Ce se mai aude cu procesul nostru? îl repezi Sheila. Max îți ținea fața îngropată în revistă.

— Rabinul Finsterman nu vrea să ajungem la o înțelegere sau cel puțin nu acum. Avocatul lui a formulat un răspuns la plângerea noastră, așa că procesul e deschis.

Procesul e deschis.

Încercând să sune ca un avocat. Încercând să justifice de ce le ia banii. Totuși, faptul că Finsterman refuzase înțelegerea pe cale amiabilă nu era o veste prea rea. Acum că ajunseseră în justiție, tariful lui Steve sărise de la o treime din despăgubiri la patruzeci la sută.

— Când începe procesul? întrebă Sheila.

— Mai trebuie să ne formulăm argumentația și să adunăm probele, zise Steve, străduindu-se să justifice tariful care-l aștepta la capătul acestui palid curcubeu. Și nu suntem siguri că vom avea succes. Avocatul lui Finsterman a venit cu niște argumente solide.

— Ce dracu’ spui?

— Lucruri obișnuite. Asumarea riscului. Neglijență relativă, în plus, mai pretinde că rabinul a întârziat din cauza unei furtuni care a perturbat traficul. A mai zis că a fost voia Domnului.

— Era în august! Când ploaia te murează în fiecare zi, reacționă Sheila supărată.

— Probabil va trebui să angajez un expert ca martor.

— Ca de exemplu cine?

— Un învățat într-ale Talmudului. Se gândea la Herbert, care acum începuse să frecventeze din nou sinagoga.

Telefonul sună, și Cece ridică receptorul.

— Solomon și Lord. Crime și delicte. Tot felul de cauze. Ascultă un moment, apoi anunță:

— *Jefe*, e pentru tine.

— Ah, probabil judecătorul Brandeis îmi răspunde după ce l-am sunat eu. Steve îi aruncă o privire lui Cece s-o avertizeze să nu spună: „Nu, e agenția care ne-a închiriat copiatorul și vrea banii”.

Apoi intră în biroul lui, mulțumindu-le celor doi membri ai familiei Minkin pentru că trecuseră pe acolo.

•

Zece minute mai târziu, Steve stătea pe podea cu picioarele încrucișate, răsfoind dosarul *Statul Florida contra William Kreeger.* Moartea lui Nancy Lamm. Ceruse dosarul de la arhivă și începuse să parcurgă raportul de autopsie și fișa medicală. Până acum, nu descoperise nimic relevant. Nu erau de ajutor nici declarațiile martorilor. Se întoarse și mai mult în urmă, studiind notițele primei sale întâlniri cu Kreeger.

Totul începuse cu un divorț și custodia unui copil. În dosarul de divorț dintre Leonard și Nancy Lamm, Leonard pretinsese că Nancy abuza de cocaină și nu avea un comportament demn de o mamă. Judecătorul îl desemnase pe Kreeger ca expert judiciar în probleme de psihiatrie. El urma

să discute cu ambii părinți și cu copilul lor și să transmită un raport instanței.

Unele detalii începeau să revină în memoria lui Steve. Familia Lamm avea un singur copil. O fiică. Își amintea numele ei, *Mary.* După cum îi povestise Kreeger, îi spusese lui Nancy că ar fi fost mai bine ca fiica sa să nu aibă un copil în afara căsătoriei, pentru că ar fi fost șicanată: „Mary a avut un mic Lamm”[31]. Lui Steve nu i s-a părut deloc nostim, nici atunci și nici acum.

Frunzărind prin dosar, Steve descoperi copia unui raport scris de Kreeger. Doctorul punea accentul pe dependența de droguri a lui Nancy și părea că aruncă vina pe Leonard pentru aceste probleme. Soțul era rece și distant și nu comunica. Nancy era sensibilă și n-avea încredere în sine, o problemă exacerbată de comportamentul verbal abuziv al lui Leonard. Chiar făcea aluzie că el ar fi abuzat de Mary. Kreeger formulase acea parte cu multă grijă. Fără să-l acuze deschis pe tată că și-ar fi agresat sexual fiica, se referea la un bărbat care pătrunsese în baie în timp ce Mary făcea duș. În alt loc, menționa că Leonard îi ceruse fiicei sale să i se așeze în poală, un lucru pe care Kreeger îl calificase ca „total nepotrivit”.

Avocatul lui Leonard depusese la dosar un set de obiecții usturătoare la concluziile raportului lui Kreeger, afirmând că acuzațiile erau fabricate și scandaloase și cerând instanței sa nu țină cont de ele. Mai era o obiecție – una imensă – care ar fi putut fi invocată, dar n-a fost, pentru că Leonard nu era la curent atunci. Kreeger devenise amantul lui Nancy Lamm și ar fi fost revocat fără întârziere din acest motiv.

Audierile pentru custodie urmau să aibă loc la două săptămâni după ce Nancy Lamm se înecase în cada lui Kreeger. În același moment când Marele Juriu îl condamna pe Kreeger pentru omucidere, judecătorul specializat în probleme familiale îi acorda lui Leonard custodia fetei.

Steve răsfoi mai departe documentele de la tribunalul pentru cauze familiale. După dispariția lui Nancy Lamm, audierile pentru custodie fuseseră programate conform calendarului obișnuit. Nimic deosebit. Urma o decizie a Curții: „În consecință, judecătorul a decis ca reclamantului Leonard Lamm să-i fie acordată custodia permanentă a copilului minor Mary Amanda Lamm".

Mary Amanda Lamm.

Amanda.

Unchiul Bill mă iubește. Și de mai multă vreme.

Subit, totul se clarificase. Procurorii interpretaseră greșit mobilul crimei. Pincher declarase în fața jurații lor că Kreeger o ucisese pe Nancy Lamm deoarece ea îl amenințase că avea să depună plângere în legătură cu faptul că psihiatrul o sedusese. Doar că psihiatrii au mereu astfel de legături cu pacienții lor. Sigur că nu era ceva etic, dar nu însemna mai nimic, și în niciun caz un motiv real ca să ucizi pe cineva.

Adevăratul secret era cu mult mai grav. Nancy descoperise probabil că Kreeger îi sedusese fiica, pe Mary Amanda. Și cu *asta* îl amenințase, spunându-i că avea să informeze atât procuratura, cât și Colegiul Medicilor. Conform legii, Kreeger ar fi fost cu siguranță trimis la închisoare pentru viol. Nu putea permite așa ceva. Și nici *n-a făcut-o.* A ucis-o pe Nancy Lamm și i-a păstrat fiica pentru poftele sale. Chiar dacă mai trebuise să aștepte puțin. Amanda fusese luată de tatăl său, iar Kreeger închis.

Amanda a fost singura care-mi trimitea scrisori, singura îngrijorată de soarta mea. Și, când am ieșit, ea mă aștepta.

Când Kreeger îi povestise acest lucru, Steve se gândise că Amanda era probabil una dintre ciudatele care se împrietenesc cu ucigașii închiși. Dar nu era așa. Aveau un trecut comun.

Steve încercă să-și imagineze ce se întâmplase în toți acei ani cât Kreeger zăcuse în pușcărie. Amanda Lamm obișnuia probabil să-și petreacă timpul la mall, frecventând grupul de majorete sau cumpărându-și o rochie pentru petrecerea de sfârșit de an. Dar evoluția ei firească fusese stopată la treisprezece ani de un satir, pe nume Kreeger.

Steve și-o închipuia pe fată stând acasă, scriindu-i epistole pe hârtie roz, împăturindu-le cu grijă în plicuri parfumate pe care le sigila sărutându-le cu buzele rujate. Visând la cel care-i furase copilăria și i-o înlocuise cu minciuni șoptite. Trăind într-un fel de poveste pervertită, în care cei doi amanți sunt despărțiți de mâinile haine ale sorții.

Sigur că Kreeger o iubea. O iubea într-un fel abject și contorsionat. Și ea îl iubea. Iubea bărbatul care-i omorâse mama. Iar acest lucru, gândea Steve, era tot atât de trist și de tragic precum asasinatul însuși.

LEGILE LUI SOLOMON

8. *Iubirea înseamnă chimie și mister, nu logică și rațiune*.

Capitolul 23

SUNTEM CEEA CE SUNTEM

„Femeile nu mai fac senzație când intră într-o încăpere”, își zise Steve. Nu mai există femei ca Scarlett O’Hara, cu rochiile lor vaporoase peste jupoane și crinoline, trecând cu nasul pe sus, pline de aere.

Totuși, mai exista și o Irene Lord pe lume.

Regina țâșni prin ușa biroului, cu ochii roată prin încăpere, evaluând mobila cumpărată la mâna a doua de la licitații organizate de poliție. Buzele ei strălucitoare, umplute cu colagen, erau strânse într-o grimasă, în timp ce medita dacă era cazul sau nu să se așeze pe vreun scaun, ca nu cumva vreun gândac să se cațăre în sus pe ciorapii ei.

— Trebuie să discutăm, îi spuse Irene dintr-o suflare, cu buzele umflate de-abia mișcându-se.

— Vic nu-i aici, o informă Steve.

— Nu sunt oarbă, Stephen. Poate bătrână și ramolită, dar nu oarbă.

Steve știa că remarca se dorea a fi urmată de proteste vehemente și obligatorii; prin urmare, insistă:

— Irene, nu ești ramolită și nici oarbă.

— Și…?

— Și nici bătrână. Ești superbă și vibrantă, iar bărbații vin după tine să te adulmece ca niște sconcși după floarea-soarelui.

— Mulțumesc, Stephen. Am ținut întotdeauna la tine.

Asta îl mai frână un pic.

— E puțin cam devreme pentru un gin tonic, Irene.

— N-am băut nimic. Am venit să te văd pe tine, nu pe fiica mea, și aș vrea să purtăm o conversație plăcută. Chiar nu poți respecta și tu puțin eticheta?

— Hei, asta e Irene pe care o iubesc.

— Și adevărul e că și eu te îndrăgesc oarecum, chiar dacă uneori poți fi atât de enervant.

— Mersi!

— Știu că spui câteodată niște lucruri doar ca să mă stârnești, dar de multe ori devii prea agresiv și impulsiv.

— Agresiv? Doamne, Irene, asta e o remarcă antisemită!

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Nu începe iar!

— Am vrut să ne înscriem în cluburile voastre. Am fost agresivi. Am vrut să fim primiți la Princeton. Am fost agresivi. Ai naibii evrei agresivi!

— Stephen, nu ridica vocea. Nu-i frumos!

— Aha, deci vorbesc și prea tare. „Tare” e o altă remarcă într-adevăr cu caracter etnic.

— Unii dintre logodnicii mei favoriți erau evrei, așa că te rog încetează cu hărțuielile. Ai devenit obositor.

— Nu-i așa că nu auzi niciodată referiri la acei catolici agresivi, nu? Acei luterani cu gura mare? N-aș crede. Ce mai urmează, Irene? Ce zici de „lacomi”?

— Tu nu ești lacom. Dumnezeu mi-e martor că mi-aș fi dorit să ai mai multă grijă de bani. Acum, te rog să te calmezi și să-mi dai un sfat cu caracter juridic.

— De ce nu-i ceri asta lui Vic? Știe legile mai bine decât mine.

— Am nevoie de cineva care-i mult mai… Irene pocni din limbă ca și cum ar fi căutat cel mai adecvat cuvânt. *Flexibil.* Și iertător. Iubita mea fiică este cumva…

— Rigidă? o ajută Steve.

— Exact. Pot să contez pe discreția ta?

— Relația dintre avocat și client e mai presus de cea dintre concubini. Pe cine ai omorât?

Irene își rostogoli ochii în sus și vârî mâna într-o poșeta moale din piele care părea să fi fost

decupată de pe burta unui mic aligator. Extrase un document și-l împinse pe birou sub nasul lui Steve, șterse un praf invizibil de pe scaunul destinat clientului și se așeză. Părul ei de culoarea mătăsii de porumb era coafat într-un stil care-i amintea lui Steve de prințesa Grace de Monaco.

— First Dade Bank contra Irene Lord, citi Steve cu glas tare. Executarea ipotecii?

— Stephen, vor să-mi ia apartamentul. Trebuie să mă ajuți!

— Scrie aici că n-ai plătit ratele de cinci luni.

— Ce să fac, deocamdată n-am bani.

— De ce nu apelezi la foștii tăi prieteni care se scaldă în gologani? Telefonează-i armatorului australian care zicea că ești ambarcațiunea lui favorită.

— Are acum un velier mai zvelt.

— Ce-i cu negustorul de lingouri? E putred de bogat.

— Anul trecut, când am împlinit cincizeci de ani, m-a schimbat cu două de câte douăzeci și cinci de ani fiecare.

— Haide, Irene! Anul trecut ai împlinit cincizeci și șapte de ani.

— Așa că m-a schimbat pe trei puștoaice de nouăsprezece ani. Chestia e că acum sunt cu Carl, și el n-are o para chioară.

De abia acum își dădu seama. Carl Drake. Presupusul moștenitor al lui Sir Francis Drake. Cu vocea mieroasă, mustățile ferchezuite și blazerul bleumarin cu nasturi aurii.

— Deci acolo s-au scurs banii tăi, Irene? I-ai dat lui Drake?

— Ca să acopăr cheltuielile necesare pentru moștenire. A trebuit să vin cu niște bani ca să-mi înregistrez cererea.

— Ticălosul naibii! Când l-am perpelit la restaurant zicea că nu-i nevoie să dai vreun cent.

— Știu! Știu!

— Și ai tăcut.

— Așa am fost crescută, Stephen, o femeie nu trebuie să-l contrazică niciodată pe bărbatul ei.

— Mare păcat că n-ai învățat-o așa ceva și pe fiică-ta! Steve scutură din cap. La naiba, Irene! Drake e un escroc.

— Apar și cheltuieli. Se mai întâmplă, Stephen.

— Haide, Irene! Banii lui Sir Francis Drake n-au stat de pomană patru sute de ani ca să te aștepte pe tine să-i ceri. E o înșelătorie. O pungășie. O infracțiune.

— Când o să vină banii, să nu crezi că te invit pe iahtul meu.

Dar o spusese pe un ton atât de lipsit de convingere, încât Steve își dădu seama imediat de realitatea tristă. Irene *știa* că fusese extorcată. Poate că era conștientă de asta chiar atunci când semna cecul. O femeie care primise întotdeauna tot felul de cadouri, bani și bijuterii și haine de firmă. Ceea ce putea însemna un singur lucru, cel mai teribil dintre toate.

— Irene, te rog, nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de tipul ăsta.

Ochii ei, nefiresc de mari din cauza operației estetice de la pleoape, se umplură acum de lacrimi.

— Din toată inima, Stephen! Acest bărbat m-a vrăjit.

— Of, Doamne! Steve se ridică. Hai să mergem, Irene! Nu-i prea devreme. Hai să bem ceva. Fac cinste.

•

S-au așezat la o masă pe terasa unei cafenele de pe Ocean Drive. Pierdută în oceanul adânc și înșelător al iubirii, Irene Lord respingea orice propunere logică făcută de Steve.

Nu, nu avea să se despartă de Carl Drake; nu, nu avea să-l dea în judecată și să ceară înghețarea conturilor sale; și nu, cu certitudine, nu avea să depună o plângere la procuratură.

Steve îi spuse că avea să facă tot posibilul pentru ca procedura de scoatere la licitație a casei

să fie amânată. Avea să bombardeze banca neîncetat cu tot felul de noi informații. Avea să pretindă că a fost vorba de o fraudă și de încălcarea reglementărilor bancare, precum și orice altceva i-ar fi trecut prin minte, invocând eventual Tratatul de la Versailles și Tratatul de interzicere a testelor nucleare. Avea să-i zăpăcească permanent cu date distorsionate, amestecate și confuze. Avea să câștige timp și să folosească tactici de obstrucționare. În caz de eșec, avea s-o înroleze pe Irene în armată și să ceară sprijin conform Legii referitoare la protecția soldaților și marinarilor activi. În acel punct, Regina găsi de cuviință să tragă linia, dar altfel părea de acord cu strategia lui. Cu fiecare sorbitură de Tanqueray, îl aprecia tot mai mult pe Steve.

— Simt că avem în sfârșit o relație bună, Stephen.

— Ei, hai, Irene! Singurele bonduri[32] pe care le cunoști sunt cele municipale neimpozitate.

Ea râse.

— Nu voi pretinde că am devenit cel mai mare suporter al tău. De câte ori nu mi-am dorit ca Victoria să fi găsit un bărbat mai tradițional și mai puțin…

— Agresiv?

— Nechibzuit. Îi zâmbi, dinții fațetați arătând albi ca zăpada, însă ai și un mare atu.

Aștepta să vadă ce ghimpe era legat de acel compliment, ca o celulă urzicătoare de meduză.

— Victoria te iubește. Te iubește altfel decât pe oricare alt bărbat din viața ei. Și asta înseamnă enorm pentru mine.

Oho! *Regina nu-i mai spusese niciodată așa ceva.*

— Stephen, spune-mi dacă o iubești și tu.

— Desigur, Irene. Mult. Mai mult decât credeam că-i posibil. M-am îndrăgostit de Vic când eram pe poziții diametral opuse, în timpul

unui proces, și de atunci sentimentul s-a amplificat mereu.

— Așa, deci! Dacă pot să fac ceva pentru tine…

Era o ofertă pe care n-o mai făcuse niciodată înainte și probabil n-avea s-o mai repete niciodată.

— Ca să-ți spun adevărul, aș avea nevoie de un sfat chiar acum. Cu privire la Victoria.

— Dacă te temi, e un semn bun. Unii bărbați sunt atât de obtuzi, încât nu văd un lucru.

— Un lucru?

— Tocurile de zece centimetri ai unor pantofi Prada, în timp ce se îndepărtează de ei.

Steve slobozi un oftat.

— Sigur că ai probleme, Stephen! Apar la toate cuplurile. Nelson Lord a fost iubirea vieții mele, dar cât ne-am luptat! Folosi vârfurile degetelor ca să stoarcă felia de lămâie în paharul cu gin tonic. Cu tine și Victoria este încă și mai greu, pentru că sunteți atât de diferiți.

În următoarele șaptesprezece minute, Steve îi prezentă pe scurt actualul stadiu al relației sale cu Victoria, admițând că, da, avusese o ezitare în privința mutatului împreună și, desigur, ea se prinsese. Acum nu mai părea dornică să împartă nici măcar o coca-cola cu el, cu atât mai puțin să trăiască sub același acoperiș.

— Are nevoie să știe încotro vă îndreptați, zise Irene.

— De ce nu se relaxează, să ne lăsăm purtați de val, să vedem unde ajungem?

— O persoană atât de organizată ca fiica mea are nevoie de lucruri certe în viață. Trebuie să știi. Spontaneitatea nu e trăsătura ei forte, așa cum predictibilitatea nu-i a ta.

— Pot să mă schimb.

— Cum așa, Stephen?

El se gândi un moment. Pe alee, colecția obișnuită de modele în devenire defila agale, legănându-și șoldurile prin fața mesei lor. Pe carosabil treceau mașini de teren pline cu

adolescenți care se holbau după fete în timp ce ascultau CD-uri cu muzică *reggae* de-ți spărgea urechile, ceva cu o mulțime de tobe din Tego Calderon.

— O să-i spun lui Vic să aleagă ea locul unde ne vom muta, răspunse el. O să mă duc și la balet cu ea. O să mă înscriu și în clubul de voluntari Kiwanis dacă va fi nevoie.

Hohotul de râs al lui Irene suna un pic mai tare decât era necesar. De vină erau cele trei ginuri cu apă tonică.

— Dacă Prințesa ar fi dorit un bărbat de acest gen, s-ar fi măritat cu Bruce.

Ceea ce însemna Bruce Bigby, după cum știa Steve. Dezvoltatorul imobiliar. Care creștea avocado. Omul anului, proclamat de Camera de Comerț.

Irene făcu semn să i se aducă un alt pahar. Dar chelnerul părea că e un actor în căutare de lucru, pentru că acum poza în fața unei mese la care se aflau mai multe adolescente în pantaloni scurți și maieuri.

— Victoria a renunțat la Bruce în favoarea ta, continuă Irene. De ce crezi că a făcut asta?

— O criză temporară de nebunie?

— Te iubește așa cum ești tu, în pofida numeroaselor tale păcate. Prin urmare, să nu îndrăznești să te schimbi. În afară de asta, nici n-ar avea vreun rezultat. Suntem ceea ce suntem. Tu, eu, Victoria. Carl. Noi toți. Adevărata noastră fire va ieși la iveală, indiferent cât de mult am încerca s-o ascundem.

— Deci ăsta-i sfatul tău, Irene? Să nu mă schimb?

— Exact. Deși…

„Hai, că acum o să-și dea în petic”, gândi Steve.

— Cum spun evreii la bani? întrebă ea.

— În idiș, *gelt.*

Irene îi mai aruncă un zâmbet, încercând să arate ca o adevărată mamă.

— Te-ar deranja, Stephen, dacă ai aduce acasă ceva mai mult *gelt*?

Capitolul 24

DANSEAZĂ PENTRU MINE

Era întuneric afară, dar luna în al treilea pătrar – în descreștere, după cum știa Bobby – învăluia curtea cu razele ei. Myron Goldberg cheltuise o avere pe iluminat exterior și, în plus, toate becurile din casă erau aprinse. Bobby auzi un șuierat urmat de un fâsâit. La picioarele lui, capetele aspersoarelor se iviră din iarbă ca ale unor extratereștri din *Războiul lumilor.* O secundă mai târziu, apa rece începu să țâșnească, udându-i picioarele goale. Cam la patru metri înălțime, Bobby se cuibărise între o ramură solidă a unui arbore de mango și trunchiul acestuia.

Arborele Mariei. Bobby putea simți mirosul ca de piersică al fructului încă verde și tare. Pe un mango se așeză o viespe, clătinându-și antenele. Simțea și viespea acel parfum? Bobby era supărat că nu știa dacă viespile au sau nu simțul mirosului.

Maria. Unde ești?

În timp ce aștepta, Bobby recita denumirile tufelor și florilor din grădina lui Goldberg. Nici măcar grădinarul lor n-ar fi știut adevărata denumire a caprifoiului ale cărui flori arătau ca niște mici trompete purpurii.

Lonicera sempervirens!

Apoi mai erau tufele de bougainvillea, cu florile de un roșu-închis; când le striveai, seva arăta ca vinul.

Maria. Unde ești?

Vântul începu să bată mai tare, făcând frunzele să foșnească. Pe Bobby îl străbătu un fior și simți cum i se face pielea ca de găină.

Dacă unui cocoș i se face frig, îi spune nevestei: *Hei, ia uite ce piele de găină am.*

Era aproape miezul nopții. Putea să apară oricând de acum. Luminile se stinseseră aproape

peste tot în casa lui Goldberg, cu excepția celor exterioare, învăluind într-o strălucire stranie copacii și tufele.

— *Când ceasul bate 12 noaptea, voi fi acolo.*

Asta-i spusese Maria. Ca și cum el obișnuia să întârzie vreodată. Stătea cocoțat în copac de aproape o oră și îl durea fundul sprijinit de creanga groasă, denivelată.

— *O să arunc cu pietricele în geam.*

— *Complet demodat, Bobby. La miezul nopții, sună, fără să spui cine e. Spune doar* „Dansează pentru mine”.

— *Ce se întâmplă dacă părinții tăi aud telefonul sunând*?

— *O să-l pun pe vibrații și o să-l țin între coapse.*

— *Mamă*!

Conversația îl lăsase fără suflare. Acum recita din nou cele spuse, încercând să confere propriei voci o catifelare de bariton, cu accent pe cuvântul „dans” de mai multe ori, apoi pe cuvântul „mine”.

„Dansează pentru mine”. *Cu accent clar pe* „mine”.

Cea mai sexy fată din clasa a șasea urma să danseze pentru el. Nu-i zisese dacă avea să fie „goală”, dar el nutrea unele speranțe.

Era un schimb corect, în opinia lui Bobby. El o învățase pe Maria cum să împartă numerele cu zecimalele și cum să transforme fracțiile în numere cu zecimale. Îl întrebase cum se schimbă câtul, crește sau scade, dacă deîmpărțitul e multiplul următor al lui zece.

Eh!

Controla ora pe ecranul telefonului celular. La naiba, era 12:03. Apăsă pe tasta cu numărul ei, ascultă cum sună și o auzi șoptind:

— Ce vrei?

— Dansează pentru mine! Vocea îi era strangulată, dar reuși să-i spună ce avea de spus.

O lumină se aprinse la o fereastră de la etajul doi. Dormitorul Mariei. Bobby se gândi că avea o lampă lângă fereastră, probabil pe birou. Un moment mai târziu, lumina căpătă o nuanță roșiatică, după ce Maria aruncă o cârpă roșie pe ea. Ooh! Avea să fie ceva extraordinar.

Ea stătea în fereastră, silueta căpătându-i reflexe roș-negre de la lampă, și începu să danseze unduindu-și mâinile subțiri deasupra capului, un gest care lui Bobby îi evocă zbaterile cuiva pe cale să se înece. Nu putea spune dacă era pe muzică sau nu, pentru că n-o putea auzi. Ea își trase în sus maieul și se întoarse într-o parte, cu sânii de mărimea unor ouă.

Bobby simți cum respiră tot mai greu și deodată nu-i mai era deloc frig. Își schimbă poziția din cauză că era incomodat de ce se petrecea în pantalonii lui. Și atunci capul îi fu invadat de alte gânduri care-l potopeau ca un râu vijelios, distrugând digul ridicat în mintea lui.

Cârpa roșie. E din bumbac sau poliester? *Dacă ia foc*?

Și becul. Spera că nu era unul cu halogen. Becurile alea mici degajau 250 de grade Celsius, calculate de el în trei secunde ca echivalentul a 482 grade Fahrenheit.

Maria se dezbrăcă de pantalonii scurți și, judecând după unghiul cotului, mâna ei părea strecurată între picioare, dar Bobby nu putea să se concentreze. Era sigur că în orice moment cârpa avea să ia foc. Perdelele, cuvertura, tapetul – totul avea să ardă. Oare Mariei îi rămânea destul timp să fugă din cameră? Casa era conectată la rețeaua de gaze naturale? În caz afirmativ, precis existau scurgeri. Imobilul avea să se transforme într-un infern, și totul din vina lui. În dreptul ferestrei, Maria se unduia dintr-o parte în alta, mișcându-și șoldurile. Dar în mintea lui Bobby nu mai era loc decât pentru explozia unei mingi portocalii de foc,

distrugând întreaga casă, incinerându-i pe Maria, pe maică-sa și pe taică-său.

Și în acel moment țipă din toți rărunchii:

— Foc! Foc! *Foc*!

Capitolul 25

COMOARA DIN ADÂNCURI

Steve alerga cât putea de repede pe Kumquat Avenue, o luă apoi la stânga, pe urmă din nou la stânga, pe Loquat. Singurele sunete care se auzeau erau pantofii lui sport, marca Nike, lovind asfaltul, și propria sa răsuflare.

Fusese sunat la telefon imediat după miezul nopții și trezit dintr-un vis în care reușise să înscrie în Campionatul Mondial al Colegiilor, fiind purtat apoi pe brațe de ceilalți membri ai echipei.

— Sunt Eva Munoz-Goldberg. Soțul meu este doctorul Myron J. Goldberg…

Doctor. Ca și cum ar fi putut să-l confunde cu Myron J. Goldberg, gunoierul.

— Mișcă-ți fundul încoace și ia-ți nepotul bolnav la cap înainte să sun la poliție.

Ah, ce porcărie!

Steve înhățase cel mai la îndemână tricou, inscripționat „*Nu vorbesc fluent limba idioților, așa că pronunțați clar cuvintele*”, își trăsese un șort al echipei Hurricanes și o luase la goană în josul străzii.

Ce-ai mai făcut acum, Bobby?

În timp ce alerga, Steve și-l imagina pe nepot prins în dormitorul fetei. Cum o caracterizase Herbert? O prostituată în devenire. Însă poate că-și făceau numai lecțiile, și băiatul adormise pe patul Mariei. Trebuia să gândească în termenii unui avocat al apărării.

Toate luminile erau aprinse în curte când Steve se opri gâfâind. Spoturi fixate în palmieri luminau frunzele late, o sumedenie de proiectoare erau agățate pe streșini, sub acoperiș, lămpi Malibu se aliniau de ambele părți ale potecii pavate, în ton cu lanternele agățate pe cârligele de bronz de la intrare. În general, tot atâta lumină ca pe stadionul

Orange Bowl pregătit pentru un meci sâmbătă seara.

Legănându-se într-o parte și alta, Bobby stătea cu umerii gârboviți și brațele încolăcite în jurul pieptului. Steve își puse brațul protector pe spatele băiatului și-i șopti în ureche:

— O să fie totul în regulă, puștiule! Unchiul Steve e aici.

Myron Goldberg, un bărbat scund, cam la patruzeci de ani, era în halat de baie și papuci și pe fața lui se putea citi consternarea. Soția sa, Eva, cu părul negru, lung, ciufulit, purta un neglijeu din mătase albă, abia ajungând până la jumătatea coapselor. Pe brațul drept ținea sprijinit un automat cu țeava scurtă.

— Doamnă Goldberg, spuneți-mi că nu-i un Uzi! o interpelă Steve mimând uimirea.

— Suntem în America! Am tot dreptul!

Maria apăru în ușă, în spatele lor.

— Bobby n-a făcut nimic.

— Treci imediat în casă! îi ordonă Eva. *Ahora mismo*!

Fata murmură ceva, fără ca Steve s-o poată auzi, apoi dispăru dincolo de ușă.

— Problema e, începu Myron ezitant, că nepotul tău trage cu ochiul. L-am prins cățărat în pom în fața dormitorului Mariei.

Ținându-i capul la piept, Steve simți cum pe Bobby îl trece un fior.

— Nu îi stă în fire să facă așa ceva, zise el, strângând umerii băiatului.

— Întreabă-l! Eva insistă cu o mișcare a mâinii și implicit a automatului.

— N-ai vrea să lași arma? îi ceru Steve.

Ea pufni enervată.

— Am dreptul, conform celui de-al doilea amendament. Ești avocat. Mai citește o dată Constituția.

— O să-l iau pe Bobby acasă și o să discutăm acolo, spuse Steve pe un ton egal. Vă sun mâine-

dimineață și rezolvăm totul.

— Nu-i suficient, replică Eva. Vreau să vină poliția.

— Hai să nu reacționăm pripit, interveni Myron, atât de încet, încât de-abia se făcu auzit pe fondul zgomotos al greierilor din vecinătate.

— Să nu ne pripim? Ea se întoarse brusc spre soț și, pentru o secundă, Steve o crezu capabilă să tragă o serie de focuri de armă, retezându-l în două. Vrei ca micul pervers să vină din nou?

— Hei, zise Steve. Toată lumea e un pic nervoasă. Poate că ar fi bine să ne ducem toți la culcare și…

O frână puternică îl întrerupse. Steve întoarse capul spre alee, așteptându-se la o mașină a poliției și gândind că de viitorul lui Bobby se alesese praful. Nepotul lui era pe cale să-i devină client. Aveau să fie convocați pentru audieri la Tribunalul pentru minori. Un test psihiatric urmat de întocmirea unui dosar de contravenient sexual.

Dar nu era poliția, ci o camionetă Dodge verzuie, veche de cel puțin zece ani. O femeie coborî și se apropie de ei. Purta o rochie demodată, lungă până la glezne, și sandale Birkenstock. Era voinică și înaltă, cu o față rotundă și părul pieptănat drept spre spate, legat cu o fundă. Chiar înainte să ajungă în lumină, Steve o recunoscu și își dori să fi fost poliția.

— Ce dracu' faci aici? o interogă Steve.

— Bobby m-a sunat pe mobil. Ce naiba se-ntâmplă?

Bobby își scoase capul de după Steve.

— Bună, mami, o salută el.

•

Totul se petrecuse mult prea repede, hotărî Steve.

Mai întâi, Bobby aterizase într-un rahat care-l putea împinge în fălcile sistemului judiciar. Apoi apăruse Janice, ca să-l ajute pe Bobby, copilul pe care-l neglijase, persecutase și abandonase.

„Bobby m-a sunat pe celular.”

Însemnând că se întâlniseră, și copilul nu-i suflase un singur cuvânt.

Bobby, Bobby, Bobby! *Cum ai putut să faci așa ceva*?

— În locul tău, aș lăsa arma în jos, i se adresă Janice Evei Munoz-Goldberg.

— Eu în locul tău mi-aș spăla părul și aș da jos din greutate, o trosni Eva.

— Te mai rog o singură dată. Pune dracului arma aia jos înainte să ți-o vâr în fund!

— Hei, ascultă!… încercă Myron să intervină.

— Janice, lasă-mă că mă ocup eu de asta! zise Steve.

— Nu prea te descurci, frățioare! Janice se întoarse din nou spre familia Goldberg. Din câte aud aici, micuța domnișoară cu jăratic sub fund l-a invitat pe băiatul meu s-o admire, așa că ce mare brânză s-a-ntâmplat?

— Cum îndrăznești! o stopă Myron.

— Ascultă-mă, cretinule! Nu eu dau cu pietre aici. Pe toți dracii, făceam sex oral cu băieții în spatele școlii pe când aveam doisprezece ani. Mai lasă-mă cu indignarea ta! Toți puștii fac la fel.

— Am auzit de tine, spuse Eva. Nu știi nici măcar cine-i tatăl lui Bobby.

— Hei, hai să punem punct! Steve nu-i lua partea surorii sale, ci a lui Bobby. Puștiul avusese destule probleme și fără potopul ăsta de insulte.

— Haideți, toți suntem cu nervii la pământ!

— Pe mă-ta, ticălosule! șuieră Eva. Am auzit totul despre tine la radio. Și totul despre taică-tău, judecătorul care lua mită.

— Să lăsăm familia de o parte! o avertiză Steve.

— O târfă cocainomană. Un ticălos. Un judecător mituit. O întreagă familie de degenerați.

— Hai s-o lăsăm pe cățeaua fără prihană să arunce prima piatra! se vârî Janice în vorbă.

Eva făcu un gest cu arma.

— Ce vrei să spui, *puta*?

— Numai că Iisus te iubește. Pentru că toți ceilalți cred că ești o târfă.

Eva făcu un pas înainte, dar Janice se mișcase mai rapid. O lovitură de pumn dintr-o fandare, extrem de iute pentru o femeie masivă ca ea. Pumnul îi strivi obrazul Evei, însă probabil că n-ar fi făcut contactul, dacă Janice nu s-ar fi aruncat cu capul înainte în direcția adversarei ei. Umărul zdravăn al lui Janice o izbi pe Eva drept în piept. Se auzi un bufnet, și ambele femei se tăvăliră la pământ, automatul Uzi zburând într-o tufă înflorită. Ce doi bărbați se uitau unul la altul, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să se ia și ei la bătaie.

— Siliconato! Siliconato! țipa Janice călare pe Eva, în timp ce halatul acesteia se desfăcuse.

— Iisuse, Janice, dă-te jos de pe ea! îi strigă Steve.

— Să nu iei numele Domnului în deșert! îl admonestă Janice.

— *Requetegorda*! țipa Eva ca o disperată. Dă-te jos de pe mine!

— Doamnelor, vă rog! le implora Myron.

„Era un tablou suprarealist”, gândi Steve. Oare auzea voci? Oare soră-sa, care avusese bat mitzvah la Templul Emanu-el cu toți acei ani în urmă, îl invocase pe Iisus ca fiind „Domnul” ei?

— Cât te-a costat operația? o întrebă Janice, ținând halatul Evei desfăcut. Mă gândesc să-mi trag și eu o pereche imediat după liposucție.

— *Puta fea,* bufni Eva, cu Janice așezată pe burta ei.

— Dumnezeule atotputernic! suspină Myron Goldberg.

— Da, așa e! replică Janice.

— Janice, ce-i cu toate chestiile astea religioase? o întrebă Steve.

— Evreii pentru Iisus, frățioare. La pușcărie l-am cunoscut pe adevăratul Mesia.

— Nu se poate!

— Jur!

Lucrurile o luau razna tot mai rău, gândi Steve. Un tată care se făcuse ortodox și o soră ciudată care dăduse în dreapta lui Iisus. Exact în acel moment prinse o mișcare.

— Ai grijă, mami! țipă Bobby.

Myron ridicase automatul Uzi.

Un ortodontist evreu cu un Uzi!

Cu excepția cazului în care tipul ar fi făcut parte din armata Israelului, gestul putea fi interpretat ca o rețetă a dezastrului. Myron părea că încearcă să-și dea seama cum să apuce arma de mâner, când Steve făcu un pas repede înainte și-i trase o directă de dreapta. Pumnul lui îl atinse pe Myron Goldberg fix în bărbie. Doctorul se prăbuși la pământ, scăpând Uzi-ul din mână.

Steve simți o durere surdă la încheietura mâinii.

Myron gemea, zăcând pe jos.

Janice se dădu jos de pe Eva, care o blestema în spaniolă.

— Te-ai descurcat bine, frate! zise Janice. Hei, Bobby! Eu și Stevie facem o echipă tare, ce zici?

— Nu suntem o echipă. Steve își scutura mâna, dar durerea creștea în loc să se diminueze.

— Suntem oastea Domnului, rosti încântată Janice.

Myron se urni de jos, clătinându-se pe picioare, ținându-se cu mâna de falcă și rostind ceva care suna ca „te dau în judecată”.

Sirena mașinii poliției îi înăbuși cuvintele.

— Trebuie s-o ștergem! îi avertiză Janice, îndreptându-se spre camioneta ei.

— Hei, soro! Stai să vorbim cu polițiștii! Aș putea avea nevoie de un martor în favoarea mea.

— „Cel ce acceptă să fie captiv va trăi în captivitate”, rosti ea pe un ton grav, ca un fel de zombi evanghelic. „Cel ce nu dă dovadă de compasiune va fi judecat fără milă.”

— Frumoasă predică. Ce înseamnă asta?

Ea se trânti cu toată greutatea pe scaunul șoferului camionetei verzui, înnoroiate, și porni motorul.

— Descurcă-te singur, frățioare!

Capitolul 26

POT FI CALIFICAT DREPT IRESPONSABIL

Victoria se gândi că trebuia să manifeste delicatețe și diplomație. Ar fi putut spune: „Cred că nu ai fost în deplinătatea facultăților mintale, când l-ai lovit pe Myron Goldberg”. Sau poate: „Pentru cineva acuzat de atac violent la persoană, comportamentul tău ar putea fi socotit nelalocul lui”.

Dar se decise pentru o altă variantă:

— Ești un copil! Un copil indisciplinat și răsfățat.

— Haide, Vic! Eram acolo într-o misiune de pace.

— Probabil vei fi acuzat de încălcarea unei proprietăți private. Și categoric pentru molestare și ultraj.

— M-am descurcat. Polițiștii mi-au pus niște întrebări, apoi au plecat să-și cumpere gogoși.

— Deci nu vei fi acuzat?

— Încă anchetează cazul.

— Va trebui să vorbesc cu doctorul Goldberg, zise ea. Să-l determin să nu înainteze o plângere.

— Eu ar trebui să-l dau în judecată. Steve ridică mâna dreaptă și i-o arătă. Mi-am luxat încheietura.

Erau blocați în trafic pe South Bayshore Drive într-o dimineață înăbușitoare de toamnă. Din fericire, Steve lăsase capota pe Mustang, altfel părul ei ar fi arătat ca al unei sperietori. Încercau să-și croiască drum spre ieșirea din Coconut Grove, a doua zi după reapariția lui Janice, surprinderea lui Bobby asupra faptului și aproape arestarea lui Steve.

Încă o zi din saga familiei Solomon. Ce caut eu aici?

Steve era ca un trapezist ce exersa fără plasă de siguranță. Mai curând sau mai târziu urma să cadă, inevitabil. Putea oare să-l salveze sau avea să fie strivită încercând să-l prindă?

Bine, dacă Steve e trapezist, ce rol am eu?

Tipa în colanți călare pe un elefant care defilează?

Nu, biata fată care merge în spatele elefantului cu găleata și lopata.

Prinsese metaforele de circ de la Expertul Marvin, octogenarul lider al Bandei Tribunalului, un admirator fără rezerve al lui Steve. Marvin îi explicase cândva de ce îl urma pe Steve pretutindeni, de la o instanță la alta. „Cu Steverino, e ca și cum ai asista la un spectacol de circ. Nu știi niciodată când o duzină de clovni se vor rostogoli dintr-o mașinuță galbenă."

Totuși, clovneriile lui Steve de la tribunal erau de obicei plănuite și aveau un sens, chiar dacă la granița cu etica. Ultimele sale acțiuni – lovirea lui Arnold Freskin și acum a lui Myron Goldberg – o făceau pe Victoria să creadă că Steve nu se mai controla.

— Ce face Bobby? îl întrebă ea.

— Cred că ceva mai bine. S-a mai calmat.

— Vrei să vorbesc eu cu el? Vreau să spun, despre fete.

— Am făcut-o eu. L-am dăscălit că trebuie să fie un gentleman, să le respecte. În plus, mi-am arătat dezamăgirea că nu mi-a mărturisit că o chemase și pe drogata de Janice.

Ea îi aruncă o privire.

— Ei, nu m-am exprimat astfel în fața lui, zise el grăbit. „Draga ta mamă", e tot ce i-am spus. Cum ai putut să te întâlnești pe furiș cu draga ta mamă?

— Ai grijă cum vorbești cu el, Steve. Are multe de îndurat.

— Mda, și eu la fel.

Steve claxonă un Hummer care încerca să se vâre în trafic venind dinspre podul Grove Isle.

— Nenorocitule! Tâmpitul ăsta crede că e regele drumurilor pentru că are cea mai lată mașină.

„Grozav”, gândi Victoria. Exact de ce aveau nevoie. Un incident pe drum.

Steve lăsă fereastra jos, scoase capul și strigă:

— Hei, tu! Mașină mare, sculă mică!

Victoria îi dădu mâna la o parte și apăsă butonul ce închidea fereastra.

— Ce naiba e cu tine? Chiar nu știi câți șoferi din Miami au arme asupra lor?

El porni radioul.

— Nu, dar sunt sigur că tu știi.

— N-am cuvinte să descriu comportamentul tău din ultima vreme.

— Hai, Vic! Fii mai înțelegătoare!

— Pentru început, ai fost iresponsabil și lipsit de orice prevedere.

La radio se auzi un comentator sportiv dezbătând cu ascultătorii dacă Shaquille O’Neal era un jucător mai bun decât Wilt Chamberlain. Consensul părea să fie în favoarea lui Wilt, care reușise să înscrie mai multe puncte și avusese mai multe femei la viața lui.

— Vrei să schimbi postul, te rog? îl somă Victoria.

Steve lovi o tastă și apăru un alt post, tot de sport. Crainicul le cerea ascultătorilor să aleagă cea mai sexy majoretă din echipa Dolphen Dolls.

— Cum poți asculta gunoaiele astea? îl întrebă ea.

— Îmi place. E o dovadă de nesăbuință și iresponsabilitate?

— De lipsă de maturitate.

— Cred că Bigby cel cumsecade n-ascultă posturile sportive.

— Ce te-a apucat? Ce are de-a face Bruce cu toate astea?

— Nu știu. Mi-a venit și mie așa.

În fața lor, automobilele începeau să se miște și depășiră spitalul Mercy la pas de melc, îndreptându-se spre centru. Ciudat, gândi Victoria. Tocmai seara trecută îl pomenise maică-sa pe Bruce. Victoria se plânsese de Steve și de înclinația lui de a ateriza în ape tulburi. În mod bizar, Regina se pronunțase în favoarea lui Steve. Ce spusese mai exact? Victoria nu-și mai putea aminti.

Steve acceleră Mustangul și zise:

— Bunul și plictisitorul Bruce Bigby.

Ce ciudat!

Erau exact cuvintele folosite de Regină.

Poate că Steve te înnebunește, dar îl iubești. Și categoric e mult mai simpatic decât bunul și plictisitorul de Bruce.

— Ai vorbit cu maică-mea?

— De ce aș face-o? Mă urăște.

Victoria se întinse și schimbă din nou postul de radio. Și imediat se auzi blestemata de muzică din Margaritaville, cu Jimmy Buffet cântând *Growing Older but Not Up,* un alt imn închinat de bard vieții trăite din plin pe plajele Floridei.

Victoria răsuci butonul și o voce profundă bubui prin difuzoare:

— *Acum ajunsă la a douăzeci și treia ediție,* în căutarea lui Numero Uno. *Așa că intrați pe site-ul doctorului Bill și comandați cartea acum. La fiecare copie beneficiați de o șapcă inscripționată* „Eu sunt numărul unu”.

— Schimb din nou, zise ea, întinzând mâna spre radio.

— Nu. Hai să auzim ce mai tună și fulgeră azi.

— *Și acum, ceva special. L-ați mai auzit pe doctorul Bill prescriind remedii pentru dependență. Strădanii permanente. Puterea voinței. Să te bazezi pe propriile forțe. Uitați de grupuri și de pași. Nu mai pierdeți timpul ascultându-i pe ceilalți cum își istorisesc problemele. Invitata noastră de azi s-a ajutat*

singură și voi puteți să faceți la fel ca ea. Aduceți-vă aminte, oameni buni, cuvântul „invincibil” *începe cu un „i”*[33].

— Ce prostii o să mai auzim acum? se întrebă Steve.

— *Invitata mea de azi este o femeie care a reușit să-și schimbe cursul vieții. O femeie dedată unor acte criminale și abuzului de droguri a decis în mod conștient că își poate descoperi forțele interioare. Bine ai venit în emisiunea noastră, Janice Solomon*!

— Ah, ce mai rahat! Steve trânti piciorul pe frână, abia scăpând neacroșat de automobilul din spate.

— *N-aș fi putut face acest lucru fără tine, doctore Bill. Dumneata m-ai inspirat.*

— *Janice, ești prea generoasă cu mine. Eu spun că totul ți se datorează ție. Și acum să-i familiarizăm pe ascultători cu episoade din viața ta, de la copilăria într-o familie disfuncțională până la perioada când ai coborât în infernul drogurilor și reabilitarea ta…*

— Ce mai maldăr de rahat! exclamă Steve.

— *… și acum întoarcerea ta acasă ca să-ți recâștigi fiul pe care-l iubești atât de mult.*

Steve simți cum aceste vorbe îl lovesc ca într-un meci de box – stânga, dreapta, contact cu maxilarul – reverberându-i până în străfundurile creierului.

— Fiul pe care-l iubește? Steve aproape că scuipa cuvintele. Aproape l-a omorât pe Bobby!

— *Fiul care ți-a fost luat pe căi ilicite.*

Steve apăsă accelerația și făcu o întoarcere la 180 de grade, cauciucurile protestând vehement.

— Ce faci? strigă Victoria.

— Ne ducem la postul de radio. Nu am de gând să-l las să scape basma curată.

— Nu poți juca așa cum vrei pe terenul lui. Adu-ți aminte de ultima dată când ai mai fost în studio cu el!

— N-am de ales! Kreeger pune la cale o încăierare pe custodia băiatului. Trebuie să dau în vileag cât e de ticălos.

— Te ademenește. *Vrea* ca tu să te duci peste el.

— Foarte bine. Dacă vrea o luptă, o s-o aibă. La fel și Janice.

„Tipic pentru Steve”, gândi ea. Aruncându-se orbește cu capul înainte, fără să se gândească la pericol și la consecințe.

Se cufundă în scaunul ei în timp ce Mustangul guița ascuțit gonind pe Seventeenth Avenue, îndreptându-se spre Dixie Highway. Totuși, Steve avea dreptate într-un singur punct.

Nu e deloc ca Bruce.

Bruce căra cu el o umbrelă chiar când prognoza meteo spunea că avea să fie soare și cer senin. Steve făcea surf pe timp de furtună, cu catargul drept spre cer, sfidându-l pe Zeus să arunce cu tunete și fulgere în el.

Dar acum bunul și plicticosul Bruce n-ar suna atât de rău.

La radio, Janice făcea mare caz de cât de mult îi dusese dorul fiului ei când era la închisoare și povestea cum, singură în celulă, se jurase să-și revină ca să se poată întoarce acasă și să-și crească băiatul.

— *Fratele meu a făcut tot ce putea în timp ce eu am fost plecată. Dar e burlac, nu are copii. De fapt, e destul de necopt el însuși.*

— Eva Braun a mamelor îmi aduce critici, rosti Steve printre dinți.

— *În niciun caz fratele meu nu poate face ce pot eu.*

— Corect. În niciun caz nu l-aș abandona pe băiat și nu l-aș lăsa să moară înghețat.

— Steve! Să nu faci vreo prostie, bine?

— *Eu sunt mama lui și nimic pe lume nu înlocuiește dragostea de mamă.*

— N-o să fac nicio prostie, zise Steve.

— *Doresc atât de mult să mă revanşez pentru tot timpul pierdut*!

— Dar vreau să-ți spun, Vic, că mai degrabă o omor decât să i-l dau înapoi pe Bobby.

Capitolul 27

SĂ-I OMORÂM PE TOȚI AVOCAȚII

Când Steve împreună cu Victoria intrară în studio, doctorul Bill Kreeger tocmai termina una dintre nenumăratele reclame la produsele sale, o colecție de șapte CD-uri cu titlul: „Nu mai pupa funduri, începe să dai șuturi”. Prin geam, Steve putea să-i vadă pe Kreeger și pe Janice cu căștile la urechi și microfoanele în față, nemaiprididing să-și facă tot felul de complimente unul altuia.

— Te salut din nou, Janice Solomon, o femeie cu adevărat curajoasă care a preluat controlul asupra propriei sale vieți, zise Kreeger. Janice, povestește-le ascultătorilor mei cum ai reușit s-o faci.

— În timp ce ședeam în celulă, am citit toate cărțile tale, răspunse Janice. „În căutarea lui Numero Uno” m-a lămurit că trebuia să-mi recapăt încrederea în propriile forțe. Când m-am plasat, în fine, pe un piedestal – așa scrie în capitolul trei –, mi-am dat seama cât de mult avea nevoie fiul meu de o persoană atât de valoroasă ca mine.

— Ce femeie grozavă! rosti entuziasmat Kreeger.

— Femeie grozavă? se întrebă Steve. Un sociopat îl laudă pe altul care agresează copii.

— Hai să plecăm de aici! zise Victoria.

— Povestește-ne câte ceva din copilăria ta, Janice! o incită Kreeger.

— Când eram copil, am fost membră a organizației de cercetașe și am lucrat ca voluntară la spitalul Muntele Sinai. M-am prins în jocul de a le face plăcere altora.

— Capitolul patru, comentă Kreeger. Greșeala de a le face plăcere altora. Altruismul e pentru fraieri. A face pe placul altora e o pierdere de timp.

— Așa eram eu. Făceam biscuiți pentru pacienții internați și aveam grijă de copiii din familiile sărace, fără să le cer bani. Nu eram în legătură cu ego-ul meu. Nu învățasem să spun că eu sunt *numero uno.* Așa că, firește, cu cât ofeream mai mult, cu atât mai mult lumea profita de pe urma mea. Mai ales băieții.

— Făcătorii de bine nu fac altceva decât rău, tot timpul, o aproba Kreeger. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

— Și-l mai am și pe frate-meu, Stevie.

— Ascultătorii noștri și-l amintesc pe Steve Solomon, un alt membru al familiei cu un trecut exploziv, o ajută Kreeger plin de bunăvoință.

— Ai perfectă dreptate, doctore Bill.

— Ei bine, pentru că l-am pomenit pe avocatul fără scrupule… Kreeger făcu un gest spre geam. Uite-l pe fratele tău. Vino încoace, Solomon. Ca să iei parte la o reuniune de familie.

— Nu te duce acolo, Steve, îl imploră Victoria. Te rog să n-o faci.

— Trebuie, Vic. Conștiința îmi dictează asta.

•

Douăsprezece minute mai târziu, după o reclamă la noul joc video al lui Kreeger, „Săgetează-ți vecinul”, Steve îl asculta pe psiholog vorbind despre el însuși.

— Am fost expert în mai multe cazuri de custodie de-a lungul anilor, zise Kreeger.

Mda, cum ar fi cel al răposatei Nancy Lamm.

— Și corectează-mă dacă greșesc, domnule avocat, dar legea nu e în favoarea mamelor mai degrabă decât a taților, ca să nu mai vorbesc de unchi?

— Numai când e vorba de copii mici, zise Steve. Și nu atunci când se dovedește că mama este incapabilă să-l crească.

— Dovedită că nu-i capabilă. Hei, ăsta e un termen de doi bani menit să vă bage-n ceață. Deci, domnule avocat, nu crezi în puterea reformării?

— Vorbim aici despre Janice sau despre tine?

— Chiar vrei să ajungi în acest punct, Solomon? Pentru că mă forțezi să te întreb dacă nu cumva modul jalnic în care m-ai reprezentat în justiție dovedește că ești incapabil să exerciți profesia de avocat.

— Janice nu se comportă ca o mamă, și pot dovedi asta.

— Ai acum o șansă, domnule avocat.

— Kreeger, de ce nu-ți vezi de treabă fără să te mai amesteci în treburile personale ale familiei noastre?

Alături de el, Janice începu să râdă.

— Cam târziu pentru așa ceva, frățioare. Domnul doctor Bill a depus mărturie în favoarea mea.

— De-abia aștept să-l supun unui interogatoriu, zise Steve.

— Alte șmecherii avocățești? se întrebă Kreeger. Tot felul de tehnici de creare a confuziei. Nu-i de mirare că Shakespeare îndemna lumea să-i omoare pe toți oamenii legii.

— Cuvintele lui Shakespeare interpretate de un ticălos, replică Steve, amintindu-și ca prin miracol un curs de literatură engleză de la universitate. Măcelarul Dick o spune într-o piesă, Henry al nu știu câtelea. Amicii lui plănuiau să răstoarne cârmuirea, așa că primul lucru la care s-au gândit a fost să-i omoare pe oamenii legii ca să-și ușureze sarcina. Interpretezi totul greșit, exact cum ai caracterizat-o greșit pe soră-mea.

— Continui cu jargonul? îl îmboldi Kreeger. Folosirea textelor alambicate scrise cu litere minuscule. Da, într-adevăr. Hai să-i omorâm pe toți avocații înainte ca ei să ne omoare pe noi!

Janice se aplecă spre microfon.

— Cred că Stevie e capabil să ucidă pe cineva. Când l-a răpit pe Bobby, i-a crăpat țeasta lui Rufus Thigpen.

— Nu l-am răpit pe Bobby. L-am salvat din cușca câinelui unde îl țineai legat.

— Dacă ți-aș fi ieșit atunci în cale în locul lui Thigpen, mi-ai fi crăpat și mie capul? îl împunse Janice.

— Nu răspund la o astfel de întrebare.

— Ați auzit, dragi ascultători? rosti Kreeger pe un ton vesel. Avocatul fără scrupule invocă cel de-al cincilea amendament.

— Asta-i o prostie! Steve bătu cu pumnul în masă.

— Te rog să te abții să mă insulți sau să recurgi la violențe, domnule avocat. Janice, ce crezi, ar trebui să-i chem pe agenții de pază?

— Nu mi-e teamă, zise ea. Când eram copii, îl băteam măr pe Stevie.

— Mda, mormăi Steve. Când erai mai grea decât mine cu cinșpe kile.

— Ar trebui să-mi mulțumești. Altfel cum crezi c-ai fi învățat să fugi așa de repede? Janice coborâse vocea ca și cum ar fi împărtășit cel mai profund secret. Îl făceam să mănânce plăcinte din noroi.

— Nu uita ce-ai spus și nu atinge butonul! îi ordonă Kreeger. Revenim după știri. Făcu un semn spre operatori și își dădu jos casca.

— Solomon, e o emisiune grozavă. Poate ar trebui s-o chemi pe domnișoara Lord să ni se alăture. Mi-ar plăcea să-i pun niște întrebări în legătură cu tine.

— De ce n-am vorbi despre tine? îl întrebă Steve, în timp ce crainicul depăna știrile în fundal. Despre tine și Amanda.

— Păi ce-i de spus? Am salvat-o pe biata fată exact cum pretinzi tu că ți-ai salvat nepotul.

— Nu, n-ai făcut-o. I-ai ucis mama ca să pui mâna pe ea. Ești un nenorocit de pedofil.

— Aiureli și istericale. Cred că trebuie să notez și asta ca s-o pun în raportul tău.

Exact în acel moment, doi polițiști în uniformă intrau în studioul de radio. Steve avea senzația mizerabilă că se repeta un lucru prin care tocmai trecuse. Mai fusese arestat aici pentru că-l lovise pe Arnold Freskin. Dar cei doi erau de la poliția orașului Miami, nu din Miami Beach. Și îi recunoscu de îndată. Erau cei care veniseră acasă la Goldberg noaptea trecută și luaseră declarații. Rodriguez și Teele. Un hispanic și un negru, exact ca la televizor. Rodriguez avea o mustață subțire, și Teele era tuns scurt, în stil afro, din nou exact ca un polițist de paradă din emisiuni precum „Brigada nebună”.

— Bună ziua, domnule Solomon, zise Rodriguez. Ea este sora dumneavoastră?

— Da! Arestați-o, domnilor ofițeri. Ce a mai făcut de data asta: posesie de droguri? Încălcarea condițiilor pentru eliberarea condiționată? A spart vreo bancă dis-de-dimineață?

— Doamnă Solomon, i se adresă Teele. Aseară, ați fost de față când fratele dumneavoastră l-a lovit pe domnul doctor Myron Goldberg peste față?

— Mda. Stevie i-a tras-o drept în bot.

— Încerca fratele dumneavoastră să vă apere de doctorul Goldberg?

— Ce vrei să spui? întrebă Janice.

— Vă amenința doctorul Goldberg cu o armă de foc?

Un minut de tăcere.

— Haide, Janice! o îndemnă Steve. Spune-le despre Uzi.

— Domnule Solomon, vă rog să păstrați tăcerea! îi ordonă Teele.

— Doctorul Goldberg n-a făcut nimic, afirmă Janice. Stevie l-a înhățat și i-a tras una.

— E o minciună! Steve se ridicase aproape din scaun când Rodriguez îl înhăță de umăr și-l întoarse cu spatele. Teele îi puse cătușele înainte ca Steve să poată cere să dea un telefon.

Kreeger lovi un buton și țipă încântat spre tehnicieni:

— Opriți știrile! Avem un eveniment în direct! Statul contra Solomon. Capitolul doi.

LEGILE LUI SOLOMON

9. *Î*: *Cum i te adresezi unui judecător bătrân, arțăgos și pârțâit*?

R: *Onorată instanță*…

Capitolul 28

DU-TE LA BALAMUC

La o săptămână după ce fusese reținut pentru agresarea lui Myron Goldberg și eliberat a doua oară într-o lună, după ce-și recunoscuse fapta, Steve se afla la volanul mașinii îndreptându-se spre sud, pe autostrada Dixie, cu Bobby alături de el, când puștiul zise:

— Nu vreau să merg la o școală evreiască.

— Unde? Steve nu-l mai auzise spunând așa ceva.

— Știi tu. Școala Beth Am Day.

— Cine a zis ceva despre transfer?

— Tataie.

— Ce-i veni căcăciosului bătrân?

De când Herbert nu mai bea, începuse să se poarte straniu. Nu numai că se ducea la templu în fiecare vineri seara și sâmbăta dimineața, dar părea că celebrează o altă sărbătoare în fiecare săptămână, fie un ospăț, fie o intrare în post. Sigur, Steve știa că o făcea lată la Sukkot și flămânzea de Yom Kippur. Însă bătrânul ajunsese să țină și postul din ajunul Purimului, și banchetul de Simhat Tora, mâncând plăcinte și prăjituri cu brânză de Savuot, dar nimic în a șaptesprezecea zi de Tammuz. Poate că bătrânul acționa ciudat din cauza variațiilor prea mari ale glicemiei.

— Dacă bunicu-tău vrea să-și redescopere rădăcinile, e în regulă, îi zise Steve lui Bobby. Dar tu rămâi la școala de stat. Acolo ai de-a face cu tot felul de copii din familii cu origini diferite.

— Asta i-am spus și eu lui tataie. Știu să spun „Du-te dracului” în cinci limbi.

Steve se încadră pe banda din stânga și așteptă să se schimbe semaforul. Singura modalitate să te miști mai repede dimineața prin aglomerație era să prinzi trecerea de la galben la roșu. În dreapta se

aflau Universitatea din Miami și stadionul de baseball unde, cândva, câștigase o victorie înscriind din prima. Retrospectiv – uralele, o noapte petrecută cu o admiratoare sexy –, se întreba acum dacă nu cumva acela fusese cel mai satisfăcător moment din viața lui.

Să examinăm faptele.

Victoria, femeia pe care o iubea, era cumplit de nemulțumită. Toate discuțiile despre mutatul împreună încetaseră definitiv. Chiar și menținerea relației părea acum problematică. Doamne, nu mai făcuseră dragoste de o eternitate.

Kreeger trăgea de lanț ca un păpușar de marioneta lui. Hărțuindu-l cu Janice și cu amenințarea unui proces de custodie. Nimic nu se schimbase. Orice mișcare făcea Steve, ticălosul era cu un pas înaintea lui.

Trebuie să nu mai joc în apărare, trebuie să joc ofensiv.

Și cum rămânea cu Bobby? Dacă Victoria era inima lui Steve, băiatul era sufletul lui. Steve ar fi făcut orice pentru nepotul său, orice sacrificiu. Numai privindu-l pe Bobby cum zâmbește și era înduioșat pe dată. Din păcate, avusese parte de prea puține zâmbete și râsete în acele prime luni după ce Steve îl adusese la el. Pe jumătate mort de foame, închis, lipsit de contacte sociale, Bobby se retrăsese complet în sine. Acasă la Steve, stătea turcește, într-un colț, legănându-se, vorbind aiurea, atunci când o făcea. Acum, observând cât de mult se dezvoltase și cum îi funcționa mintea cu viteza luminii, ei bine, Steve își simțea ochii plini de lacrimi.

— Cum ai putut să mă trădezi, Bobby? *Cum de-ai putut să te furişezi ca s-o vezi pe femeia care iubea drogurile mai mult decât pe tine*?

— Pentru că e încă maică-mea.

Asta era linia de apărare a lui Bobby. În noaptea în care Steve îl lovise pe Myron Goldberg, îl luase pe Bobby acasă și discutase cu el până în zori.

Bobby plânsese și își exprimase părerea de rău că nu se purtase corect. În urmă cu câteva săptămâni, când Janice ieșise din închisoare, venea noaptea și se furișa în curte uitându-se la fereastra camerei lui Bobby, încercând să-l zărească.

„Sigur”, gândi Steve. Chiar și cu creierul ei scurtcircuitat de două decenii de narcotice și halucinogene, Janice își dădea seama că nu era cazul să bată la ușă și să-și îmbrățișeze fratele. Așa că îl așteptase în parc, ca oricare mamă și, într-o zi, îl strigase în timp ce Bobby trecea prin apropiere călare pe bicicletă.

— *De ce nu i-ai spus să spele putina*? *În cinci limbi.*

— *Pentru că e încă mama mea.*

Steve nu putea să-l înțeleagă. Și știa că nici nu putea să lupte cu asta. Dacă îi interzicea lui Bobby s-o vadă pe maică-sa, devenea un ticălos. Cei doi urmau să se furișeze și să se întâlnească fără știrea lui, avea chiar să devină un fel de joc. Era într-o situație în care pierdea pe ambele fronturi.

Semaforul trecu pe galben, și Steve claxonă automobilul din fața sa *să facă dracului stânga ca să nu mai fie nevoit să mai aștepte încă cincisprezece minute.* Semaforul era pe roșu când Steve reuși virajul și intră pe Augusto Street, oprindu-se în fața școlii Medii Ponce de Leon. O mare de puști în pantaloni scurți și tricouri, cu rucsacuri în spinare se scurgea spre poartă.

Steve întinse mâna și-l strânse pe Bobby de umăr. Nu putea să-l sărute pe băiat, nu când puteau fi în vizorul amicilor acestuia.

Bobby nu schiță niciun gest să deschidă poarta.

— Nu vreau să mă duc la școală.

— De ce nu?

— Prima oră e de educație fizică. A doua de studiu. A treia de comportament civic și am permisiunea să studiez independent, în afara campusului.

— Studiu independent? Îți faci cumva masteratul?

— Pot să merg cu tine la tribunal azi, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Ai ceva scris care să dovedească ce mi-ai spus?

— Doamne, unchiule Steve! N-ai deloc încredere în mine?

— Tot atâta câtă am că pot să-l întrec pe Shaquille O'Neal la un concurs de aruncări la coș. Și acum ce facem?

— Trebuie să te prezinți în fața unui judecător, nu?

— Mda. Onorabilul judecător Alvin Elias Schwartz. Și ce-i cu asta?

— Bunicul zice că acuzatul trebuie să atragă cât mai multă simpatie posibil. De aceea, ucigașii în serie vin cu mamele lor la tribunal.

— Și?

— Aș putea să te ajut să te simpatizeze lumea. Sunt exponatul nr. 1 în strategia procesului tău.

— Ce cuvânt mai e și ăsta pentru un puști de doisprezece ani? Strategie?

— Nu spui tu mereu „Dacă legea nu funcționează, fă-o să funcționeze"?

— Nu chiar așa. N-am de gând să mă folosesc de tine.

— Haide, unchiule Steve! Dacă legea nu funcționează, fă-o să funcționeze cu ajutorul nepotului tău.

•

Victoria se plimba nervoasă pe coridorul din fața sălii unde prezida judecătorul Schwartz. În agitația specifică dimineții, locul era plin de inculpați, de soțiile, iubitele și mamele acestora. Polițiști plictisiți și garanți soioși, gardieni surmenați și martori mincinoși – toate rebuturile și epavele plutitoare ale sistemului de justiție penală.

Era un mediu familiar pentru Victoria; cu toate acestea, nu se simțea în largul ei. Aici se produsese

cea mai penibilă situație din viața ei profesională. Ray Pincher, procurorul-general, o concediase chiar în sala judecătorului Gridley, aflată la vreo zece metri distanță. Își putea aduce aminte cum se înroșise la față, ochii i se umpluseră de lacrimi în timp ce avocatul advers – Steve Solomon cel lipsit de scrupule – dădea cu ea de pământ. Un început de rău-augur pentru relația tumultuoasă ce a urmat.

Pe culoar, își făcură apariția doi judecători – Stanford Blake și Amy Steele Donner – cu robele fluturând, purtând o discuție animată. Îi salută în modul în care o fac avocații, politicos, dar nu prea familiar. Onorabilul domn judecător și onorabila doamnă judecătoare binevoiră să-i zâmbească.

Ce discutau? Putea numai să-și imagineze.

Uite-o pe Victoria Lord. A fost atrasă ca o găgăuță într-o farsă de proces de către Steve Solomon și a ajuns să se culce cu el.

Cu câteva minute înainte, pe când urca pe scara rulantă, Victoria se întâlnise cu șeful Secției de infracțiuni grave. Se salutaseră. El o întrebase ce o adusese dincolo de golf. Poate să asiste la un proces legat de o crimă. Un delict comis de gulerele albe. Ceva ce putea aduce ceva bani firmei de avocați Solomon & Lord.

Nu… Ca să-mi apăr partenerul învinuit de molestare și ultraj pentru a doua oară într-o lună.

Firește că era stânjenită. Umilința nu luase sfârșit odată cu concedierea ei de către Ray Pincher. Putea conta pe partenerul și iubitul ei că avea s-o înjosească în continuare.

La capătul coridorului, prin ușile deschise ale liftului, își făcu apariția Steve.

Cu Bobby!

Îl privea pe Steve în timp ce se îndrepta spre ea, bătându-și amicii pe umăr, salutându-se la fel de prietenos cu procurorii și cu avocații apărării. Tot numai zâmbet și râsete, parcă nici nu atingea pământul cu picioarele. La fel de bine ar fi putut străbate o potecă însorită după ce culesese

căpșune, în loc să se ducă spre propria sa înfățișare în instanță. Se opri un moment să discute cu Ed Shohat și Bob Josefsberg, doi dintre cei mai cunoscuți avocați din oraș. Exact modalitatea lui Steve de a-i informa că încă nu fusese arestat și, dacă aveau ceva cazuri sau clienți sub demnitatea lor, i-ar fi putut prelua el.

— Salut, Vic! strigă el de departe.

— Salut și ție și lui Bobby! Dar cum se face că nu-i la școală?

— Acesta e proiectul meu de școală, replică băiatul.

— Bobby face parte din strategia mea, anunță Steve.

Ea îi aruncă privirea care spunea: *Termină cu prostiile.*

— E adevărat! Bobby o să stea lângă mine.

— Măcar lasă-mă pe mine să vorbesc, zise ea. Tot ce ai tu de spus e…

— Nevinovat. Știu, știu.

— Nevinovat, *Onorată instanță*!

— În regulă. Tu ești șefa. Steve se întoarse spre Bobby.

— Hei, puștiule, o să stai lângă mine și o să te ridici când încep pledoaria.

— Asta-i strategia ta? întrebă Victoria.

— Și tema acestui studiu de caz. Îl apăram pe Bobby în noaptea aceea când, fără să vreau, l-am lovit pe Myron Goldberg. Eu îl apăr pe Bobby și el mă apără pe mine. Transmitem un mesaj.

— La cât de chior e judecătorul Schwartz, mă îndoiesc că va vedea ceva.

— Vede foarte bine. Cu auzul stă mai prost. Steve se întoarse spre Bobby.

— Și dacă onorabilul domn judecător trage un pârț de-ți rupe urechile, încearcă să nu pufnești în râs.

Bobby chicoti.

— Face așa ceva?

— Țapul bătrân dă afară gazele și apoi dă vina pe grefier. Așa că păstrează-ți calmul. Steve se întoarse spre Victoria.

— Hai să mergem. Și ai încredere în mine. N-o să suflu un cuvânt în plus în afară de „Nevinovat, onorată instanță!”

•

Bătrânul, irascibilul și balonatul judecător Schwartz își răsfoia mapa plină de cereri, audieri în vederea eliberării pe cauțiune, rapoarte, înfățișări și alte elemente de procedură ale sistemului judiciar penal.

Steve, Victoria și Bobby se așezară în primul rând de scaune. Steve îl zări pe Ray Pincher dincolo de interval. Alături de procurorul statului se afla Myron Goldberg. Ortodontistul avea o buză umflată de culoarea vinetei și o minervă pe care o purta la gât fără alt motiv, în opinia lui Steve, decât să poată cere eventuale despăgubiri într-un proces civil.

Vai, ce mă mai doare gâtul!

Goldberg n-avea ce căuta acolo. Nu urmau să fie interogați martorii. De ce naiba se afla în sală?

Grefiera, o tânără cu părul împletit în numeroase codițe și fără nicio expresie facială, anunță răsunător:

— Statul Florida împotriva lui Stephen Solomon.

Judecătorul îi privi peste ochelarii cu lentile groase în timp ce-și făceau loc în fața lui.

— Tot tu?

— Vinovat, onorată instanță, răcni Steve. Că mă cheamă Steve Solomon. Nu c-aș fi vinovat de ceva.

— Nu ți-am cerut vreo declarație.

— Știu, domnule judecător, dar i-am promis avocatei mele că asta e tot ce voi spune în tribunal. Steve și Bobby se așezară, lăsând-o pe Victoria în picioare, să-și facă treaba.

— Ce mai e acum? întrebă judecătorul.

— Un caz nou, onorată instanță, zise Pincher. Purta un costum din trei piese de culoare vișinie. Marca lui Pincher erau butonii strălucitori de la mânșete, care scoaseră un clinchet când făcu o plecăciune, ca și cum ar fi fost șef de sală într-un restaurant luxos.

— Domnul Solomon a comis iarăși un act de molestare și ultraj.

— Numai spuse, nimic dovedit, îl întrerupse Victoria. Victoria Lord, avocat al apărării, onorată instanță!

— Ia zi, nu ești doamna avocat pe care s-a găinățat o pasăre în sala de judecată a lui Gridley?

Victoria se înroși.

— Un tucan vorbitor, onorată instanță. Domnul Solomon îi dăduse o prăjitură cu prune.

— Și eu obișnuiam să rontăi semințe de mac, dar ale naibii se lipeau de placă.

— Onorată instanță, domnul Solomon intenționează să pledeze nevinovat.

— Deja a făcut-o, zise judecătorul.

— În acest caz, continuă Victoria, apărarea nu mai dă citire pledoariei și cere un proces cu juriați.

— Foarte bine. Grefiera să fixeze o dată, dar nu în ziua derby-ului Floridei. Duduie, îți plac poneii?

— Nu în special, onorată instanță. Retrag, de asemenea, pledoaria de vinovăție a domnului Solomon din cazul anterior.

— Pe ce temei legal?

— Clientul meu nu era reprezentat de un avocat când a formulat-o.

— Cerere respinsă. Clientul dumitale este avocat. Pe cine a pocnit de data asta, Pincher?

— Pe doctorul Myron Goldberg, un vecin, răspunse procurorul-general. Când își auzi numele, Goldberg se ridică țeapăn în picioare, cu o expresie de durere pe față.

— Doctorul Goldberg l-a prins pe nepotul domnului Solomon spionând prin fereastra dormitorului fiicei sale. În confruntarea care a

urmat, domnul Solomon l-a atacat pe doctorul Goldberg.

— Nu-i adevărat, domnule judecător. Steve sări în picioare, la fel și Bobby. Îmi apăram nepotul și sora.

— Șezi! îi șuieră Victoria.

— Nu trăgeam cu ochiul! insistă Bobby.

— Mai întâi tragi cu ochiul, rosti judecătorul sever. Apoi te dezgolești în fața fetelor. Următorul pas, din câte știu, e să le tragi jos chiloții și să-ți satisfaci poftele cu ele. Știi ce le făceau violatorilor în vechea Romă?

— Le striveau testiculele între două pietre, zise Bobby.

— Ce să zic, micuțul pervers știe ceva istorie.

— Nu sunt pervers.

— Ține-ți gura și stai jos, fiule. O să ai ocazia s-o dovedești.

— Nu băiatul e judecat acum, ținu Pincher să-i reamintească judecătorului.

— Poate că ar trebui, reacționă judecătorul Schwartz. Realmente începe să mă calce pe coadă.

În acel moment, dinspre fotoliul judecătorului se auzi un pop-pop-pop, o salvă de vânturi trasă parcă de o mitralieră.

Bobby chicoti și spuse:

— Cine și-a pus în funcție trompeta?

— Asta-i prea de tot, ticălosule mic!

— Pentru că a sunat ca și cum ar fi explodat fotoliul, continuă Bobby.

Steve îi puse o mână pe umăr, încercând să-l potolească.

— Îți bați joc de mine, băiete? Știi cine sunt eu?

— Alvin Elias Schwartz, replică Bobby schimonosindu-și fața, semn că se concentra.

— Nu, Bobby! îi ordonă Steve. Niciun fel de anagrame.

— Alvin Elias Schwartz, repetă Bobby. UN ȘOBOLAN DE NIMIC, PLIN DE MUCI[34].

Judecătorul tuși și scuipă o flegmă.

— Ar trebui să vă trimit pe amândoi direct la mititica.

— Onorată instanță, interveni Victoria. Domnul Solomon e cel care urmează să fie judecat și nu există niciun fel de acuzații împotriva nepotului său.

Schwartz se roti furios cu tot cu fotoliu. O rotire. Două rotiri. Trei rotiri. Judecătorul apărea și dispărea, smocurile de păr alb de deasupra urechilor fluturând în bătaia curentului. Când fotoliul se opri, zise:

— Pun sub semnul întrebării facultățile mintale ale lui Solomon. Unde-i raportul psihiatrului din celălalt dosar?

Pincher răspunse:

— Nu l-a trimis încă, onorată instanță. Domnul Solomon nu s-a prezentat ultima dată.

— Dacă se mai întâmplă din nou, se duce direct la închisoare. Am terminat jocul de Monopoly. Nu mai scapă. Nu mai colectează două sute de șekeli.

— Domn' judecător, nu mă trimite din nou la țicnitul ăla, pledă Steve.

— Din partea mea, du-te direct la balamuc! zbieră judecătorul Schwartz. Cum îl cheamă pe doctorul ăla de cap?

— William Kreeger, răspunse Pincher.

— Ăsta-i! Du-te la el, Solomon. Și pușțiul. Vreau să știu dacă Solomon e un pericol public și dacă micuțul nemernic n-are vreo doagă sărită.

— Onorată instanță, nu aveți dreptul să decideți în cazul unui minor, interveni Victoria.

— E în sala mea, duduie. În fieful meu. Eu sunt Magna Carta. E lege ce spun.

— Dar, onorată instanță, stărui Victoria. Procedura interzice…

Judecătorul izbi cu ciocănelul în masă. Bang!

— Asta-i tot, domnișoară Lord. Amândoi clienții dumitale trebuie să fie văzuți de psihiatru.

Un alt *bang*!

— Pauză de zece minute. Bășica mea nu mai e ce era odată.

LEGILE LUI SOLOMON

10. *N-o să găsești așa ceva la Darwin, în Deuteronomy sau Doonesbury*[35], *dar e un adevăr esențial cu privire la natura umană*: *Noi toți ucidem ca să-i protejăm pe cei pe care-i iubim*.

Capitolul 29

ESCROC CĂZUT ÎN BUTOIUL CU MELANCOLIE

Apartamentul lui Carl Drake din hotelul Four Seasons confirma așteptările lui Steve. Canapele mari de culoare crem și perne pufoase în salon, baia în marmură gri, un mic birou din lemn aurit într-un colț. Prin ferestre se putea vedea golful Biscayne, lucind verde-albăstrui în lumina soarelui de amiază. În depărtare se zăreau Key Biscayne, un atol verde și o duzină de ambarcațiuni cu pânze de cealaltă parte a podului. Exact ce ți-ai fi dorit în schimbul a o mie două sute de dolari pe noapte.

Dar cine achita nota? Înainte să se așeze pe canapea, Steve deveni subit conștient că Regina n-avea să poată stoarce nici măcar un șiling de la Carl Drake. Indiferent câți bani furase, părea tipul de om fericit să-i cheltuiască până la ultimul cent.

Steve făcuse toate intervențiile necesare ca să întârzie procedura de scoatere la licitație a casei, însă Regina nu mai avea prea mult timp la dispoziție. Astăzi, intenționa să extragă ceva bani de la Drake. Era prima din cele două sarcini neplăcute de pe agenda lui din ziua respectivă, a doua fiind întâlnirea ordonată de judecător cu doctorul William Kreeger.

— Despre ce-i vorba, Steve? îl întrebă Drake pe un ton amabil, stând în picioare lângă barul acoperit cu o placă lucioasă de marmură.

— Șampanie? Cristal.

— Nu, mulțumesc, Carl.

— Stai puțin. Mă pricep la asta. Știu de la restaurant că bei tequila după lăsarea întunericului. Acum, că suntem în plină zi… Drake întinse mâna spre o sticlă de scotch single-malt, apoi spre una de Maker’s Mark. Pot să fac pariu că-ți place bourbonul.

— Cucută, dacă ai. Dacă nu, un Drano cu gheață.

— Ai avut o săptămână grea, nu? Întrebare pusă cu un ușor accent britanic. Încă puțin și-i spunea „bătrâne”.

— Carl, mă aflu într-o situație neplăcută pentru mine, zise Steve.

Drake își turnă un scotch peste cuburile de gheață, se duse spre canapeaua din fața celei pe care stătea Steve și se așeză pe brațul ei. Purta pantaloni de culoarea untului topit și o cămașă bleu lucioasă, dintr-un material care te invita să-l mângâi.

— Te-a trimis Irene?

— Ea mi-a cerut imperios să n-o fac.

— Încalci frecvent instrucțiunile date de clienți?

— Permanent. Mă gândesc că, dacă ar fi fost așa de deștepți, n-ar fi avut nevoie de mine.

Drake zâmbi plăcut. Părea să fie un gest îndelung practicat, demn de un gentleman bine-crescut și cu accentul potrivit.

Steve inspiră adânc și privi în jur prin încăpere. Un portret al lui Sir Francis Drake era așezat pe un șevalet. O hartă a celor șapte mări, de pe la 1550, prinsă cu ace pe un suport plasat la vedere. Un bloc din poliuretan pe care erau fixate niște monede de aur – dubloni spanioli, presupuse Steve – se afla pe birou, pentru ispitirea eventualilor moștenitori ai corsarului din secolul al XVI-lea. O mapă din piele de vițel stând să pocnească de atâtea documente.

Steve se întoarse din nou spre Drake și-i spuse:

— Ce ai în buzunarele pantalonilor ăstora fanteziști pe care-i porți?

— Pardon?

— Portmoneu? Chei? Scoate-le.

— Mă tâlhărești?

— Când o să te agăț spânzurat de glezne pe marginea balconului, nu vreau să pierzi ceva.

Drake râse și scotch-ul i se agită în pahar ca un vârtej auriu.

— Presupun că vrei să mă scuturi puțin, nu-i așa? Dar, din câte știu, nu-ți mai permiți să fii din nou târât la tribunalul penal.

— O să-i dai înapoi banii lui Irene!

— Ah, aș vrea eu! Dar banii sunt deja cheltuiți pentru administrarea averii.

— Cum ar fi și pentru serviciul la cameră în hotelul Four Seasons?

— De fapt, sunt incluse și cheltuielile pentru călătoriile mele. Dar ce va primi Irene va depăși cu mult…

— La masă ai zis că nu sunt cheltuieli.

— Mă tem că n-am spus totul. Însă uram să discut afaceri de ziua de naștere a Irenei, și mica mea înșelătorie a reușit să dea un curs plăcut conversației.

— Drake, ești priceput! Poți fi caracterizat, așa cum zice taică-meu, drept „unsuros ca un rahat de bufniță”.

Drake ridică paharul.

— Atunci să toastăm în cinstea tatălui tău.

— Știi că banca a inițiat procedură de scoatere la licitație a apartamentului lui Irene?

Fața bronzată a lui Drake păru că îngheață momentan.

— Ce naiba spui?

— Ea e prea stânjenită că să-ți spună așa ceva. După cum tu ai fost la fel de stânjenit să-i mărturisești că ești un escroc. Nu există nicio moștenire a lui Francis Drake. Încerci să fraierești pe toată lumea. Cred că în geanta ta fercheșă ai permanent un bilet de avion la clasa I pentru destinația preferată de toate gunoaiele atunci când primesc citația să se prezinte la tribunal.

Drake se ridică în picioare, se duse spre bar și își turnă încă un pahar de scotch.

— Executare silită! Nu mai înțeleg nimic, Irene mi-a dat de înțeles că are milioane.

— E rolul pe care-l joacă ea.

Drake arboră un surâs trist.

— Se pare că eu sunt cel escrocat.

— Cu o diferență, Drake. Irene nu ți-a furat niciun ban.

— N-am avut intenția să-i fac rău. Am sentimente foarte speciale față de ea.

— Fac pariu că așa le spui tuturor văduvelor.

— Cu ea e ceva diferit. Luă o înghițitură zdravănă de whisky. Accentul britanic părea să fi fost înlocuit de un ton mai normal – poate din Chicago – și umerii i se încovoiaseră. Lipsit de patină, Drake părea complet scos din context, ca un oficial guvernamental fără costum și cravată.

Drake făcu semn spre geanta-diplomat.

— Biletul de avion e acolo, Solomon. Rio de Janeiro. De obicei, când ajung în faza asta sunt deja plecat. Am rămas numai datorită lui Irene. Nenorocitul de adevăr e că o iubesc.

— Grozav! Invită-mă la nuntă. După ce-i dai banii înapoi.

— Aș vrea să pot. Cu mâna pe inimă. Dar banii s-au dus.

Steve se considera un excelent detector de minciuni. Privindu-l pe Carl Drake în acele momente, cu masca dată la o parte, sprâncenele încruntate și vocea înăbușită de regret, aparatul confirma că escrocul spunea adevărul. Din cine știe ce motiv, acest lucru nu făcu decât să-i stârnească și mai mult mânia lui Steve.

— La naiba, Drake! Zici c-o iubești, dar i-ai furat acoperișul de deasupra capului.

— Și în acest caz o să mă spânzuri de balustradă?

— Aș face-o, dar mi-am scrântit mâna când l-am pocnit pe un alt tip. Probabil o să renunț.

— Atunci ce facem?

— Hai să bem ceva! zise Steve. E OK dacă-mi dai un Bourbon.

•

Corturile din pânză albă fluturau în vânt ca niște vele. Pe marginea piscinei, Steve și Drake se așezaseră la umbra unui palmier și își sorbeau băuturile, briza aducând spre ei mirosul de ulei de plajă.

— Poți încă să pleci la Rio, zise Steve. Nu cred că o să te opresc.

— E prea deprimant, mormăi Drake. Acolo s-a dus Charles Ponzi.

— Cel cu jocul piramidal?

— El e. A fugit în Italia, apoi la Rio, unde a devenit contrabandist.

— Trebuie să fie eroul tău. Ca și cum eu l-aș urma pe Rickey Henderson. De la Yankees la Padres, apoi la Mets. Fiind tot timpul cu un pas în urma lui.

— Charles Ponzi a murit în secția de caritate a unui spital brazilian. În vocea lui Drake se simțea o urmă de tristețe.

— Nu vreau s-o termin astfel.

Steve admiră o secundă două tinere în bikini, bronzate frumos.

— Rickey Henderson a sfârșit retrogradat.

— E păcat, pentru că sunt bun la ce fac, îi spuse Drake. Când pun vizorul pe cineva, descopăr imediat punctul slab care-mi permite să storc banii.

— Presupun că e vorba de lăcomie.

— Sigur, cu fraierii de rând. Dar am fost întotdeauna atras de oameni care-și doreau să fie mult mai importanți decât erau. Le spui că descind din Sir Francis Drake și își dezafectează toate sistemele de apărare. Visează la un destin mai măreț și mai plin de însemnătate pentru ei. Apoi, păcăleala nevinovată se întoarce împotriva lor și-i ușurez de bani.

— Nu pari să-ți regreți profesia de hoț.

Drake ridică din umeri.

— Suntem ceea ce suntem.

Se face ecoul cuvintelor lui Irene. O trăsătură de necontestat a naturii umane.

— Și ce s-a întâmplat cu banii, Drake?

— Mi-am achitat niște datorii. Pierderi la cărți. O investiție în imobiliare care a eșuat ca o balenă cu burta-n sus. Chiar și o mină de aur în faliment. Acum nu mai am un sfanț.

— De ce nu mai stai până să mai prinzi în plasă niște fraieri?

Drake se strâmbă la această sugestie.

— Numai un amator ar proceda astfel. Un profesionist știe că-i mai bine să dispari o lună mai devreme decât cu o zi prea târziu. Mi-am pregătit o întreagă poveste. Complicații legate de avere. Trebuie să plec la Londra. Asta îmi lasă un respiro de câteva săptămâni și, până atunci, deschid ghișeul în America de Sud.

— Și motivul pentru care nu te afli acum pe plajă la Ipanema e faptul că te-ai îndrăgostit?

Drake aplecă paharul în față. Cuburile de gheață scoaseră un clinchet semnificând „da” în limbajul celor obișnuiți cu băutura.

— Doream să-i mărturisesc totul lui Irene. Să o implor să mă ierte. Să-i promit că mă îndrept și că ea și cu mine putem să ne făurim o nouă viață.

— Unde? În apartamentul pe cale de a fi pierdut?

— Deoarece n-am o reședință proprie, ar fi fost o posibilitate. Drake râse, un sunet care semăna mai mult cu un oftat.

— Lucrurile iau o turnură desprinsă parcă dintr-o povestire de O. Henry[36], nu?

— Nu știu. Eu n-am auzit decât de Henry Aaron[37].

— Ba, cred că mă înțelegi foarte bine. Ești cu mult mai deștept decât lași să se vadă. Și cântărești la fix caracterele.

— Când eram mic, mă duceam la tribunal când tata avea proces și urmăream ședințele de judecată. Un moment, închideam ochii și ascultam martorii. Apoi îmi acopeream urechile și priveam. Puneam

laolaltă tot ce văzusem și auzisem. Era un joc pe care-l practicam ca să-mi dau seama cine minte.

— Te ajută și în ziua de azi. M-ai ghicit imediat.

— N-a fost prea greu. M-a surprins însă faptul că Irene mi-a cerut ajutorul. Nu sunt pe lista celor cinci sute de favoriți ai ei.

— Ei, te înșeli în privința asta. Irene te place. E îngrijorată în ce te privește din cauza acelui personaj, doctorul Bill. Crede că te joci cu focul.

Cele auzite îl lăsară pe Steve fără cuvinte.

— Ce știe ea despre toate aceste lucruri?

— Tot ce-i spui Victoriei, ea îi spune lui Irene, care îmi spune mie.

Sigur că da. Mame și fiice.

— Doamne, mai rămâne să-mi spui când am făcut ultima dată dragoste.

— În urmă cu două săptămâni, într-o marți. Imediat după emisiunea sportivă.

— În timpul ei. Rezultatele la hochei ne-au permis o fereastră.

— L-am auzit pe doctorul Bill la radio, zise Drake. Toată brambureala aia ca să-și vândă cărțile și casetele lui de doi bani.

— I-ai auzit teoria despre psihologia evoluționistă? În opinia lui, toți suntem gata să ucidem. Am fost programați astfel în decursul mai multor milioane de ani de evoluție, proces care favorizează supraviețuirea celor care-și măcelăresc inamicii.

— Ca să vezi, și eu care credeam că suntem programați să furăm.

— E o teorie foarte simplă. Păstrăm în gene aceleași impulsuri ucigașe pe care le avea omul din paleolitic.

— Interesant, comentă Drake. Dacă ADN-ul ne transmite ordinul să ucidem, de ce ne-am opune? O scuză ideală pentru crimă.

Păstrară tăcerea în timp ce-și sorbeau băuturile.

— Kreeger zice că sunt un criminal la fel ca el, spuse Steve după un moment. O vreme, am crezut

că încerca să-mi planteze sămânța asta în creier, vrând să mă facă s-o omor pe soră-mea.

— Și acum?

— În unele zile, declară că amândoi suntem ucigași. Și în altele, că suntem niște eroi. Kreeger pretinde că a salvat o fată la fel cum eu mi-am salvat nepotul. Dar ce a făcut Kreeger a fost gestul unui om bolnav și cu mintea dusă.

— Pare că vrea să te manipuleze. Să te supună unui experiment dur.

— Ori de câte ori ticălosul menționează numele lui Bobby, simt fiori pe șira spinării.

— Înseamnă că ți-a descoperit punctul slab.

— Nepotul meu?

— Dragostea față de el. Dacă Kreeger vrea să-ți facă rău, se ia de băiat. Nu e clar?

„Mult prea clar”, gândi Steve.

Modalitatea de a mă paraliza, de a-mi produce o durere nesfârșită ar fi să-i facă rău lui Bobby.

Ce fel de om ar proceda astfel? Bill Kreeger, desigur. Omul care se consideră produsul a milioane de ani de evoluție.

Dar la fel sunt și eu.

Kreeger se înșela în multe privințe, însă avea dreptate într-un punct. Un adevăr esențial cu privire la natura umană este acela că, pentru a-i proteja pe cei pe care-i iubim, suntem gata și de crimă.

Capitolul 30

DESPRE NIMFE ȘI PROȘTI

Cu Bobby alături de el și Jimmy Buffet cântând să-și dea sufletul *Changes in Latitudes, Changes in Attitudes,* Steve se îndrepta spre nord pe inelul rutier Alhambra, trecând prin Gables. Printre frumoasele vile în stil mediteraneean și colonial se întrezărea din când în când terenul de golf Biltmore. Traversară podul la Taragona și încetiniră în apropiere de intersecția cu Salvatierra Drive.

Casa lui Kreeger se afla la intersecția următoare, și Steve își simțea toți nervii încordați. Toate planurile lui se duseseră complet pe apa sâmbetei. Mai întâi, încercase să-l avertizeze pe Kreeger să stea departe de el. O încercare de intimidare. *Dacă nu mă laşi în pace, o să mă prăvălesc peste tine ca o tonă de beton.* Mda, destul de impresionant. Apoi, încercase să-l sperie pe Kreeger cu povestea că îl căutase – și-l găsise – pe De la Fuente. Însă, odată ce căpitanul era mort, Kreeger nu mai avea de ce să se teamă. Tentativa de a o determina pe Amanda să-i devină complice nu funcționase nici ea. Îl așteptase pe Steve lungită pe șezlong. Goală și dornică să cocheteze. În mod clar, instruită de Kreeger. Poate ca să-i saboteze relația cu Victoria. Cine știe? Ticălosul îl ataca pe toate fronturile.

Și ce plan avea azi? O umbră de idee, total lipsită de sofisticare.

Ilegală, da. Periculoasă, da. Dar sofisticată, nu.

Judecătorul Schwartz îi ceruse să-l ducă pe Bobby la Kreeger pentru evaluare. În timp ce se aflau acasă la Kreeger, de ce n-ar fi profitat să-și bage puțin nasul în treburile acestuia? De ce să nu scotocească pe acolo, poate descoperea ceva?

— Am ajuns devreme, zise Bobby. Mai devreme cu două zeci și unu de minute și treizeci și patru de

secunde.

Steve trase mașina lângă trotuar și opri.

— Vreau ca tu să mă aștepți aici. Am ceva de făcut.

— Ce?

— Nu pot să-ți spun. Și, când ne vedem cu Kreeger, să nu-i spui c-am ajuns aici mai devreme, bine?

Bobby își scoase ochelarii și-i șterse pe poalele tricoului inscripționat „Florida Marlins”, ținând buzele strânse. Șapca lui de baseball Solomon & Lord era pusă cu cozorocul la spate.

— Ai de gând să dai de necaz, unchiule Steve?

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că ți-ai luat trusa cu unelte și nu ești tâmplar.

— E o trusă cu de toate, nu una cu unelte.

— Atunci de ce ai pus acolo un șperaclu și niște chei?

— Pui prea multe întrebări, piticule.

— Legea numărul opt-zece-punct-zero-șase în vigoare în Florida, zise Bobby. E o infracțiune să porți asupra ta instrumente în vederea comiterii unor furturi prin efracție.

„A naibii chestie, mă imită perfect”, gândi Steve. Bobby stătuse toată ziua în biroul lui în timp ce Steve pregătea apărarea în cazul lui Omar Ortega, un puști acuzat de posesia unei rigle de metal folosite ca să extragă bani din parcometre. Ortega susținuse că era nevinovat, chiar dacă îi plătise avansul numai cu monede.

— Suntem invitați acasă la Kreeger, nu-i așa, Bobby?

— Mda, judecătorul zice că trebuie să ne ducem.

— Așa că nu încalc proprietatea nimănui. Doar c-am venit mai devreme. Dacă găsesc niște uși sau dulapuri încuiate, aș vrea să văd ce-i înăuntru.

— Mami spune că, dacă tu ești închis, mă voi putea muta la ea.

— Ce să zic, plină de ospitalitate.

— Ba, chiar dacă nu te duci la pușcărie, o să-l convingă pe judecător să-i dea ei tutela.

— Și ce părere ai de asta, puștiule?

— Știu că s-a purtat foarte rău cu mine, dar avea și ea probleme mari atunci și cred că nu se mai putea controla. N-o urăsc și nu-i port pică; în plus, cam are nevoie de mine, pentru că e foarte singură. Adică, nu are nici măcar un prieten.

Rămaseră tăcuți un moment și Steve simți cum i se strânge stomacul de teamă. În câteva secunde, urma să pătrundă în casa lui Kreeger ca un tâlhar, dar singurul lucru care-l speria cu adevărat era faptul că nepotul său părea gata să-l părăsească.

— Ce tot zici, Bobby? Chiar vrei să te duci să stai cu maică-ta din milă pentru ea?

Ochii băiatului se umplură de lacrimi.

— Știu că tu o urăști pentru ce mi-a făcut mie.

— N-o urăsc. E încă soră-mea, așa că undeva adânc, în suflet, mai am ceva sentimente față de ea.

— Pe deasupra, e totuși maică-mea.

Din nou asta.

Bobby era inundat de un torent de bunătate față de maică-sa care pe Steve îl lăsa rece. Adevărul era că acele sentimente pe care le clamase erau mai degrabă de natură criminală.

— Eu vreau să fac numai ce e mai bine pentru tine, zise Steve, luptându-se să nu înceapă să țipe la băiat: *Dacă nu te salvam eu din ghearele ei, ai fi fost mort acum*!

— Vreau ca voi doi să nu vă mai certați.

— În regulă. Altceva?

— Vreau s-o văd pe maică-mea, dar vreau să stau cu tine, unchiule Steve. Noi doi suntem legați unul de altul, corect?

Steve simți cum se destinde.

— OK, o să văd ce înțelegere voi face cu Janice. Mai bine să știu unde ești, chiar dacă nu-mi place, decât să aflu apoi că te-ai furișat să te vezi cu ea.

Dar vreau o dovadă că nu se mai droghează. De acord?

— Da. Bobby se întinse și își ciocniră pumnii strânși, pecetluind contractul.

Steve deschise ușa și se pregătea să iasă din mașină când Bobby adăugă:

— Te rog, fii atent, unchiule Steve. Dacă dai de necaz, ce se întâmplă cu mine?

•

Pe aleea de la intrarea în curtea lui Kreeger era parcat un autoturism de teren marca Lexus. Steve se gândi că proprietarul era un pacient venit la psihanaliză. Steve urmă poteca pavată cu dale de piatră rozalii, mărginită de tufe de trandafiri japonezi, până în curtea din spate. Își imagina că Amanda făcea plajă din nou, bronzată, caldă și goală în soarele amiezii. Dar înainte de a da colțul casei, de unde ar fi putut fi zărit prin fereastra cabinetului lui Kreeger, Steve intră pe furiș în vestibul. O ușă ce ducea spre bucătărie era deschisă, așa că intră.

Bucătăria ar fi avut nevoie de ceva modernizare, dar era curată și aerisită. O cafetieră era plină, încă fierbinte.

Tocmai am intrat în căutarea unei cești de cafea, doctore.

Își plănuia un alibi.

O ușă interioară ducea spre un coridor la capătul căruia se afla salonul. Mobilă tradițională, ferestrele umbrite de jaluzele tip Bahamas, un șemineu rareori folosit. Deasupra lui un tablou. Un portret mult idealizat al lui Kreeger la cârma impunătoarei sale ambarcațiuni *Psihoterapia.* Doctorul părea mai înalt și mai zvelt. Bronzat, cu un aer sportiv, cu o mână pe cârmă, cu cealaltă pe accelerator. Un om ce deținea controlul.

Steve era de părere că portretele trebuiau să înfățișeze predecesorii morți. Nu era oare un gest de infatuare fără margini să-ți comanzi un astfel de

tablou? Poate că barca lui Kreeger ar fi trebuit să fie redenumită *Bolnav de narcisism*.

Steve urcă scările până la etajul doi, păşind cât mai uşor.

Şi acum ce naiba mai cauţi?

Nu ştia. Nu se aştepta să găsească o hârtie înrămat pe perete: „I-am ucis pe Jim Beshears, pe Nancy Lamm şi pe Oscar De la Fuente. Al dumneavoastră sincer, doctor Bill."

Deşi nu se ştie niciodată. O agendă. O scrisoare neterminată. Steve îl apărase odată pe un tip care îşi întocmise o listă de cumpărături incluzând o mască şi adresa băncii pe care intenţiona s-o tâlhărească.

Steve simţea că trebuie să obţină neapărat ceva. Să descopere ceva. Nu mai trebuia să aştepte ca Kreeger să facă el următorul pas.

La capătul scărilor era un coridor. Văzu o uşă deschisă şi intră în cameră.

Dormitorul mare.

Un pat dublu imens. Cu baldachin. O pilotă uşoară, argintie, deasupra.

Examină încăperea, încercând să prindă câte ceva din caracterul omului care locuia acolo. Într-un colţ, pe un piedestal, se afla o sculptură de bronz, bustul unui băiat. Pe pereţi, obiecte de artă caraibeană. Tablouri în culori aprinse cu băştinaşi sumar îmbrăcaţi, lucrând la bărcile lor sau la câmp. Tinere cărând coşuri cu fructe.

Pe o comodă, o cutie pentru bijuterii. Steve o deschise fără să fie nevoie să recurgă la şperaclu. Două ceasuri bărbăteşti, foarte scumpe. Mai multe perechi de butoni. Din aur cu onix şi jad. Steve trecu un deget peste căptuşeala cutiei. Nu era nimic ascuns dedesubt.

Undeva în interiorul casei se auzi un huruit de ţevi. Steve se uită la ceas. Mai avea zece minute până să se ducă să-l ia pe Bobby din maşină.

Sperase că avea să dea de un computer. Cine ştie ce putea găsi în el? Asasinii care nu lasă nicio

amprentă la scena crimei se întâmplă să nu fie la fel de atenți în ce privește computerul. Despre un tip care încercase să-și ucidă soția aruncând un uscător de păr în cada de baie se descoperise că stocase pe hard disc tot felul de informații despre electrocutare.

În dormitorul lui Kreeger nu era însă niciun computer. Steve trebuia să caute indicii de modă veche. Deschise un sertar al noptierei. Un pistol Glock de nouă milimetri în tocul său. OK, destul de normal pentru sudul Floridei. În sertarul de jos, un vechi album foto. Poze îngălbenite din timpul colegiului și al facultății de medicină. Steve începu să-l răsfoiască.

Se auzi din nou un bolborosit în țevi.

Se opri la o pagină cu instantanee. O dată scrisă de mână, cu șapte ani în urmă. Imaginile reprezentând o femeie cam de treizeci și ceva de ani și o fată care arata cam de vârsta lui Bobby. Pe plajă, în costume de baie, zâmbind spre aparat, cu ochii strânși din cauza soarelui. Pe nisip se contura umbra fotografului. Femeia era Nancy Lamm. Steve mai văzuse pozele în timpul procesului, așa că o recunoscu imediat. Fata era Amanda – Mary Amanda, pe atunci. Șoldurile nu i se rotunjiseră încă și bustul era practic invizibil, dar trăsăturile erau ale ei.

Steve se așeză pe marginea patului și dădu mai multe pagini. Alte șase fotografii. Nicio Nancy de data asta. Toate erau cu Amanda. La marginea bazinului de înot al lui Kreeger.

Goală.

Tot atât de goală cum o văzuse Steve cu două săptămâni înainte. Dar aceste fotografii fuseseră făcute când ea era încă o adolescentă. Mai multe poze, o nimfă goală întinsă într-una, arcuindu-se în alta, scoțându-și în evidență șoldul slab, trăgând umerii înapoi, apoi din profil, ca să i se vadă sânii abia îmbobociți, apoi cu fața spre aparat, cu picioarele desfăcute, arătându-și fără rușine micul

smoc de păr de un blond-roșcat în lumina soarelui. Zâmbind prostește într-o poză, ca un copil inocent. Încercând să fie seducătoare în alta, o fetiță parodiind posturile pornografice. O imagine luată de aproape dădea însă la iveală altceva. O privire confuză.

Drogată. Era clar că luase ceva.

Avea doisprezece sau treisprezece ani. Goală și drogată. Situația era deopotrivă tristă și înfricoșătoare. Cât despre Kreeger, mai încăpea vreo îndoială? Era atât un ucigaș, cât și un pedofil. O clipă, Steve își imagină că era tatăl Amandei. Ce-ar fi făcut? L-ar fi bătut pe Kreeger cu bâta de baseball. Asta pentru început. I-ar fi sfărâmat toate oasele, începând cu gleznele, croindu-și drum până la craniul lui de dement.

Mda, Kreeger, suntem capabili să ucidem. Și poate că suntem capabili și să ne justificăm.

Una dintre fotografii îi stârni o amintire, dar care era aceea? O studie cu atenție. Amanda, cu brațele întinse în spate și umerii încovoiați în față, ca un înotător pregătit să sară de pe bloc-starturile unei competiții.

Statueta din bronz din colțul dormitorului.

Nu era deloc a unui băiat. Era Amanda, cu torsul fin ca de efeb, turnat în bronz. Kreeger alesese să păstreze pentru totdeauna amintirea ei de la pubertate. Și tablourile de pe pereți. Băștinașele din Caraibe. Fetele cărând coșuri. Goale de la talie în sus.

Simțea că încep să-l treacă fiori de groază.

Auzi un sunet și o ușă se deschise. A băii.

Amanda ieși cu părul ud și un prosop alb înfășurat în jurul trupului. Privirea ei uimită se topi instantaneu într-un zâmbet jucăuș.

— Bună dimineața, domnule. Probabil că sunteți meșterul care trebuia să vină.

Se așteptase ca ea să înceapă să țipe. Nu să joace un rol.

— Mami și tati nu sunt acasă, continuă ea cu o voce pițigăiată ca de fetiță. Dar puteți repara tot ce vreți.

Oare acest ton de copil îl folosea când vorbea cu Kreeger? Atunci și acum. Exact în această cameră, pe acest pat. Totul arăta josnic și mârșav.

— Nimic de reparat aici. Steve puse albumul înapoi în sertar. Prea mult de lucru.

— Ți-au plăcut fotografiile mele? chicoti ea. Când văzu că el nu-i răspunde, își lăsă prosopul să cadă. Ce-ți place mai mult, cum arătam atunci sau acum?

Steve nu se mișcase din colțul patului. Ea se apropie de el și își depărtă picioarele, așezându-i-se pe genunchi. Pielea îi era fierbinte de la duș, sânii la nivelul ochilor lui Steve, sfârcurile tari. Dacă se mișca și mai aproape, putea să-i spargă retina.

— Unchiului Bill îi plăcea mai mult de mine atunci. Tonul era plin de o tristețe batjocoritoare. Când aveam treisprezece ani, puteam să-mi îndoi picioarele pe deasupra capului.

— Ar fi trebuit să participi la Olimpiadă.

— Unchiul Bill zice că acum am sânii prea mari, deși nu cred că arăt ca o vacă, nu? Își legăna umerii dintr-o parte în alta, cu sânii săltând chiar sub nasul lui.

— Ai sâni frumoși, Amanda.

— Unchiului Bill îi plac mici. Ca niște lalele îmbobocite, cum zice el. Se așează și mai bine în poala lui, cu picioarele desfăcute strânse în jurul șoldurilor lui Steve.

— Ești sigur că-ți plac așa cum sunt acum?

— Ce nu e de plăcut la ei? Suna ca și cum ar fi fost taică-său. Se simțea ca un *shmuck,* ca un prost cu diplomă.

— Atunci de ce nu-i atingi? Cu vocea prefăcută ca a unui copil plângăcios. Poți s-o faci. Poți să-i săruți și să faci tot ce dorești.

El nu se mișcă.

Amanda se întoarse într-o parte astfel ca un sân neted și cald să-l mângâie pe obraz. Exclamă:

— Ai nevoie de un bărbierit, dar îmi place.

— Ești o fată rea.

— Atunci bate-mă! Se răsuci în poala lui, arcuindu-și spatele și expunându-și fesele. El zări din nou meduza tatuată, cu tentaculele îndreptate spre fiecare rotunjime.

— Dacă te bat, promiți că te cuminți?

— O să fiu f-o-o-arte cuminte. Un alt chicotit ca de fetiță. Doar dacă tu nu vrei să fiu f-o-o-arte rea.

Steve ezită, cântărind situația.

— Ce mai aștepți, unchiule Steve?

Unchiule Steve.

Suna respingător venind de la ea.

Își luă avânt și o plesni peste fund cu palma cât de tare putea. Un pocnet aspru, ca și cum un marlin ar fi sărit din apă.

— Au! Ce dracului faci! Sări în sus scâncind, orice urmă de ademenire dispărând din vocea ei. Ticălosule! M-a durut de mi-au sărit ochii!

— Îmi pare rău, Amanda, dar nu sunt unchi-tu Steve. Se ridică și el și se îndreptă spre ușă.

— O să-i spun unchiului Bill ce-ai făcut.

— Ce-am făcut?

— M-ai violat.

— Foarte bine. Ți-am dat o acadea și mi-am făcut de cap cu tine.

— O să mă creadă. Și știi ce-o să facă?

— O să-mi dea una-n cap și o să mă înece în jacuzzi? Cum a făcut cu maică-ta?

Ea slobozi un hohot de râs, dar ochii îi erau aspri, ca niște dungi oblice.

— Asta crezi tu că s-a întâmplat?

— Jurații au decis că a fost omor prin imprudență. Dar tu și cu mine știm mai multe, nu-i așa, Amanda? Amândoi știm că Bill a ucis-o pe maică-ta ca să poată fi cu tine.

— Ești nebun. Un alt hohot de râs, înțepător ca o sârmă ghimpată. Ai înțeles totul pe dos.

Steve dorea s-o întrebe: *Atunci ce s-a întâmplat, Amanda*? *Ce s-a întâmplat în seara când s-a înecat maică-ta*? Însă uneori e mai bine să păstrezi tăcerea – cea mai bună întrebare e cea pe care nu o pui. Lași un moment să cadă o liniște mormântală, și martorul spune singur tot.

— Nu unchiul Bill a omorât-o pe maică-mea, neghiobule, zise Amanda Lamm. Eu am făcut-o!

•

În timp ce alerga spre mașină, Steve derula prin minte tot ce-i spusese Amanda. Ea și maică-sa petrecuseră sfârșitul de săptămână acasă la Kreeger. Maică-sa o găsise la marginea bazinului în timp ce fuma niște iarbă. Avuseseră o ceartă zdravănă, mama urlând că avea să piardă custodia dacă Amanda nu se potolea, fata urlând la rândul ei că îl satisfăcea mult mai mult pe Bill decât maică-sa și că singurul motiv pentru care acesta îi permitea babei să mai stea pe-acolo era ca să poată fi împreună cu Amanda. Maică-sa o plesnise. Amanda înhățase prăjina de curățat bazinul sau, cum zisese ea, „chestia aia pentru bazin” și o lovise din toate puterile. Cumva, maică-sa se prăbușise în cadă și se înecase. Mai târziu, în timpul nopții, după ce paramedicii luaseră cadavrul și poliția terminase investigațiile, dragul de unchi Bill o băgase pe Amanda în pat, aducându-i o cană de lapte cald și un pumn de pastile, cu promisiunea că avea să ia toată vina asupra lui.

Dar nu asta se întâmplase în realitate. Amanda mințea.

Nu. „Minciuna nu-i cuvântul potrivit”, gândi Steve. Amanda putea trece cu bine de un test la poligraf deoarece era încredințată că exact așa stătuseră lucrurile.

Steve era însă convins că nu ea o ucisese pe maică-sa. Pur și simplu Kreeger îi vârâse asta în cap. Cât de greu ar fi putut să-i fie? Amanda avea treisprezece ani și probleme cu drogurile. Părinții

ei erau încurcați într-un divorț teribil. Un bărbat mai în vârstă începuse să-i acorde atenție. Un bărbat necinstit care o manipulase cu ușurință, bazându-se pe insecuritatea ei, și o ademenise în patul lui.

Steve încercă să-și imagineze sfârșitul acelei nopți îngrozitoare, Kreeger aplecându-se peste Amanda în pat. Ce-i șoptise? Cum îi remodelase amintirile?

— *Am avut grijă de toate Amanda. Nu-ți mai face griji.*

— Ce *s-a întâmplat, unchiule Bill*?

— *Le-am spus că maică-ta a alunecat și s-a lovit la cap. O să fie bine.*

— *Ce-o să se întâmple*?

— *N-ai intenționat niciodată s-o lovești.*

— *Mi-am lovit mama*!

Aceasta era singura versiune a evenimentelor credibilă pentru Steve. Nancy Lamm, care avea propriile ei probleme legate de droguri, descoperise că Kreeger o droga pe fiică-sa și se culca cu ea. Nancy se certase cu Kreeger, amenințând că avea să-l denunțe. Kreeger o ucisese pe Nancy, apoi o convinsese pe Amanda că ea făcuse asta.

Dar nu avea nicio modalitate s-o dovedească.

În acel moment, Steve se opri din alergat. Aerul dimineții era îmbibat de umiditate. Dinspre terenul de golf nu se auzea niciun zgomot. Steve se apropie de Mustangul său, parcat sub un banian. Nu era nimeni înăuntru.

Unde-i Bobby?

Se dusese să se plimbe? Poate că se strecurase pe terenul de golf să-i urmărească pe jucători.

Janice! *Unde naibii e nenorocita de soră-mea*? *Poate că îi urmărise. Poate că așteptase și*…

Nu. N-avusese nevoie s-o facă. Nu trebuia decât să-l sune pe mobil, și împuțitul ăla mic ar fi dat pe loc fuga să mănânce o înghețată cu ea.

Kreeger!

Steve se răsuci pe călcâie și o luă la goană înapoi spre casă.

Capitolul 31

LOVIT DE-UN FOC ÎN PÂNTECE

Dinspre cabinetul de la parter se auzea un râset. Râsetul lui Bobby. Copilăros și inocent, un ciripit de pasăre în briza verii. Steve dădu ușa de perete. Kreeger era în spatele biroului, iar Bobby stătea turcește pe un scaun de piele.

— Hei, unchiule Steve! Am început fără tine.

— Vino, Solomon. Zâmbetul lui Kreeger părea sincer, la fel de sincer ca al unui lup ce privește pofticios un miel.

— Ce naiba faceți aici?

— Nepotul tău mă distrează cu vrăjitoriile lui. Putem să mai încercăm una, Robert?

— Bine, doctore.

— Ce-i cu numele meu? William Kreeger.

— Ușor, pentru că are multe vocale și pot forma patru cuvinte. Puștiul se gândi o secundă, apoi strigă:

ASCULTĂ SECRETUL FURIA UCIDE.[38].

— Absolut încântător. Kreeger se întoarse spre Steve. Robert tocmai mi-a povestit despre frumoasa Maria și nefericitul incident care a cauzat venirea lui aici.

— E șireată ca o vulpe, zise Bobby.

— Exact așa, ai dreptate. Kreeger extrase o fotografie dintr-o mapă de pe biroul său. Drăguță, nu-i așa, Solomon?

— De unde ai asta? Era o fotografie a Mariei Munoz-Goldberg, pozând în fața aparatului. În pantaloni scurți și un tricou fără mâneci atât de scurt, că-i lăsa buricul gol. Spatele îi era arcuit astfel încât să-i pună în relief posteriorul. Cu excepția faptului că era îmbrăcată, putea fi Amanda, pozând pentru Kreeger în urmă cu șapte ani.

— Eu i-am dat-o doctorului Bill, zise Bobby. Îmi dă sfaturi cum să-i trezesc interesul Mariei.

— Grozav! O să vin să te văd la centrul de reeducare.

— Nimic rău în asta. Doctorul zice că trebuie să mă comport firesc. Să nu încerc să fac pe deșteptul ori să-i imit pe alți tipi din echipa de fotbal, pentru că n-o să dea roade. Noi toți trebuie să fim noi înșine; altfel, dacă te prefaci, oamenii deștepți o să se prindă imediat.

— E un sfat bun, admise Steve, uitându-se drept în ochii lui Kreeger. Mai devreme sau mai târziu, mincinoșii își dau în petic. Și atunci toate minciunile și faptele comise se întorc împotriva lor.

— Cât de adevărat, exclamă Kreeger. Și acum, Robert, despre ce vorbeam când a intrat unchiul tău?

— Mă întrebai dacă eu cred că Maria e o mică prostituată.

— Poftim? Steve tocmai se îndrepta spre scaunul lui. Ce fel de întrebare mai e și asta pentru un puști de doisprezece ani?

— Haide, Steve, rosti Kreeger pe un ton cântat. Doar le-ai văzut pe tinerele alea nubile care încearcă să te agațe pe Grove?

— Hei. Eu nu discut astfel de lucruri în fața lui Bobby.

— Evident n-ai citit eseul meu privind onestitatea verbală. Robert, spune-mi dacă Maria are vreun piercing.

— Ceva strălucitor în buric, răspunse Bobby.

— Și-mi imaginez că poartă haine care-i lasă gol abdomenul?

— Sigur.

— Exact ce credeam eu, zâmbi încântat Kreeger. O mică prostituată.

— E ridicol, zise Steve.

— Vom vedea. Robert, i-ai văzut vreodată sânii Mariei?

— Nu, dacă nu pui și faptul că mă uitam la ea din copac în noaptea aia.

— Ei bine, dacă nu te manifești, o să creadă că nu-ți plac fetele.

— Asta-i o tâmpenie, izbucni Steve. Bobby, nu-l asculta.

— Dar mie îmi plac fetele, spuse Bobby.

Kreeger zâmbi.

— Știu asta, Robert. Dar o știe și Maria?

— Sper că da.

— Mie mi se pare că ea vrea realmente s-o pună cu tine.

Steve sări în picioare.

— Asta-i tot. Am plecat.

— În acest caz, Robert va fi reținut la reeducare până la proces.

Steve se prăbuși în scaun.

— Maria n-a zis niciodată așa ceva, interveni Bobby.

— Nici n-o să zică, afirmă Kreeger pe un ton sigur de sine. Vezi tu, Robert, bărbatul e un vânător. Timp de milioane de ani, bărbatul a ucis vânatul și și-a ales femela pe care o dorea. Femela întotdeauna îi cedează celui mai puternic. Când zice nu, înseamnă poate. Când zice poate, înseamnă da.

— Greșit! Steve se răsuci spre Bobby. Nu înseamnă nu. Poate înseamnă tot nu. Da înseamnă tot nu, pentru că ești prea mic.

— Bobby, ce-ar fi să mă lași să discut un pic cu unchiul tău? propuse Kreeger. E un coș cu fructe în bucătărie. Și o cutie de biscuiți cu ciocolată pe masă.

— Grozav! Am șters-o.

Bobby se dădu jos de pe fotoliu și ieși ca vântul.

După ce ușa cabinetului se închise, Steve se ridică în picioare și se aplecă deasupra biroului lui Kreeger.

— Poți să-i spui ce vrei judecătorului, dar n-o să te las să-i otrăvești mintea băiatului.

— Relaxează-te, Solomon. Doar îl testez. Sunt îngrijorat cum ar putea reacționa Robert dacă Maria îl respinge.

— Ce tot vorbești?

— Modul în care Robert face față stresului. Kreeger notă ceva în carnet. Sunt foarte îngrijorat că băiatul ar putea deveni violent cu ea.

— Ce dracu' tot scrii acolo?

— Îți amintești de fata care a dispărut în Redlands acum câteva luni? Un băiat din vecinătate avea niște probleme de comportament similare cu ale lui Robert. Cadavrul fetei n-a fost găsit niciodată și poliția n-a avut niciun fel de dovezi, dar sunt sigur că puștiul ăla a fost implicat.

— Bobby nu e violent. În caz că ai uitat, tu ai fost judecat pentru omor, Kreeger.

— Tu spui asta. Kreeger rămăsese cu mâna întinsă pe birou peste fotografia Mariei.

— Crezi că Robert ar obiecta dacă aș păstra-o?

— Mda. Steve se duse spre fereastră. Și eu la fel.

Kreeger își puse o pereche de ochelari și studie imaginea. Cinci secunde. Zece secunde. Mult prea mult timp. În final, zise:

— E o bucățică bună, nu-i așa?

— Ești bolnav, Kreeger. Bolnav și cu mintea întortocheată.

Kreeger închise ochii și murmură:

— „Lolita, lumina vieții mele, simțurile mi-au luat foc. Păcatul meu, sufletul meu, Lo-li-ta."

Citând faimoasa frază de început a cărții lui Nabokov, admițând propria sa predilecție pentru fetele pubere. Ca și cum el ar fi fost pacientul, și Steve psihiatrul. Cerea ajutor?

— Simți nevoia să vorbești despre asta, nu-i așa? zise Steve întorcându-se spre birou. Toți acești ani ai purtat povara asta în tine. Poate că trebuia să-mi spui când te-am apărat. Poate că n-am interpretat lucrurile cum trebuie.

Kreeger rostea pe un ton cântat, ca și cum s-ar fi rugat:

— Lo-li-ta. A-man-da. Ma-ri-a. Apoi râse, ca un cocoș bătrân care cloncăne răgușit.

— Ce crezi, Robert i-a tras-o deja Mariei?

Steve nici măcar nu încercă să-și mascheze dezgustul.

— Nu cauți ajutor. Nu vrei decât să te tăvălești prin noroi.

— Sau i-ai luat-o înainte, Solomon? I-ai făcut felul micuței târfe?

— Cu mintea ta bolnavă ar trebui să te închidă la Raiford. Ai ucis-o pe Nancy Lamm ca să poți fi împreună cu fiică-sa.

— Știi că nu-i așa. Zâmbetul lui Kreeger semăna cu o lamă de cuțit. Sau nu mai crezi nici măcar o femeie goală? Amanda a ucis-o pe maică-sa, și eu am acoperit-o. La fel ai fi procedat și tu.

— Ce vrei să spui?

— Să zicem că tânărul Robert o brutalizează pe Maria, și biata fată moare.

— Cel fel de fantezii bolnave mai emiți acum?

— Numai o întrebare retorică, Solomon. Dacă Robert ar omorî-o pe Maria, n-ai face tot posibilul ca să nu ajungă la închisoare? Nu ți-ai asuma fapta?

— Nu așa au stat lucrurile cu Nancy Lamm. Asta-i povestea pe care i-ai băgat-o în cap unei fete de treisprezece ani ca s-o ții în pat lângă tine. Ce droguri i-ai dat ca s-o convingi că ea a fost cea care și-a ucis mama?

— Acum încep să înțeleg, spuse gânditor Kreeger. E o mare diferență între noi doi. Eu accept ceea ce sunt, dar tu pretinzi că ești total diferit de ceea ce ești.

•

Înapoi, în mașină, Bobby știa că va avea parte de o lecție dură. Unchiul Steve părea îngrozit de ideea că, într-o zi, Bobby avea s-o pună cu Maria, și ea avea să rămână gravidă, ceea ce era ciudat,

pentru că până acum o sărutase doar de trei ori, inclusiv o dată când nu nimerise și sfârșise cu lobul urechii ei în gură.

— Ești conștient că nu te-aș îndruma niciodată greșit? îl întrebă Steve înainte să ajungă la intersecție.

— Sigur că da.

— Așa că o să asculți de mine și nu de ciudatul ăla de Kreeger?

— Da.

— Îți amintești când am discutat despre fete și sex?

— Uit eu ceva vreodată, unchiule Steve?

— Atunci repetă.

— Haide, e așa o prostie!

— Zi-i, băiete.

„Nu era nicio cale de scăpare”, gândi Bobby, mitraliind cuvintele.

— Păstrarea castității dovedește maturitate.

— Bravo!

— Așa ai făcut și tu, unchiule Steve? Ți-ai păstrat castitatea?

— Nu-i treaba ta.

— Eram convins c-o să spui asta.

Chestia cu castitatea contrasta atât de mult cu stilul unchiului său! Bobby se gândi că împrumutase o expresie din acele cărți puse una peste alta în camera de zi.

Cum să educi un adolescent. Probleme la pubertate. Adolescenții: *Manualul proprietarului.*

Ca și cum aș fi un cățeluș.

Unchiul Steve era mereu terorizat că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

Ca și cum aș fi de sticlă.

Posibil din cauza lui mami și a adăpostului pentru câine și a altor lucruri de care nu-mi mai aduc aminte.

Să te înapoiezi acasă înainte de căderea serii.

Să nu pui conserva de fasole în aparatul cu microunde.

Dacă maică-ta sună, vreau să-mi spui ce-a zis.

Uneori, Bobby ar fi vrut să strige: *Nu mai sunt un bebeluș, unchiule Steve*!

Și acum doctorul Bill avusese cu el o discuție ca de la bărbat la bărbat. Discutând despre fete. Fără să încerce să-l ducă cu vorbe goale precum „maturitate” și „castitate”.

Sigur că unchiul Steve îl ura pe tip. Un lucru ciudat, întrucât unchiul Steve mărturisise că el fusese cel care trișase în acel proces de crimă. În timp ce veneau încoace, îl avertizase că doctorul era periculos. Dar spusese același lucru și despre mami, și Bobby nu vedea deloc de ce. Unchiul Steve era atât de confuz cu privire la aceste chestiuni, încât Bobby decise să păstreze unele secrete. Nu avea să-i relateze unchiului Steve toate lucrurile discutate cu doctorul Bill. Mai ales ultimul, chiar înainte ca unchiul Steve să intre în cabinet.

Fii bărbat, Robert. Pune mana pe tot ce-ți dorești. Mariei o să-i placă. Ai încredere în mine. Eu știu mai bine.

LEGILE LUI SOLOMON

11. *N-o să mint un avocat și nici nu voi încerca să-i înșel, însă, dacă se va ivi ocazia, îl voi privi drept în ochi și îi voi trage una în* cojones.

Capitolul 32

CUM SĂ-L DEZGHEȚI PE ALESUL TĂU

— Ai dat într-o femeie goală? Victoria nu putea crede că se repeta situația.

— Nu așa cum îți închipui, replică Steve. N-a fost o chestie în stil *Povestea lui O*[39].

— Și-a frecat sânii de fața ta?

— Tehnic, unul singur.

— Și n-ai făcut absolut nimic ca să-i atragi atenția.

— Nimic, doamnă avocat.

— Simpla ta prezență le provoacă pe femei să-și arunce pe jos prosoapele de baie și să-și vâre sânii în ochii tăi?

— O singură femeie, un singur sân, specifică el, ca și cum ar fi consemnat în tribunal declarația unui martor.

Se aflau în Mustangul lui Steve și radioul era fixat pe un post cu profil sportiv. Steve mări volumul, cu intenția să pună capăt interogatoriului. Victoria tăcu un moment, în timp ce un ascultător se plângea cu o voce gravă că noul jucător de baseball al Universității din Miami traversa terenul cu o fracțiune de secundă mai lent decât ar fi trebuit.

Ea lovi un buton, închizând radioul.

— Te-ai comportat ca un nebun, furișându-te în dormitorul lui Kreeger.

— Căutam dovezi, și le-am găsit.

— Vrei să spui fotografiile nud? Sau femeia goală.

— O să-l acuz pe Kreeger de sex cu o minoră. Extinderea perioadei de prescripție, relaxarea regulilor referitoare la probe. Pot să-l dau în gât, Vic!

— Și cum o s-o convingi să coopereze? O să faceți un duș împreună?

— Tot ce am de făcut e s-o conving că nu ea și-a ucis mama.

— Asta-i tot?

— Și că Kreeger nu o apără. Ea îl apără pe el.

— Și cum crezi că vei reuși?

— Găsesc eu o cale.

Își croi rapid drum prin trafic și ieși pe Brickell Avenue în loc să o ia pe I-95 spre pasajul rutier Miami Beach.

— Unde mergem? se interesă Victoria.

— Am un aranjament de făcut. Poți lua mașina.

— Ce aranjament? Nu era nimic în agendă.

— Sachs împotriva Biscayne Supermarkets. Un caz care-mi stă ca sarea în ochi.

— Vor să ajungă la o înțelegere, chiar dacă intermediezi tu, care ești acuzat de un delict civil?

— Nimeni nu pronunță aceste cuvinte mai sexy ca tine. De fapt, nimeni nu le pronunță vreodată, în afara ta.

Ceva nu suna bine, gândi ea în timp ce treceau prin canionul mărginit de clădiri înalte, unde locuiau majoritatea avocaților și bancherilor din Miami.

— Și în ce constă oferta?

— N-au avansat încă nimic. Dar voi avea *mucho dinero* până la prânz.

Nu se asorta deloc cu firma Biscayne Supermarkets, gândi Victoria. Patronii se luptau cu ghearele și cu dinții pentru ultimul bănuț, iar acest caz comporta niște aspecte foarte delicate. Harry Sachs, unul dintre „clienții cu repetir ai lui Steve”, cum le zicea Cece, folosise WC-ul dintr-un supermarket și sfârșise cu fundul lipit de scaunul de toaletă, bine uns cu *Krazy Glue* de un amator de glume proaste. Paramedicii folosiseră o lampă de sudură ca să topească adezivul și un semicerc din pielea de pe fundul lui Sachs rămăsese atașat de colac.

— Mă surprinde faptul că au venit cu o ofertă.

— Doar știi cât pot fi de convingător, Vic. Rolly Ogletree îmi va scrie un cec înainte de prânz.

„Ciudat”, gândi Victoria. Îl văzuse pe Rolly la tribunal săptămâna trecută și el îi spusese că voia să se ducă la pescuit în Costa Rica. Săptămâna asta. Dar tăcu din gură. De ce ar fi mințit Steve în legătură cu așa ceva?

El trase mașina în fața clădirii State Trust, un zgârie-nori aflat la intersecția dintre Calle Ocho și Brickell.

— Urează-mi noroc. Se aplecă și o sărută. În timp ce deschidea portiera, gata să iasă, ea îl întrebă:

— Unde e dosarul tău?

— Doar mă cunoști, Vic. N-am nevoie de niciun împuțit de dosar.

— A-ha!

— Păstrez totul aici, zise el, ridicând un deget spre cap.

Mințea cu privire la cazul Sachs, decise ea. Mințea despre întâlnirea cu Rolly Ogletree. Pentru cineva care mistifica adevărul atât de des, ar fi putut veni cu o poveste mai credibilă.

— Mult noroc, Steve!

Victoria ieși din mașină îndreptându-se fără grabă spre scaunul șoferului. Îl urmări pe Steve cu privirea cum urca agil treptele clădirii State Trust. Sigur, acolo era un birou al lui Ogletree & Castillo, avocați, specializați în procese în care erau implicate zgârcitele companii de asigurări. Dar ceva era la nelalocul său. Pătrunse în traficul care se îndrepta spre pod, pe unde urma să ajungă în centru, apoi pe MacArthur Causeway spre Miami Beach. Dar, impulsiv, făcu dreapta pe Brickell Key Drive și parcă la marginea trotuarului.

OK, Victoria, ce faci? *Îți urmărești iubitul*?

Părea ridicol. Dar, având în vedere dialogul dintre Steve și femeia goală – purtat de două ori – și minciuna stângace de acum, ce punea oare la

cale? Apoi îl zări în oglinda retrovizoare. Mergând grăbit pe Brickell, traversând pe partea de vest a străzii.

Un aranjament foarte rapid, partenere.

Îl privi în timp ce se îndrepta spre nord, către pod. Când dispăru din raza ei vizuală, Victoria coborî din mașină și se întoarse până la intersecție, o sarcină nu prea simplă în pantofii cu toc înalt și vârfuri de antilopă. Rămase pe partea de est a străzii, urmărindu-l pe Steve, la câteva clădiri distanță în spatele lui. Într-un minut, Steve traversă Seventh Street și apoi dispăru pe sub arcada de intrare a uneia dintre cele mai vechi clădiri de pe Brickell.

Prima biserică presbiteriană.

Ei bine, măcar n-avea un *rendez-vous* cu o femeie goală. Dar ce făcea acolo? Steve nu se ducea nici măcar la sinagogă. De ce la vechea biserică? Ferindu-se din calea mașinilor, ea se apropie de clădirea solidă, în stil mediteraneean Revival, cu patru etaje, cu structură din stuc și pietre de râu și un acoperiș roșu din cupru. Trecu de coloanele de la intrare și se opri în fața ușii grele.

Și dacă Steve mă vede? *Cum pot să-i explic*? *Dar, la urma urmei, ce face și el aici*?

Respiră adânc și pătrunse în întunericul răcoros din dreptul porticului. Locul mirosea a lemn vechi și piatră udă. Făcu precaută câțiva pași. Lumina gălbuie din interiorul sanctuarului era filtrată de ferestrele cu vitralii. Un șir de strane simple din lemn de stejar, pereții goi tencuiți în alb, tavanul cu panouri acustice. Un aspect curat și simplu în stil protestant.

Două femei în vârstă erau așezate în ultimul rând de scaune. Apoi îl zări pe Steve. Stătea într-un colț, cu un cot proptit pe scaunul din față, sprijinindu-și bărbia în mână.

Cugeta? *Se ruga*? *Se căia*?

Sau voia doar să fie singur. De ce nu-i spusese nimic? Credea că Steve nu avea capacitatea de autoanaliză. Poate că aici era locul unde venea pentru meditație și orientare pe plan spiritual. Fără să facă prea mare caz din asta, numai în căutarea liniștii, în felul lui propriu. Se simți inundată de un val de sentimente calde față de el. Acesta era, la urma urmei, bărbatul pe care-l iubea. Cu siguranță că simțise acest aspect al său, chiar dacă îl ținea ascuns. Se luptă să nu se ducă în goană spre el și să-l îmbrățișeze.

Nu, avea dreptul la minutele lui de pace. Victoria se întoarse și ieși din sanctuar, întrebându-se dacă o casă la curte n-ar fi fost potrivită pentru ei doi, în final.

•

Steve se uită la ceas. Venise la timp, ceea ce însemna că avocatul părții adverse întârzia. Avea astfel timp să examineze situația. I se păruse că Victoria îl suspecta de ceva. Doamne, cât de mult ura faptul că era nevoit să o mintă. Poate că de aceea îi spusese numai o jumătate de adevăr. Aceasta *era* întâlnirea în vederea negocierii. Dar n-avea nimic de-a face cu Harry Sachs și posteriorul lui jupuit. Era ceva cu mult mai personal. Steve îi promisese lui Irene Lord că avea s-o scape de necaz – să-i salveze apartamentul de acțiunea băncii – fără să știe Victoria.

Din punct de vedere legal, sarcina părea imposibilă. Ipotecile lăsau prea puțin loc de manevre.

— *A plătit datornicul rata împrumutului*?

— *Nu.*

— *Curtea decide în favoarea creditorului ipotecar.*

Irene nu mai plătise rata de cinci luni și banca ceruse accelerarea plății, însemnând toți banii datorați – peste patru sute de mii de dolari. În niciun caz nu putea lăsa ca acest caz să ajungă în tribunal.

Auzi zgomotul unor pași pe dalele de piatră, se întoarse și-l văzu pe Harding Collins apropriindu-se de el. Bronzat, înalt și zvelt, cu părul înspicat cu argintiu, tuns la un salon scump. Un costum de culoare gri-închis, făcut foarte probabil de Brooks Brothers, și o cămașă albă cu dungulițe discrete de culoare bleu. Dacă n-ar fi fost avocatul unor mari bănci, cu siguranță ar fi putut interpreta acest rol la televiziune.

— Trebuie că ești Solomon.

— Stai jos, Collins. Steve îi făcu loc nou-venitului.

— Ce-ți veni să insiști să ne vedem aici? îl întrebă Collins mirat.

— Îmi plac clădirile istorice. Lemnul folosit aici provine din prima biserică presbiteriană din Miami, cea în care William Jennings Bryan organiza școala de duminică.

— Știu foarte bine lucrurile astea.

— Corect. Pentru că ești diacon.

— Nu aici, desigur. O urmă de condescendență. Nu, Harding Collins nu frecventa o biserică din centru.

— Sunt diacon la Riviera Presbyterian. Pe Sunset Drive.

O biserică presbiteriană din cartierul elegant al orașului.

Steve se considera un evreu citadin, deși nutrea atât de puțină credință, încât avea dubii că merita titlul. Fundamental, avea propria sa concepție cu privire la o schemă nu prea inteligentă, fiind încredințat că dacă o divinitate crease omenirea, El (sau, Doamne ferește, Ea) nu avea vederi prea largi și uneori dădea dovadă de sadism.

Neștiind prea multe despre prezbiterieni, Steve le ceruse lui Bobby și Cece să caute informații. Cece venise cu niște cărți prăfuite, iar Bobby îl anunțase că termenul presbiterian putea fi aranjat astfel încât să formeze CEL MAI BUN LA RUGĂCIUNI[40].

— Secretara mea a dat de o predică pe care ai ținut-o săptămâna trecută, zise Steve.

Collins zâmbi, puțin înmuiat.

— Secretara ta este presbiteriană?

— Mai mult, una de-abia eliberată condiționat. I-a plăcut predica ta. Ceva despre compasiune și ajutoare.

— Darul diaconilor. Săptămâna viitoare o să vorbesc despre mântuire. Poți veni dacă vrei.

— De fapt, joc în altă ligă.

— Toată lumea e binevenită, zise Collins cu un mic zâmbet ecumenic. Și, acum, ce pot face pentru tine?

— First Dade Bank amenință să execute silit o clientă, Irene Lord. Unul dintre asociații tăi a alcătuit documentele. Din păcate, Irene se confruntă cu niște probleme financiare și ar avea nevoie de ceva timp.

— Am auzit toate istoriile disperaților ăstora, Solomon. Tatăl mort. Copilul în spital. Acoperișul zburat de vânt și n-avem asigurare.

— Mda, destui plângăcioși prin jur.

— Eu reprezint banca. Obligația mea e față de acționari, nu față de nătângii care acumulează prea multe datorii.

— Ce-ar fi să pui în practică ce predici? Caritate, compasiune, darurile unui diacon.

— Religia este o chestiune, practicarea dreptului alta. Și tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi asta.

— De ce eu dintre toți?

— M-am interesat în legătură cu persoana ta, Solomon. Ești cel mai de groază rechin.

— Am niște reguli simple. Nu-i mint pe avocații părții adverse și nici nu le implânt cuțitul în spate. Totul pe față, să-i prind cu o lovitură în *cojones*.

— De unde mă aflu eu arăți ca un avocat cu tarife de nimic și scrupule inexistente.

— De fapt, tariful meu e nul, dar am prins ideea.

— Răspunsul meu este același și pentru tine, și pentru oricine altcineva, continuă Collins. Nicio

negociere. Plătești sau te trezești cu catrafusele în stradă. Tonul i se schimbase. Trecuse într-o clipită de la umanistul plin de principii la avocatul rece. Așa că, dacă nu poți veni cu argumente legale…

— Acum că ai menționat acest lucru, e o problemă cu documentele semnate de Irene cu banca, zise Steve. Nota privind dobânzile ajustabile nu este scrisă cu caractere îngroșate. Încalcă Legea bancară.

— O încercare bună, Solomon. Dar toți cei care iau creditul își pun inițialele în dreptul acelei clauze. Aceasta dovedește că acceptă posibilitatea ca dobânzile să crească. Și, așa cum știi, am avut parte de o mulțime de procese pe tema asta. N-am pierdut încă niciunul și trebuie să-ți mărturisesc că a trebuit să mă bat cu niște avocați mult mai buni decât tine.

— Diferiți, zise Steve.

— Nu pricep.

— Ai avut de-a face cu avocați *diferiți* de mine. Nu mai buni.

Collins râse tot atât de vesel ca un jucător de pocher care a dat de cartea câștigătoare.

— Dacă asta e tot ce-ai avut să-mi spui, cred că trebuie să plec…

— Mai am o chestie. Ieri, am trimis-o pe secretara mea la Ministerul Justiției. Ai șapte amenzi pe anul trecut.

— Poate că am traversat distrat strada de câteva ori și poate că n-am pus sacul de gunoi unde trebuia. Collins se ridică în picioare.

— Trei amenzi au fost date la un cvartal distanță de motelul Shangri-La, pe strada 79. Cunoști locul, nu? Polițaii îi zic „Paradisul târfelor”. Cât despre motel, cât costă, treizeci de foi pentru treizeci de minute?

Collins se așeză din nou. Se uită pe furiș în dreapta și în stânga, de parcă sfinții ar fi tras cu urechea.

— Nu te pot acuza că n-ai vrut să-ți parchezi Mercedesul decapotabil în fața motelului, continuă Steve. Dar trebuia să bagi bani în parcometru.

— De fapt ce vrei, Solomon? Vorbea încă pe tonul unui avocat în exercițiul funcțiunii.

— Banca să-i ofere clientei mele o perioadă de grație de optsprezece luni. Să înghețe creditul și dobânda pe tot intervalul. Apoi, ea va relua plățile fără să fie penalizată.

— Și dacă nu accept?

Rece și distant, ca și cum ar fi reprezentat o altă persoană. Nu degeaba sunt numiți prezbiterienii „aleșii de gheață”.

— Poate că n-ai observat, dar motelul Shangri-La are o cameră video deasupra recepției, îl informă Steve. Când achiți nota îți fac un excelent filmuleț digital. De fapt, două, unul cu tipul care plătește și altul cu debutanta de lângă el.

Bronzul lui Collins păru că se mai deschide o nuanță.

— Ticălosul naibii! Nenorociții ca tine fac ca profesia noastră să fie hulită.

— Și presupun că la executările silite e tot mâna Domnului?

— Ticălosule! repetă Collins.

— Poate ai nevoie de unul din acele filmulețe pentru predica ta despre mântuire.

Collins păstră tăcerea mai multe minute. Niciun fel de injurii. Avocatul profesionist din el părea că acum cântărește șansele. O amărâtă de ipotecă în schimbul vieții lui care s-ar fi putut duce de-a dura.

N-aș traduce niciodată această amenințare în fapte, dar tu nu știi asta, nu-i așa, Collins?

De fapt, avocatul băncii nici nu figura pe lista lui neagră. Sigur, Collins era un ipocrit. Dar asta nu însemna cine știe ce păcat în ochii lui Steve. Activitatea bisericească a lui Collins era un fapt și părea că o desfășoară din suflet. Poate că astfel se căia pentru defectele personale.

Și cine sunt eu ca să-l judec pe acest om?

Membru al Baroului din Florida. Al Camerei de Comerț. Al Bisericii Prezbiteriene. Cu soție și copii și o casă în Snapper Creek. Pe vremuri, gândi Steve, Collins ar fi fost un stâlp al comunității. Steve nu dorea ca stâlpul să se topească precum unul de sare; pur și simplu, tipul nu merita o soartă atât de rea.

Dar o să continui să-l țin la frigare. Haide, Collins. Nu fur banca. Solicit numai ceva timp în plus.

Collins șuieră ușor.

— O să-mi ia o zi sau două ca să întocmesc documentele, zise el. Apoi, fără să-i spună „Bună ziua" sau „Du-te dracului", aruncă o privire spre altar, se ridică și ieși.

Steve rămase singur, privind firele de praf ce pluteau în lumina strecurată prin vitralii. Nu era prea satisfăcut de sine. Deși în sanctuar era răcoare, își simțea cămașa lipită de spătarul stranei. Ar fi vrut să-și răcorească fața cu niște apă rece.

Cu mai mulți ani în urmă, îl întrebase pe tatăl său ce însemna acea profesie.

„Avocatura înseamnă să joci pocher cu idei", rostise tărăgănat Herbert Solomon.

Suna atât romantic, cât și interesant. Ca și cum i-ai fi spus unui puști că a fi cowboy înseamnă doar să călărești, fără să trebuiască să dai la lopată când cureți băligarul. Avocatura, conchise Steve, era mai mult un concurs de rodeo decât o partidă de cărți, mai ales dacă țineai cont de cantitatea de băligar pe care trebuia s-o cureți.

Capitolul 33

SENTIMENTE… OF!… OF!… OF!… SENTIMENTE

Victoria își sorbea Chardonnay-ul și începuse să sfărâme brânza peste salată. Apoi se opri. Lui Steve îi plăcea parmezanul ras. Și ea îl agrea. Dar mai întâi se uită în cuptor. Cartofii dulci – favoriții lui Steve – se coceau frumos, emițând o aromă ispititoare.

Avea să se culce cu el în noaptea asta, gândea ea. O noapte specială. Niciun fel de ceartă, nici măcar o dezbatere pe tema încadrării patinajului artistic în categoria sporturilor. Mai devreme, Steve îi spusese că voia să aibă o discuție. Nu despre munca lor. Nu despre echipa Dolphins. Ci despre ei doi.

Vreau să-mi deschid sufletul, să discutăm despre sentimentele noastre.

Da, el folosise temutul cuvânt „sentimente”. Și asta la numai o zi după ce-l spionase în biserică. Un Steve liniștit, meditativ. Poate se ruga. Sau poate se gândea la relația lor. Atât de rar la un bărbat din zilele noastre.

Simțea că ajunseseră într-un punct de cotitură. Și tocmai la țanc. Încordarea din relația lor devenise insuportabilă.

Poate că ea era de vină. Steve fusese supus unor presiuni enorme din momentul în care Kreeger se târâse înapoi în viața lui. Apoi cele două acuzații de molestare și ultraj. Și, peste toate, Janice, furișându-se în fundal, amenințându-l cu un proces de custodie.

Dragă, ar trebui să fii mai înțelegătoare și mai puțin pretențioasă.

Uimitor, acesta fusese îndemnul cu care o surprinsese mama ei seara trecută. Ea și Regina luau cina la Norman’s, în Gables, și, când

ajunseseră la desertul cu mango, alături de o sticlă de Zinfandel, maică-sa se exprimase cu multă căldură în privința lui Steve.

— Stephen are o inimă bună. Uneori, mă tem că ești prea aspră cu el.

— Eu? *Aspră*?

— Și prea îl judeci tot timpul. Ca să zic așa, ești prea nervoasă și țeapănă.

— Poftim?

— Credeam că am reușit să te cresc astfel încât să fii și tu mai maleabilă.

— Poți să-mi spui când ai făcut asta? *Când erai la Gstaad sau în Monaco*?

— Te rog să nu fii țâfnoasă. Tot ce vreau să-ți spun e că o femeie trebuie să fie mai înțelegătoare cu iubitul ei. Acum Steve este ca o oală sub presiune pe punctul să explodeze. Și să-i faci o scenă pentru că s-a întâmplat să discute cu o fată dezbrăcată – ei bine, dacă-mi ceri sfatul, ești prea îngâmfată.

Victoria fusese atât de uimită, încât uitase să-și mai manifeste nemulțumirea. Regina rareori vorbea atât de mult despre altcineva în afară de propria-i persoană. Și practic nu se pomenise niciodată până atunci ca ea să-l vorbească de bine pe Steve, era ca o eclipsă rarissimă de soare. Dar era a doua oară în câteva zile, când îi lua apărarea. Prin urmare, ce se petrecea? În mod cu totul ciudat, de la antreurile cu carne de crab și până la crema caramel cu banane, maică-sa nu făcuse altceva decât să toarne tot felul de cuvinte pline de afecțiune față de Steve.

— Când vă mutați împreună, dragă?

— Ce-i atâta zor?

— Am văzut un cadou grozav de casă nouă.

— Așa, subit, ești convinsă că Steve e potrivit pentru mine?

— Ai încredere în mine în privința bărbaților, scumpo. În ciuda acelui exterior țepos, Stephen

este în sufletul lui un bărbat iubitor, grijuliu, care te adoră.

Ce naiba puseseră în apa minerală?

Dar, cu cât mai mult se gândea Victoria la Steve, cu atât era de acord că maică-sa avusese dreptate.

Însemnând că eu am avut dreptate tot timpul. Începând cu seara din crângul de avocado – de fapt, terenul cultivat de Bruce cu avocado – când m-am furișat afară cu Steve.

Avea atâtea calități! Dragostea lui pentru Bobby. Dorința lui de dreptate, chiar dacă traseul adoptat era mai întortocheat decât poteca bătătorită. Neobișnuitul lui simț al umorului. Și, desigur, încă un lucru, ceva sesizat de maică-sa în timp ce-și sorbea coniacul la sfârșitul mesei.

— Cred că Stephen e bun la pat.

— Poți să crezi orice vrei, mamă.

— Mi-au plăcut întotdeauna bărbații înalți, zvelți. Stephen arată destul de atletic.

În acel moment, domnul atletic se afla în grădina din spate, stropind cărbunii cu gaz ca să aprindă focul pentru fripturile la grătar. Masa, alcătuită din cotlete, cartofi dulci și salată, avea să fie urmată de o discuție despre sentimentele lor, în timpul degustării unei prăjituri cu cremă de lămâie. Da, avea să fie o seară specială.

Cinci minute mai târziu, Steve intră în bucătărie și se îndreptă spre frigider. „Pantofii și gențile însemnau pentru femei același lucru ca frigiderul și televizorul pentru bărbați”, își spuse Victoria. El privi în interior și scoase o bere Sam Adams.

Îi plăceau berea rece și friptura de vacă în sânge. Ei îi plăceau vinul alb și somonul la grătar. Dar astă-seară nu mai contau deosebirile de gust. Astă-seară aveau să se simtă mai apropiați decât oricând. Era convinsă de asta.

— Cât mai durează până pui fripturile la grătar? îl întrebă ea.

— Puțin. Știi că îmi place să văd cărbunii bine încinși. Secretul unei fripturi reușite…

— Este să ai cel mai fierbinte foc posibil. Să se ardă la suprafață și să rămână moale în interior. Știu, știu. Pe a mea s-o frigi bine.

El se strâmbă.

— Dacă așa vrei tu. Unde-i Bobby?

— În camera lui, învață.

— Singur?

Ea îi zâmbi dulce-amar. Bobby rătăcea prin casă de când fusese exilat din casa familiei Goldberg, iar Mariei i se interzisese să mai pună piciorul în Kumquat Avenue. Totul pe baza decretului regal emis de familia Munoz-Goldberg.

Janice era cea care complica situația. Steve îi dăduse voie să-l viziteze pe Bobby acasă, dar nu-i permitea să-l ducă în altă parte. Se temea că Janice l-ar fi putut răpi.

Steve ridică bolul cu salată și începu să amestece energic, frunzele de lăptucă, roșiile și castraveții, totul tăiat fin, cum îi plăcea lui.

— Faci o salată grozavă! zise el.

— Mersi! Ea mai sorbi din vin, nedorind să-l întrerupă. Când un martor începe să vorbească, cel mai bine e să-l lași s-o facă.

— Ești realmente grozavă la bucătărie! continuă el. O mulțime de femei din ziua de azi nu-și fac timp pentru așa ceva. Dar modul în care tu te descurci și cu slujba, și cu tot restul – ei bine, sunt impresionat.

Ea apucă răzătoarea de brânză și trecu la treabă. Adevărul era că talentele ei culinare erau limitate la câteva feluri, dar își dădea seama că Steve făcea o tentativă de apropiere. Arăta puțin nervos. Se părea că urmărirea unui criminal în serie nu era atât de stresantă ca manifestarea propriilor sentimente.

— Te pricepi la multe lucruri, urmă Steve. Relația ta cu Bobby e uimitoare; puștiul te adoră.

— E un sentiment reciproc.

OK, acum ne îndreptăm în direcția dorită, deși lent ca un lamantin. Haide, Steve. Hai să lăsăm

trăirile nepotului și să vorbim despre cele ale unchiului său.

— Poate că ar trebui să discutăm puțin în timp ce Bobby e în camera lui, zise Steve. Despre chestiuni personale.

Ea ridică răzătoarea, oprindu-se la jumătatea acțiunii.

— Sigur.

— Sunt niște lucruri pe care vreau să ți le spun de mai mult timp, dar știi cum e…

Pescui o felie de roșie din bol și lăsă cuvintele în suspensie. Părea că nu poate să se exprime. Nu era stilul lui. Avea părul negru răvășit și pe obraz o urmă de fum. Arăta ca un puști, gândi ea, poate și pentru că purta tricoul inscripționat: „Nu sunt pueril, caca-câh ce ești."

— Dă-i bătaie, Steve! Nu mori din asta.

— Atunci de ce mă simt ca și cum mi-aș străpunge o venă?

— Într-o relație trebuie să ai încredere în cealaltă persoană. Să-i poți împărtăși sentimentele, să-ți mărturisești temerile, slăbiciunile. Întinse mâna și-i șterse urma de funingine de pe obraz.

El respiră adânc și oftă ca și cum ar fi spus: *E timpul să-i dau drumul.*

Victoria luă paharul cu vin, în așteptare. Amândoi sorbeau din băutură păstrând tăcerea. Erau câteva lucruri pe care ar fi dorit să le audă de la el. Cuvinte ca „dragoste", „planuri" și „viitorul nostru", chiar și „căsătorie" și „copii". Era sigură că în sufletul lui se dădeau lupte. Așa sunt bărbații. Ei tânjesc după dragostea unei femei și apoi, când sunt siguri că o au, îi trec sudorile reci.

— Îți mai amintești ce-ți spuneam despre Campionatul Mondial al Colegiilor? o întrebă Steve.

Era derutată, dar acceptă să se înscrie pe linia lui de gândire.

— Universitatea din Miami mai avea de înscris un punct în repriza a noua. Ai fost culcat la pământ

înainte de a atinge baza a treia.

— Altceva? Ce-am mai spus?

Probabil era un fel de metaforă, își zise ea, dar la ce putea să se refere? Steve amintea de cea mai umilitoare zi din viața sa. Își dezamăgise crunt colegii de echipă. Poate că dorea să-i spună: *Vreau ca noi doi să formăm o echipă pentru totdeauna, Vic, și n-o să te dezamăgesc niciodată.*

— Mi-ai spus că ai atins baza cu mingea în mână, replică ea. Dar că arbitrul a fluierat.

— Mda, poate că în fotografii situația arată astfel. Dar adevărul e că am simțit mănușa adversarului pe brat când m-am aruncat pe jos. În tot acest timp, Vic, m-am amăgit și pe mine, și pe toți ceilalți. Adevărul gol-goluț e că eram în out.

OK, Steve, ai fost placat. Echipa ta a pierdut. Ce are asta de-a face cu noi doi?

Însă nu dorea să lase impresia că îl critică. Ce-i mai spusese Regina?

O femeie trebuie să fie un reazem pentru bărbatul din viața ei.

Își aruncă brațele în jurul gâtului său și se lipi de el, astfel că nasurile aproape li se atingeau.

— Înțeleg, iubitule. Simți că viața ta a fost o minciună.

— Nu, nu întreaga mea viață. Dar mă ajută extraordinar să-ți spun ce s-a întâmplat realmente atunci.

— Astfel ca relația noastră să poată avansa la un nivel superior? Încerca să-i ușureze sarcina.

— Despre ce nivel e vorba?

— Credeam că vrei să-ți deschizi inima, să discutăm ce simțim, ai uitat?

— Mda. Mă simțeam prost, și acum că ți-am spus adevărul e mult mai bine.

— Te simți mai bine? Ea făcu un pas în spate, uimită. Și cum rămâne cu noi doi? Cum rămâne cu „dragostea”, „planurile” și „viitorul împreună”? Acum după ce mi-ai mărturisit tot ce-ți stătea pe suflet, ce loc mai am eu în viața ta?

Steve părea tot mai uimit. Luă o înghițitură de bere, apoi se duse spre fereastră. În curte, fumul alb se răsucea deasupra grătarului. Fie fusese ales un nou papă, fie sosise momentul să pună carnea la fript.

Se întoarse spre ea.

— Vic, în toți acești ani n-am spus nimănui ce s-a petrecut în acel meci. Și n-aș fi putut să-ți spun nici ție, dacă nu te iubeam.

— Dă-i înainte, partenere. Altceva?

— Îmi pare rău că m-am comportat ca un idiot cu privire la mutatul împreună. Credeam că lucrurile erau în regulă așa. Aveam fiecare propriul spațiu și mă temeam că, dacă se schimba ceva, aveam să ne confruntăm cu o imensă necunoscută. Cred că m-am speriat.

— Și acum?

— Viața întreagă e o mare necunoscută, nu? Dacă fugim de riscuri, nu ne-o putem trăi.

— Deci ai niște planuri? Adică pentru noi doi.

— Mintea mea e plină de tot felul de planuri, doar că eu le spun „speranțe”. Când ne-am cunoscut, n-am îndrăznit să *plănuiesc* că vei dori să fii alături de mine. Dar sigur, speram că vei simți asta. Chiar și după ce ne-am început relația, toate visurile mele au fost însoțite de temeri. Cea mai mare, că te vei trezi într-o bună dimineață și îți vei da seama că ai făcut o greșeală colosală. Așa că n-am putut vorbi despre toate astea. Până și acum îmi vine greu să cred că vrei să fim împreună și să mă ajuți să-l cresc pe Bobby. Cât despre viitor – ei bine, am niște speranțe și în privința asta.

Victoria nu știa cât de departe voia să ajungă, dar nu putea lăsa lucrurile neterminate.

— Ce fel de speranțe?

— Ei, știi, permanența.

— Și?

— Căsătorie. Copii. De-abia i se mai auzea vocea stinsă într-o șoaptă.

— Vrei asta cu adevărat, Steve? întrebă ea pe un ton calm și plăcut, încercând să nu-l sperie.

— Într-o bună zi, adăugă el repede. Dacă totul merge bine. *Aha, o mică retragere. Dar a înaintat câțiva kilometri și a făcut numai un pas înapoi. Odată pronunțat cuvântul* „*căsătorie*”, *devine de neșters.*

Victoria îi prinse brațele și le încolăci în jurul taliei ei, pentru că bietul de el părea incapabil să se mai miște. Apoi îi luă fața în mâini și-l sărută. În timp ce buzele se atingeau, îi murmură la ureche:

— Astea sunt și speranțele mele.

Îl sărută din nou și trupurile li se lipiră, formând un contur perfect, yin și yang, o femeie și un bărbat.

— Apropo, am studiat fotografiile acelea din timpul jocului. Ai reușit să înscrii.

— Nu, Vic. Îmi amintesc mânușa lovindu-mi brațul.

— Memoria te înșală, iubitule. Erai în siguranță. Ai fost mereu în siguranță.

Capitolul 34

UN BUFNET ÎN NOAPTE

La câteva ore după ce cuvintele „căsătorie” și „copii” se rostogoliseră printre buzele lui ca niște parașutiști dintr-un avion în zbor, Steve Solomon făcea bilanțul ultimelor evenimente.

Sunt un tip fericit.

Ba nu, doamnă grefier. Termenul „fericit” *nu exprimă starea mea. Trăiesc ca într-o reclamă pentru bere. Joc volei pe plajă cu femeia pe care o ador.*

Discutase cu Victoria despre sentimentele sale și totul era în regulă. Se iubeau și își reînnoiseră angajamentul reciproc. Erau pe cale să facă un imens pas înainte, să cumpere o casă și să se mute împreună. Steve, Victoria și Bobby. O familie gata făcută.

Bobby păruse și el mai vesel în timpul cinei. Steve îi stârnise râsul, și puștiul elaborase prima anagramă a săptămânii.

Acum, Victoria stătea lungită alături de Steve în pat. Își mâncaseră fripturile și dăduseră gata și o bucată mare de prăjitură. Mai discutaseră și în dormitor, apoi făcuseră dragoste, discutaseră și mai mult, făcuseră din nou dragoste, urmată de alte conversații.

Steve tocmai adormise, gândindu-se că n-ar fi făcut schimb de locuri cu nimeni de pe lume, când auzi un bufnet. Vântul bătea dinspre ocean și uneori câte o frunză uriașă de palmier se desprindea și cădea pe casă, lunecând apoi la pământ. Dar acel sunet era diferit. Se simțea obosit și prea satisfăcut ca să se mai ridice, dar o făcu oricum.

Casa era cufundată în întuneric, și el era gol. Se aplecă, apucă bâta de softball din aluminiu pe care o ținea sub pat și ieși din dormitor. În bucătărie,

privi afară prin ușile batante din spate. Curtea era învăluită într-o negură verzuie, de rău-augur, frunzele fiind luminate stins de puternicele proiectoare antifurt instalate de vecin. Ceva arăta diferit, dar ce anume?

Îi luă numai o secundă ca să-și dea seama. Capacul grătarului era la pământ. Ar fi trebuit să stea sprijinit de perete, unde-l lăsase, dar fusese mutat, poate cam un metru, ca și cum cineva care se furișase pe lângă zidul casei se împiedicase de el.

Steve descuie ușa, o deschise și ieși, ținând bâta în mâna dreaptă. Era ușoară și elastică. Putea sfărâma cu ea o țeastă fără probleme.

Simți un miros de ars. Ce naiba?

Miros de țigară.

Apoi vocea unei femei din întuneric.

— Ai crescut ceva de când aveai nouă ani.

Cu inima pulsându-i nebunește, Steve se răsuci gata să folosească bâta.

— Hei, Stevie, aici!

Se întoarse și zări vârful aprins al țigării și o silueta butucănoasă așezată pe șezlong.

— Iisuse, Janice! Ce cauți aici?

— Prinde-l! Ea se ridică din șezlong și-i aruncă un prosop. Îți aduci aminte cum îți făcea mama baie când erai mic? Urai figura asta.

Steve își înfășură prosopul – ud și rece – în jurul taliei.

— Te-ai drogat, Janice? Ce naiba se petrece aici?

— Sunt trează și dezintoxicată. Am venit să-l văd pe Bobby.

— La miezul nopții?

— E singurul moment când putem vorbi fără să ne supraveghezi ca o ticăloasă de mamă vitregă. Sau unchi vitreg, sau orice dracu' ești.

— Eu sunt tutorele lui. Eu sunt tatăl și mama lui și mai degrabă l-aș lăsa să fie crescut de lupi decât de tine.

— Dacă ești așa de grozav de priceput, unde naiba e în clipa asta?

— În pat. Doarme.

— Mda, ei bine, tocmai i-am bătut în geam acum zece minute și nu-i acolo.

Primul gând al lui Steve a fost că Bobby dormea atât de profund, încât n-o auzise pe Janice. Dar nu, băiatul avea un somn foarte ușor. Ușa unei mașini trântite undeva în josul străzii, sirena poliției pe Douglas Road, șuieratul unui ceainic… toate îl trezeau imediat.

Într-o secundă, Steve se năpusti în casă. Dădu de perete ușa camerei lui Bobby și răsuci comutatorul. Patul era răvășit. Și gol.

— Bobby! strigă Steve. Bobby! Unde ești? Bobby!

Capitolul 35

DESPRE CUM SĂ FII BĂRBAT

Steve se plimba agitat prin salon. Victoria făcea cafea, în timp ce Janice fuma.

— Să vedem ce știm, zise Steve, încercând să analizeze situația și luptându-se cu temerile lui. Bicicleta lui Bobby a dispărut și ea. Ăsta e un semn bun. Dacă ar fi fost răpit, nu se evapora și bicicleta.

Steve voia să creadă că avea dreptate. Când văzuse patul gol, primul gând teribil fusese că Kreeger îl răpise pe băiat, însă prezența bicicletei schimbase complet lucrurile.

— Prințesa aia *jubană,* sugeră Janice. Poate că s-a dus acasă la ea și-l găsim în pom.

— Goldbergii locuiesc la o stradă distanță, zise Steve. Nu și-ar fi luat bicicleta. Dar trebuie să vedem oricum. O să dau o fugă până acolo.

— Nu cât timp e în vigoare ordinul de interdicție. Victoria ieși din bucătărie purtând cafetiera pe o tavă. Nu poți să intri pe proprietatea lor. O să fac eu asta.

— Vin și eu, se oferi Janice.

— Nu. Iar provoci o bătaie, îi reteză Steve avântul.

— Cine, eu? Tu i-ai tras tipului un pumn în gură.

— Terminați odată! le ordonă Victoria atât de autoritar, încât se așternu tăcerea. Pierdem vremea. O să mă duc singură. Mă sunați pe mobil, dacă se întâmplă ceva.

Se auzi soneria de la ușă. La acea oră târzie din noapte, sunetul îți îngheța sângele ca un țipăt. Imaginația lui Steve o luă razna. Avea impresia că vede o mașină de poliție, un tânăr ofițer cu o față mohorâtă.

Sunteți ruda cea mai apropiată a unui băiat pe nume Robert Solomon?

Steve alergă spre ușă și o dădu de perete.

În prag se afla Myron Goldberg, în halat de casă și papuci. Soția lui stătea la un pas în spate.

— A dispărut Maria! Eva își împinse soțul la o parte. *Desaparecida*!

Steve se simți dintr-odată ușurat.

— Asta e grozav, Eva!

— Ce?

— E la voi? întrebă Myron.

— Nu. A dispărut și Bobby. Dar asta înseamnă că sunt împreună. Înseamnă că sunt OK.

— Da, dar unde? se frământă Myron. Unde s-ar fi putut duce?

Eva își făcu loc și intră în casă.

— Dacă ne păcălești, Solomon…

— Cară-te de-aici, cățea! Janice intrase și ea în salon.

— Ar fi trebuit să știu, zise Eva. Tu ai pus asta la cale?

— Și ce mare brânză s-a-ntâmplat? O să vină înapoi acasă după ce o pun. Janice îi zâmbi malefic Evei pe deasupra bărbiei sale duble. Sigur că s-a terminat cu virginitatea.

— *Puta,* mârâi Eva.

— În regulă, toată lumea să se liniștească, interveni Steve. Hai să punem totul cap la cap. Myron, a dispărut și bicicleta Mariei?

— Nu știu. Nu ne-am uitat.

— Pun pariu că da și că ei se află acum la câțiva kilometri de casă. Pe unde se plimbă ea de obicei cu bicicleta?

— Mergem amândouă spre Old Cutler, zise Eva. Poteca spre Matheson Hammock.

— Și Bobby cunoaște locul. E un început. O să mă duc cu mașina acolo, dar am nevoie ca în ambele case să fie câte cineva.

— Eu o să stau aici cu Janice, anunță Victoria.

Însemnând că soții Goldberg trebuiau să plece la ei acasă. Isteață, gândi Steve. Altfel, Janice și Eva ar fi ajuns să se tăvălească prin noroi până-n zori.

Îi luă doar un minut să-și tragă pe el un tricou și niște pantaloni scurți. Se îndrepta spre ușă când Janice îl strigă:

— Simt nevoia să beau ceva, Stevie. Ai alcool în casă?

— O sticlă de Jack Daniel's deasupra barului.

— M-am uitat acolo. N-am văzut niciun Jack.

Steve n-avea de gând să piardă vremea căutând sticla de whisky pentru soră-sa. Dar, în timp ce pornea Mustangul, se întrebă ce se întâmplase cu ea. Unde dispăruse noua sticlă de Jack Daniel's, soiul scump, Single Barrel?

•

— Ooh, e tare! exclamă Maria, sorbind din lichidul auriu. Mai luă o înghițitură, apoi îi trecu sticla lui Bobby. Bourbon, nu? Preferatul lui taică-meu.

— Whisky din decoct de malț, o corectă Bobby, dar oamenii îi zic Bourbon. Duse sticla spre gură și bău din ea. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce alcoolul îi ardea gâtul.

Se plimbau la marginea unei pădurici din interiorul Grădinii Tropicale Fairchild, printre lianele groase și împletite ca niște cabluri de transmisiuni. Locul părea bântuit de fantome și întunericul sinistru amintea de toate acele filme în care ucigașii mascați săreau din umbră asupra oamenilor.

Bobby înșurubă capacul și își continuară drumul prin pădure. Treceau printre ficuși imenși și ferigi uriașe care le mângâiau genunchii, iar pantofii sport li se afundau în pământul reavăn. Bobby avea o lanternă, însă nu făcea decât să accentueze umbrele, să le facă și mai înspăimântătoare. Alunecă și aproape căzu. Se făcuse de baftă, dar Maria nu râse. Apoi, când sări peste un buștean lunecos, lanterna îi scăpă din mână și, în fâșia de

lumină proiectată în sus, lui Bobby i se păru că vede forma unei persoane, a cuiva care-i căuta. Totuși, când ridică lanterna și o îndreptă în acea direcție nu zări pe nimeni.

Încercă să scape de gândurile negre. Aceasta era poate cea mai grozavă noapte din viața sa și de-abia începuse. Cu o oră mai devreme, în timp ce se urcau pe biciclete, Maria îi luase șapca și și-o pusese pe cap vârându-și părul înăuntru. Gestul, atât de feminin, îi dădu puștiului fiori. Maria purta un șort minuscul și un tricou roz fără mâneci pe care era inscripționat „Răsfățata" cu strasuri și deasupra o inimioară. În lumina lămpilor de pe stradă, tenul ei avea culoarea cafelei Cubano, bine garnisită cu frișcă.

Merseseră cu bicicletele de-a lungul potecii Old Cutler, dându-se jos acolo unde rădăcinile banianilor străpunseseră asfaltul. În lumina lunii, Bobby urmărea linia curbă a coapselor Mariei în timp ce pedala, putea să-i zărească pielea diafană de deasupra șortului. Era sexy, sexy rău de tot. Nu-i venea să creadă că se aflau amândoi aici.

„Următoarea lună plină. Pădurea tropicală de la Fairchild. O să ai succes, îți promit."

Asta îi spusese doctorul Bill. Știa atâtea lucruri de care unchiul Steve nu avea habar. Sau poate că unchiul Steve le cunoștea, dar nu voia să i le spună. De pildă, informația că toate fetele se înfierbântau în timpul lunii pline, chiar și acelea care în mod obișnuit nu ieșeau la agățat.

Coborâseră pe Old Cutler spre Matheson, traversând un delușor mlăștinos, inhalând aerul sărat și ascultând orăcăitul broaștelor și zgomotul făcut de insecte. Apoi, stând pe marginea unui iaz, cu luna plină deasupra golfului, se sărutaseră.

Fusese mai mult o tentativă, Bobby se aplecase spre ea și așteptase ca Maria să-l imite. Ceea ce și făcuse, mirosind toată a portocale și vanilie, parfumul mamei ei. Al doilea sărut fusese dulce, lent, profund. Era excitat din cale-afară.

O idee beton, doctore Bill.

Apoi deschiseseră sticla de Jack Daniel's. Combustibil forte, o tărie de patruzeci și șapte de grade, potrivit etichetei. Bobby simțea o ușoară greață în stomac și fruntea îi era scăldată de sudoare. Aveau mare nevoie să mănânce ceva.

Ia cu tine ceva de băut. Votcă, rom sau Bourbon. Cu cât mai tare, cu atât mai bine. O s-o facă să uite de toate.

Însă doctorul Bill nu-i spusese nimic de mâncare. Ar fi fost buni niște covrigei sau cartofi prăjiți. Poate și o pătură. Și prezervative?

Dar de unde ar fi putut face rost de așa ceva? Unchiul Steve nu folosea. Bobby văzuse în baie pilulele anticoncepționale ale Victoriei, arătând ca niște mici bomboane într-o cutiuță de plastic.

După ce luaseră câte trei înghițituri de Bourbon, sughițaseră de două ori și se sărutaseră franțuzește de cinci ori, Bobby și Maria se urcaseră din nou în șei, traversaseră colina și apucaseră pe poteca spre Fairchild. Porțile erau închise, așa că-și ascunseseră bicicletele într-o tufă de hibiscus și se cățăraseră peste gard. Acum străbăteau pădurea spre pavilionul cu fructe tropicale, unde sperau să dea de ceva bun de mâncare.

Pavilionul era o imensă seră cu acoperișul piramidal, ca să facă loc arborilor înalți. Ușa nu era încuiată și, imediat ce intrară, Bobby începu să culeagă fructe. Recunoștea litchi și fructul pasiunii, dar avea nevoie să citească etichetele pentru celelalte: *jackfruit, langsat, sapodilla* și o sumedenie de ciudățenii solzoase și nu prea atrăgătoare.

Se așezară pe iarbă. Ronțăiau din fructe, trăgeau și câte un gât de whisky, se sărutau din când în când. Fructul pasiunii era înțepător, dar semințele mici și negre erau crocante și gustoase. *Jackfruit*-ul aproape ustura, iar litchi erau dulci ca strugurii. Nimic nu se potrivea cu whisky-ul. Bobby se lungi pe spate, privind arborii care păreau că-și leagănă

crengile sub briză, dar nu era nicio adiere de vânt acolo.

Sunt ameţit. Ameţit de whisky şi de sărutări cu gust de fructul pasiunii.

Maria îi spunea ceva despre o colegă de şcoală, o târfă care după ora de educaţie fizică luase o banană şi încercase să le arate fetelor cum să facă sex oral, dar se înecase şi o scuipase, ieşindu-i şi pe nas.

— Ne-a scârbit definitiv pe toate! zise Maria. Povestea nu-i făcu deloc bine la stomac lui Bobby.

Maria chicotea, povestindu-i detalii ale episodului cu banana. Bobby o asculta numai cu o ureche, când i se păru că aude uşa pavilionului deschizându-se, dar poate se înşelase. Un moment mai târziu, Maria se aplecase deasupra lui sărutându-l din nou. Apoi, el nu-şi dădea seama cum se întâmplase, dar erau amândoi lungiţi pe iarbă cu picioarele încolăcite unul în jurul altuia, sărutându-se şi gemând, şi frecându-şi trupurile unul de celălalt.

Bobby vârî mâna pe sub tricoul Mariei, dar ea îl prinse de încheietură şi i-o îndepărtă. Peste o secundă, fentând-o, încercă să-şi strecoare mâna cealaltă – *Dacă Pickett ar fi utilizat un zigzag similar, Bătălia de la Gettysburg ar fi avut un final diferit* – şi într-o altă secundă îi prinse sutienul între degete. Era din bumbac moale şi putea să-i vadă bretelele ieşind din decolteu.

Un sutien roz. Literele se rearanjară în creierul lui. PENIS GOLAŞ RISC[41].

Trase de sutien.

— Bobby, nu!

Îşi amintea ce-i spusese doctorul Bill. *Bărbatul e un vânător. Bărbatul ucide vânatul şi îşi alege femela.*

— Nu, Bobby! Ea îi împinse mâna. „Ferm, cum procedează de obicei mamele”, se gândi Bobby.

— Hai, Maria! Şi tu vrei. Ştiu că vrei.

Auzea acum vocea doctorului, ca și cum ar fi fost acolo, privindu-i. *Când ea spune nu, înseamnă poate. Când spune poate, înseamnă da.*

— Bobby, îmi place de tine. Chiar așa. Dar acum numai ne sărutăm.

Simțea că transpiră din greu și stomacul i se revolta. Era însă atât de excitat, încât începuse să-l doară. Îi luă mâna stângă în mâna lui dreaptă și o propti de pământ. Apoi își strecură stânga prin spatele ei, încercând să-i desfacă sutienul roz.

— Bobby! Nu!

Ea se smucea în toate părțile, dar poate că voia numai să-l excite și mai mult.

Femela cedează întotdeauna în fața unui bărbat puternic.

Nu putea să desfacă afurisitul de sutien, așa că trase de el în sus dezgolindu-i torsul.

— Au! Bobby, ce faci?

Fii bărbat, Robert. Posedă tot ce vrei. Mariei o să-i placă. Ai încredere în mine, eu știu mai bine.

— Maria, o să-ți placă, zise Bobby, îngroșându-și vocea. Ai încredere în mine. Eu știu mai bine.

Capitolul 36

CE VOR FETELE

„Aerul n-ar trebui să fie plin de miresme atât de plăcute într-o noapte ca asta”, gândi Steve.

Aflat la volanul Mustangului, simțea parfumul de iasomie în aerul umed, iar luna plină ieșea și intra în nori pe când Steve înainta pe Old Cutler Road, mai îngrijorat decât îi lăsase pe ceilalți să vadă pe fața sa.

Cu tot haosul din jur – Janice și Kreeger, Victoria și Irene, Freskin și Goldberg – Steve se întreba dacă petrecuse suficient de mult timp cu Bobby. Oare se lăsase distras de problemele din ultima vreme, neglijând prioritatea din viața sa?

Nu te mai îngrijora. Bobby e OK.

Steve își repeta permanent acest lucru. Băiatul nu fugise de acasă; nu fusese răpit. Maria era prima fată din viața lui care îl lăsase să-i admire strasul din buric, așa că băiatul câștiga experiență. Probabil că stăteau îngrămădiți unul în altul sub un palmier și aveau să reapară în zori, transpirați și înțepați peste tot de țânțari. Era ceva normal.

E OK, a naibii treabă. Nu te mai îngrijora atât.

Steve deja făcuse cercetări în Cocoplum, până jos în golf, apoi se întorsese în cerc, spre Gables Waterway. Acum făcuse stânga pe Matheson Hammock. Trecuse de locul aranjat pentru picnic, la ora aceea pustiu, și continuase în paralel cu pista pentru biciclete pe drumul ce se unduia printre pâlcuri de mangrove într-o combinație de negru și roșu. Se opri pe marginea iazului cu apă sărată. Nu erau niciun fel de mașini parcate acolo. Rastelul pentru biciclete era gol.

Nici urmă de Bobby. Sau de Maria.

Steve coborî din mașină și merse până la marginea iazului, aflat la câțiva metri de golf. Se înălța mareea și un miros de nămol plutea prin aer.

Un cârd de bâtlani se plimba pe nisipul ud în așteptarea unui mic dejun foarte matinal. De-a curmezișul golfului se zăreau câteva lumini la complexurile de apartamente din Key Biscayne. Spre nord, zgârie-norii erau învăluiți de întuneric.

Liniștea fu spulberată de un vas care înainta pufăind pe canal, luând foarte devreme startul la pescuit. Deasupra oceanului, la orizont, se vedeau fulgere sfâșiind un maldăr de nori. Vântul prindea putere, vălurind apa. Luna plină era ascunsă de un nor tot mai mare, deși era încă suficient de puternică încât să lumineze cerul ca o lampă cu abajur. Prognoza meteo anunțase ploaie, o serie de furtuni prevestind sosirea unui front atmosferic rece.

Steve se urcă în mașină și merse mai departe, spre sud, pe Old Cutler, încetinind în dreptul intrării în Grădina Tropicală Fairchild. Îl adusese de câteva ori pe Bobby aici, băiatul fiind încântat de liniștea și pacea dinăuntru. Zgomotele continuau să-l deranjeze. Liniștea părea esențială pentru însănătoșirea lui.

Steve parcă în fața porții. Totul era încuiat. Se dădu jos din Mustang lăsând farurile aprinse. Merse aplecat pe o potecă noroioasă până la gardul împrejmuitor. Lângă o tufă de hibiscus zări urme de bicicletă. Două biciclete stătuseră acolo.

OK, și ce-i cu asta?

Ei bine, pentru început, urmele lăsate de roți erau proaspete. Plouase puțin la sfârșitul după-amiezii, iar urmele se imprimaseră după aceea.

Grozav. Poți să primești emblema de cercetaș, dar cum am mai spus, ce-i cu asta?

Sigur că dincolo de acest punct nu se mai putea merge cu bicicleta. Poteca plină de noroi se sfârșea în dreptul gardului. Așa că bicicliștii se opriseră și-și lăsaseră vehiculele aici. Poate că intraseră.

Da. Așa că…

Steve nu știa ce să mai creadă. Doar că… în noroiul roșcat puteau fi zărite două seturi de roți

apropiindu-se de gard, însă, conform urmelor, numai o bicicletă plecase de acolo. Așadar, ce se întâmplase cu cealaltă?

Chiar în acel moment îi sună telefonul, făcându-l să tresară. Pe ecran recunoscu numărul său de acasă.

— Da, Vic?

— Bobby tocmai a apărut.

— Super! Și Maria s-a dus acasă?

— Nu. Detectă tensiune în vocea ei. Steve… Bobby nu știe unde e ea acum.

•

Cu puțin înaintea zorilor, Steve tocmai își oprea Mustangul în fața casei, când auzi un țipăt.

N-o văzuse pe Eva Munoz-Goldberg, alergând spre ușa de intrare. Reușise să sară din calea mașinii în ultimul moment, evitând accidentul. Era în mare formă datorită cursului de dans sau de tai chi, se gândi Steve. Foarte bine, asta-i mai lipsea, să fie acuzat și de omor prin imprudență.

Ferindu-se de mașină, Eva sărise pe poteca acoperită cu dale de piatră care ducea spre casă. Depășind în zbor o tufă mică, își pierduse echilibrul, alunecând pe o placă acoperită de rouă. Slobozi un al doilea țipăt pe când se prăbușea în genunchi. Steve admiră modul în care Eva se ridică din nou în picioare, alergând spre ușă fără să se mai oprească să-i arunce blesteme.

Bicicleta lui Bobby era rezemată de unul dintre arborii de piper din curte, însemnând că băiatul era înăuntru. Steve auzi niște strigăte înainte să deschidă el însuși ușa de intrare. O găsi pe Eva în salon, cu genunchii însângerați și părul vâlvoi, urlând la Bobby.

— Unde e? Unde e fiică-mea?

Janice pusese un braț protector în jurul umerilor lui Bobby, ferindu-l cu talia ei impozantă de un eventual atac din partea Evei.

— Încetează, cățea, sau o să mai ai nevoie de niște operații estetice!

— Mulțumesc Domnului că ești aici, Steve! rosti ușurată Victoria.

Steve nu era sigur ce-l tulbura mai mult. Urletele Evei sau imaginea lui Janice ținându-l strâns pe Bobby lângă ea.

— Haide, băiete! Îl smulse pe pușți de lângă maică-sa, ridicându-l în brațe. Era simplu cu un copilaș, dar mai greu cu un adolescent de doisprezece ani, chiar unul uscățiv ca Bobby.

Bobby tremura, era palid și emana un miros acru. Își împleti picioarele în jurul taliei lui Steve și își lăsă dezarmat capul pe umărul lui.

— Puți, fiule!

— Am vărsat.

Îl duse în bucătărie, ca să-l îndepărteze de toți ceilalți. Putea s-o audă pe Victoria încercând să le liniștească pe cele două femei, îndemnându-le să-l lase pe Steve să se ocupe de toate lucrurile astea.

— Îmi pare rău, unchiule Steve!

— E OK. Unde-i Maria?

— Nu știu. Eram în grădinile Fairchild. S-a supărat rău pe mine și a plecat.

— De ce s-a supărat?

— M-am purtat ca un idiot.

— Mda?

— Am încercat să fac ce mi-a spus doctorul Bill…

Steve simți cum i se încleștează fălcile și inima i se zbate în piept.

— Doctorul Bill?

— Mi-a zis că trebuie s-o duc acolo pe Maria când e lună plină, pentru că atunci se încing fetele. Și că o să vrea s-o facă.

— Dar când ai ajuns acolo, Maria a zis nu?

— Da.

— Și ce-ai făcut atunci?

— Mai întâi, am împins-o cumva. Însă după aceea m-am oprit. Pentru că mi-am adus aminte ce mi-ai spus tu. Nu înseamnă nu. Poate înseamnă nu.

Castitatea înseamnă că ești matur. Și altele asemenea.

— Ești un băiat bun. Să înțeleg că Maria e încă supărată pe tine?

— Cred că da. Mi s-a făcut rău și am vărsat peste niște ananași. M-am dus la lac să mă spăl și, când m-am întors, ea nu mai era acolo. Mi-am luat bicicleta, însă a ei dispăruse. M-am gândit că plecase acasă.

— Ai încercat s-o ajungi din urmă?

— Da. De unde știi?

— Pentru că așa aș fi procedat și eu. Să rulez foarte repede. Dacă avea numai un avans de câteva minute, puteai s-o prinzi.

— Asta am încercat să fac. Dar n-am văzut-o.

Pentru că a fost înhățată de cineva! *Când s-a dus să-și ia bicicleta, cineva o pândea.*

Deodată își aminti. Ziua aceea, în cabinetul lui Kreeger.

Numai o întrebare ipotetică, Solomon, dacă Robert ar omorî-o pe Maria, n-ai face totul ca să nu fie închis? *N-ai lua vina asupra ta*?

Steve simți cum îi înțepenesc mâinile strânse în jurul nepotului său. Tot felul de emoții care se băteau cap în cap. Mulțumise că Bobby era în siguranță. Însă oroare absolută la gândul că prietena lui putea să fie deja moartă. Poate că Bobby a simțit că i se taie răsuflarea sau că inima îi bate să-i rupă pieptul. Indiferent din ce cauză, băiatul începu să tremure.

O secundă mai târziu, Victoria era alături de ei, mângâindu-l pe Bobby pe cap. El își lungise gâtul ca un motan care vrea să fie alintat. Peste încă o secundă apăru și Janice.

— Cățeaua a ieșit, raportă ea. Ce face băiatul meu?

Bobby ridică din umeri. Îl strânse și mai tare pe Steve în brațe.

— Stevie, poți să-mi dai fiul, te rog?

— Da.

— Pentru că n-ai niciun drept să-l ții departe de… Uluită, se opri. Ai zis da?

Steve puse băiatul jos.

— Noi toți trebuie să facem o echipă, Jan.

— De ce? Ce se-ntâmplă?

— Du-l pe Bobby la culcare și o să discutăm.

Nedumerită, Janice puse un braț masiv în jurul băiatului și plecară amândoi spre dormitor.

— Ce s-a întâmplat, Steve? îl întrebă Victoria.

De-abia putea să-i vorbească.

— Kreeger! A pus mâna pe Maria. O s-o violeze și o s-o ucidă. Și o să dea vina pe Bobby. Toate astea ca să mă pedepsească pe mine.

Victoria clipi de două ori. Apoi își reveni rapid.

— O să vorbesc cu Eva. Tu sună la poliție.

Chiar în acel moment se auzi din nou țipătul unei femei. Steve îl recunoscu imediat. Era a treia oară când îl auzea în dimineața aceea.

Steve și Victoria ieșiră în fugă din casă. Eva stătea lângă bicicleta lui Bobby. Fermoarul gentuței de vinilin de sub șa era deschis. Femeia strângea ceva la piept. O clipă mai târziu, când Steve își dădu seama ce era, simți cum îl cuprinde disperarea, ca o otravă răspândindu-i-se în corp.

— Unde e? Eva se repezi la Steve, încercând să-l lovească. Blestematul! Vocea îi era întreruptă de spasme și sughițuri de plâns. Ce i-a făcut?

Îl izbea peste piept, peste umeri, peste brațe. O lovitură îl atinse la tâmplă. Steve nu făcea niciun efort să le evite. Era năpădit de o durere atât de mare, încât nu mai simțea nimic, nicio lovitură dată de acea femeie micuță, cu fața inundată în lacrimi, care strângea în pumn un sutien mic, roz.

Capitolul 37

DIN MLAȘTINĂ ÎN OCEAN

Polițistul avea o față cunoscută.

O tunsoare afro. Pe bluzon îi era înscris numele, „Teele”. O mutră sceptică.

Sigur, tipul care m-a arestat la postul de radio. A doua oară.

„O chestie de rău-augur”, gândi Steve. Stăteau pe alee în fața casei lui, puțin după ora șapte dimineața. Janice era înăuntru, lungită pe sofa. Bobby dormea în camera lui, vegheat de Victoria. Myron și Eva se întorseseră acasă la ei, în Loquat, pentru a-i da declarații partenerului lui Teele, Rodriguez.

— Domnul doctor Kreeger a plecat cu o canoe, să vâslească pe Suwannee, zise Teele.

— Să vâs-leas-că pe Su-wan-nee? Steve folosea cel mai batjocoritor ton, silabisind rar. Ăsta e cel mai al dracului de nenorocit de alibi pe care l-am auzit vreodată, și clienții mei au o fantezie de excepție!

Teele își modulă vocea, pronunțând cuvintele pe cel mai serios ton.

— Spui că doctorul Bill a răpit fată și a plantat dovezi care să-l incrimineze pe nepotul tău, dar n-ai nicio dovadă. Știi, eu ascult la radio emisiunea doctorului Bill…

A, grozav. Un fan.

— … și cred că a atins niște puncte sensibile. Cât despre fată, poate că doarme în curtea din dos a cuiva și poate să apară oricând, călare pe bicicleta ei.

„Polițiștii se gândesc de obicei la tot ce-i mai rău, pentru că văd tot ce-i mai rău în jurul lor. Dar tipul ăsta e un optimist”, gândi Steve.

— Ai reușit să dai de Kreeger pe mobil?

— Nu l-am prins. E departe în amonte, dincolo de Hatchbend, unde nu mai bate antena.

În amonte, dincolo de Hatchbend? *Iisuse, iar eu sunt în Mayberry cu adjunctul de șerif Barney Fife*[42].

— Și ce dracu' face el acolo? întrebă Steve.

— Pescuiește biban, din câte am auzit.

— Dă-mi voie să ghicesc. Femeia care locuiește în casa lui Kreeger ți-a servit istoria asta cu bibanul.

Teele își controlă notițele.

— Mary Amanda Lamm. E corect.

— Kreeger i-a spălat creierul. O să spună orice vrea el.

— A mințit cumva când mi-a spus că tu și nepotul tău sunteți pacienții doctorului Kreeger?

— Ca să fiu mai exact, nu chiar pacienții săi.

Polițistul mai scrise ceva în carnet.

— Deci nu ai un ordin al Curții ca să-l vezi pe doctorul Kreeger?

— OK, din punct de vedere tehnic așa e, dar…

— Pentru deviații sexuale.

— NU!

Polițistul folosi pixul ca să se scarpine în cap printre codițele afro.

— Am citit raportul, Solomon! Băiatului îi place să tragă cu ochiul. Iar domnișoara Lamm pretinde că tocmai ieșea de sub duș într-una din zile și te-a găsit furișându-te peste ea în baie.

— *În dormitor,* îl corectă Steve, un avocat obișnuit să despice firul în patru. Mă furișam în dormitorul ei. Dar n-are nimic de-a face cu ordinul Curții ca să-l văd pe Kreeger.

— Corect! Ai fost condamnat pentru atac violent.

— Uite, Teele, Maria a dispărut! Timpul trece. Când tu și colegii tăi o să vă mișcați în sfârșit fundul, s-ar putea să fie deja moartă.

— Sper că nu! De dragul dumitale. Pentru că nepotul dumitale e ultima persoană care a văzut-o

pe fată. După cum a admis, i-a făcut avansuri în timp ce era beat criță, iar sutienul ei a fost găsit printre lucrurile lui. Din punctul meu de vedere, singurele dovezi sunt în defavoarea lui.

•

Victoria a fost prima care a sărit din Mustang în timp ce Steve trăgea mașina în fața casei lui Kreeger. Dimineața era vântoasă și gri și mirosea a ploaie. Îl lăsaseră pe Bobby cu Janice, iar Cece pornise și ea spre ei.

În drum spre Gables, Victoria îl întrebase pe Steve dacă avea vreun plan.

— O să ne spună Amanda unde-i Kreeger, zisese el fără alte comentarii.

— Și o să-și trădeze iubitul?

— Există o mică speranță că e ceva bun în ea. Tot ce trebuie să facem e să speculăm acest lucru.

Victoria nu era la fel de sigură.

— Și cum o să procedăm?

— Conform formulei un polițist bun, unul rău.

— Presupun că eu sunt ăla bun.

— Ceea ce înseamnă că începi tu. Dacă n-ajungi nicăieri, intru și eu pe fir.

Victoria rămăsese în continuare sceptică, dar păstrase tăcerea. N-avea niciun rost să-i știrbească încrederea lui Steve.

După ce sunară, Amanda apăru în ușă, de data asta îmbrăcată. Mai exact, purtând două articole de îmbrăcăminte: un top roșu și un șort foarte scurt, alb. Nici urmă de sutien și, clar, nici de chiloți, judecând după felul în care se mula șortul pe ea. Niciun fel de machiaj. Părul împletit în cozi. O fată de douăzeci și ceva de ani, încercând să arate ca o fetiță de paisprezece.

Le zâmbi și zise:

— Hm, frumos, alți vizitatori! Hei, domnișoară Lord, te-ai epilat inghinal?

Victoria îi aruncă o privire partenerului ei, care ridică din umeri, ca și cum s-ar fi scuzat.

— Frumosul ăsta mi-a admirat pista de aterizare. Amanda îi surâse cât mai atrăgător lui Steve.

— Termină cu tâmpeniile, Amanda! o întrerupse el. Trebuie să vorbim.

Ea îl ignoră, concentrată asupra Victoriei.

— I-am oferit frumosului să o studieze mai îndeaproape, dar a zis că trebuie să se mai gândească.

— Cât de neobișnuit! replică Victoria. *Frumosului* i se întâmpla rareori să gândească înainte de a trece la fapte.

Peste un minut, erau înăuntru. Un salon obișnuit, cu o canapea și două fotolii. Un șemineu. Podeaua din pin adus din districtul Dade. O măsuță cu un bol în care se aflau niște fructe cam prea coapte. Niciun fel de obiecte personale în afara tabloului care-l înfățișa pe Kreeger la cârma ambarcațiunii sale.

— Amanda, avem mare nevoie de ajutorul tău! începu Victoria, folosind cel mai plăcut ton din arsenalul ei.

— Le-am spus polițiștilor că unchiul Bill a plecat cu o canoe înspre nord.

— Noi nu credem asta! Încă își păstra blândețea din glas. Noi credem că a răpit o fată de doisprezece ani. Ne temem de ce i-ar putea face, dacă nu dăm de el.

— Asta-i o prostie! zise Amanda, fandosindu-se ca o puștoaică. Luă un măr verde din bol, își vârî picioarele sub ea și se apucă să muște din el.

Amanda nu părea prea îngrijorată, gândi Victoria. O fată care a dispărut. Iubitul ei acuzat. Și iat-o rontăind un Granny Smith. Era oare posibil, se întrebă ea, ca Amanda să fie o psihopată, asemenea lui Kreeger?

— Unchiul Bill e un îndrăgostit, nu un ucigaș, adăugă Amanda cu un zâmbet mucalit. Și eu ar trebui să știu asta cel mai bine.

— Dă-o dracului, Amanda! izbucni Steve, intrând în conversație înainte de vreme. Kreeger a ucis un tip pe nume Jim Beshears. L-a ucis pe căpitanul vasului, pe nume Oscar De la Fuente. Și a ucis-o pe maică-ta.

— Acum, chiar știu că minți, replică Amanda. Eu sunt cea care a omorât-o pe vrăjitoarea aia.

Spusese acest lucru aproape încântată, fapt care o tulbură pe Victoria.

— Aveai treisprezece ani atunci, Amanda. Kreeger te droga și te-a sedus. Nu poți avea încredere că amintirile tale sunt corecte.

Steve continuă:

— Maică-ta a aflat de voi doi și l-a luat pe Kreeger la rost. El a lovit-o cu prăjina și a împins-o în cadă. Apoi, te-a convins că tu ai făcut asta.

— Așa cum am mai spus, pricepeți totul pe dos, chicoti Amanda. Eu l-am sedus pe unchiul Bill. Am fumat un pic de iarbă, asta-i tot. Bill mi-a dat un Valium după ce-am omorât-o pe mami, pentru că o cam luasem razna. Voiam să chem poliția și să mărturisesc tot, dar Bill a zis că se ocupă el de asta.

— Ți-a spălat creierul, blestematul! zise Steve.

Amanda mușcă netulburată din măr.

— Unde a fost lovită mami, frumosule?

— În partea dreaptă a craniului.

— Unchiul Bill este dreptaci. Dacă s-au luat la bătaie, n-ar fi trebuit s-o lovească pe partea stângă?

— Pincher s-a ocupat de chestia asta. Maică-ta probabil că s-a întors să plece, când a lovit-o Kreeger.

Ha-ha-ha-ul Amandei părea fals, ca totul în ce o privea, gândi Victoria.

— N-a fost așa! zise Amanda. Eu și mami. Eram față în față. Mi-a zis că sunt o târfuliță, că o să mă trimită undeva, la o școală de corecție, și că n-o să-l mai văd niciodată pe Bill. Am pus mâna pe

prăjină și am lovit-o cât de tare puteam. A căzut în cadă, și eu am stat acolo până s-a înecat.

Amanda mai luă un măr din bol și i-l aruncă – *cu stânga* – lui Steve. El prinse fructul și avu un schimb de priviri cu Victoria.

— Unchiul Bill s-a descotorosit de prăjină, continuă Amanda. A inventat povestea că mami a alunecat și s-a lovit la cap. Jurații nu l-au crezut. De ce ar fi făcut-o? Pentru că oricum nu era adevărat.

— Eu nu te cred pe tine! o informă Steve.

— Ba eu o cred! Victoria se ridică în picioare, luă mărul din mâna lui Steve și-l aruncă în sus, jucându-se cu el dintr-o mână în alta în timp ce vorbea. Și dacă am dreptate, dacă tu spui adevărul, îi ești datoare vândută lui Kreeger. Pun pariu că i-ai rămas credincioasă în toți acei ani cât a stat la închisoare.

— Am fost o fată bună. I-am promis că o să-l aștept, și am făcut-o.

Victoria dădu din cap, aprobând-o.

— După tot ce-a făcut pentru tine – ispășind pedeapsa în locul tău n-ai fi putut proceda altfel.

— Te-ai prins, domnișoară Lord.

Victoria făcu un pas spre Amanda.

— Asta înseamnă că n-o să-l trădezi niciodată, indiferent ce a făcut în trecut, indiferent ce face acum.

Amanda îi făcu cu ochiul lui Steve.

— E mai isteață decât tine, frumosule!

— Știu! recunoscu Steve. Se întoarse spre Victoria, arătând înfrânt. Deci, dacă Amanda a ucis-o pe maică-sa, am pierdut procesul intentat unui inocent. Nu-i de mirare că Kreeger mă urăște.

— Dar ai avut dreptate în alte privințe. Încă jucându-se cu mărul, Victoria se duse în fața canapelei pe care stătea Amanda cu picioarele încrucișate sub ea. Kreeger i-a omorât pe Beshears și pe De la Fuente, nu-i așa, Amanda?

— N-o să spun asta niciodată, rosti ea cântat ca o fetiță răsfățată.

— Știi care-i diferența între mine și Steve? o întrebă Victoria.

— Nu știu și nici nu-mi pasă.

— Steve n-ar răni niciodată o femeie. Nu poate. Însă eu…

Înainte ca Steve să-și dea seama, Victoria îi trase Amandei o directă de dreapta cât putea de tare. Nu o palmă. Nu un ghiont. Un pumn cu mărul strâns în el și cu toată forța de care era ea capabilă.

Mărul Granny Smith se sfărâmă direct în nasul Amandei.

Se auzi o secvență de trei sunete, la o secundă distanță fiecare. Plesnirea cartilajului, bufnetul feselor Amandei pe podea și un vaiet.

Steve auzi vaietul și constată că, de fapt, el îl scosese. Pe fața Amandei un șuvoi de sânge curgea, și un balonaș roz îi apăru pe buze, în timp ce exhala aerul prin ele.

Am văzut bine? *A făcut-o Vic KO pe Amanda cu un Granny Smith*?

— Nenorocita dracului! gemu Amanda, acoperindu-și fața cu mâinile. Mi-ai sfărâmat nasul.

— Lasă-ți capul pe spate și vei opri sângerarea! îi ordonă Victoria, dintr-odată transformată în sora Ratched[43] din sfera juridică.

— Iisuse, Vic! Ce-ți veni?

Era perplex. În tot timpul petrecut împreună, gestul cel mai violent pe care-l făcuse ea fusese un periculos lung de linie pe terenul de tenis.

— Steve, nu-ți dai seama? Putem să insistăm și să ne rugăm de ea încercând să descoperim urma aceea de umanism la care speri tu, însă n-o să reușim niciodată.

— Și dacă o pocnești obții vreun rezultat?

— Tu ești democrat, iar eu republicană.

— Și?

— Tu ai rezerve în ce privește folosirea forței. Dar singurul mod de a scoate ceva de la ea e să acționăm ca la Abu Ghraib.

— Nici vorbă!

Victoria o luase razna. Steve ar fi trebuit să fie polițistul dur, dar se pare că nu fusese suficient de dur.

Încă sângerând, Amanda se ridică în picioare. Întinse mâna după celularul de pe masă, însă Victoria o prinse de încheietură și-i răsuci mâna la spate.

— Auu! țipă Amanda. Ce naiba ești, vreo lesbiană care se crede bărbat?

Victoria îi smulse telefonul cu mâna liberă și-l aruncă din toate puterile, izbindu-l de cămin. Țintise mai jos, dar aparatul zbură direct în tabloul înfățișându-l pe Kreeger la bordul vasului. Făcu ditamai gaura în pânză.

— Bill o să se supere rău! îngăimă Amanda, fără urmă de alint în voce. Adoră tabloul ăsta.

Continuând să țină strâns încheietura Amandei, Victoria îi trase un picior, secerând-o la pământ. Amanda căzu în genunchi, în timp ce Victoria îi strângea mâna cu toată forța, răsucind-o în sus ca pe o aripă de pui. Sângele îi țâșnea acum din nas, făcând o mică băltoacă pe podea. Victoria îi trăgea mâna tot mai tare.

— Ce dracu'?! Mă doare rău!

— Vic, ce faci?

— Încerc să salvez viața fetei. Și pe a lui Bobby. Acum fă-te și tu folositor și găsește ceva s-o legăm.

Steve se gândi că probabil iubita și partenera lui în afaceri o luase la vale subit.

— Unde e Kreeger, Amanda? o interogă Victoria. Unde a dus-o pe Maria?

— În mă-ta!

Victoria continuă să-i ridice mâna, răsucindu-i-o pe la spate până îi trecu de omoplat. Se auzi un

pocnet. Și un urlet.

— Ăsta a fost cotul tău dislocat, o anunță Victoria. Am învățat asta la *tae kwan do.* Doare de-ți sar ochii, nu-i așa?

Amanda zăcea pe podea, întrerupându-și urletele numai ca să mai tragă câte o gură de aer.

— Hei, Vic, poți să te potolești un minut?

— N-avem niciun minut la dispoziție. Dacă nu-l găsim pe Kreeger, puștoaica aia o să moară. Nu-i așa, Amanda?

O terminase cu „Du-te-n mă-ta!”. Continua numai să suspine.

— Ia să trec la mâna cealaltă, propuse Victoria.

— Stai! Amanda se ridică în genunchi. Lui Bill îi plac fetițele.

— Nu mai spune! zise Victoria.

Cine e femeia asta?

— Le ia cu el uneori. Nu știu ce se întâmplă cu ele.

— Sigur că știi, rosti Victoria sec. Dacă-l pot recunoaște, le ucide.

— Nu l-am întrebat. A fost cu o fată din Redlands. Cam de doisprezece, treisprezece ani.

„Ah, ce mai rahat”, gândi Steve.

Fata aceea care dispăruse în Redlands…

Kreeger încercase să dea vina pe un băiat infirm. Nu era de mirare că ticălosul știa atâtea despre ucigașii în serie. Cunoștințele lui nu se încadrau în categoria testelor științifice. Se bazau pe propria experiență.

— Unde s-a dus? o chestionă Steve, așa cum conveniseră. Are un apartament undeva? O cabană în Glades? Unde e?

Amanda nu-i răspunse, iar Victoria o apucă de mâna cealaltă. De data asta, n-a mai fost nevoie să-i rupă vreun tendon. Amanda tresări, apoi se supuse. Întoarse capul spre tabloul de deasupra șemineului.

Steve scrută imaginea înfățișându-l pe Kreeger la comanda vasului său de pescuit sportiv,

Psihoterapia. Vasul! Se aflau pe ambarcațiunea lui!

Amanda nu mai zise nimic, dar privirea ei îi spunea lui Steve că avea dreptate.

— Unde o ține? întrebă Victoria.

— În Grove Marina, șopti Amanda.

— Haide, Steve! Să mergem!

— Nu.

— Nu?

— Ceva nu-i în regulă. Când îi torturezi pe oameni, de obicei mint.

Își aminti fotografiile ambarcațiunii lui Kreeger, zărite în cabinetul acestuia. Un doc, niște canale, o insulă cu mangrove. Insula se observa distinct, își aminti că mai văzuse acel loc. Acolo se adăposteau iahturile în caz de furtună.

Insula. Insula. Insula.

Nu era în portul turistic Grove. Unde era? Încercă să se concentreze așa cum făcea Bobby. Ce-și putea aminti? Un mic dejun. Nu. O combinație de mic dejun cu masă de prânz – un *brunch.* Acel restaurant de pe Rickembacker Causeway, în drum spre Key Biscayne. Din restaurant ai o priveliște de vis înspre insula mangrovelor, aflată de partea cealaltă a canalului.

— Crandon Park Marina. În Key Biscayne. Acolo își ține Kreeger ambarcațiunea.

— Atunci du-te! îi ceru Victoria. Eu vreau să fiu sigură că Amanda stă liniștită.

— V-ați trezit prea târziu, zise Amanda fără vreo urmă de satisfacție sau regret. De-acum sunt în larg.

— Unde?

— Nu știu. Pe ocean, departe. Bill le face felul fetelor după ce ajunge la o distanță convenabilă de țărm. Apoi le cântărește trupul și-l aruncă peste bord. Apa are ceva mistic pentru el.

Din nou, cuvintele lui Kreeger îl hăituiau pe Steve. Tipul nu accepta povestea cu întoarcerea în

țărâna din care ne-am născut. Credea că începutul și sfârșitul trebuie să aibă loc în apă. Cum zisese?

Din mlaştină în mare.

Capitolul 38

PSIHOTERAPIA

Peste asfalt se revărsau perdele grele de ploaie și vântul bătea vijelios dinspre nord. Mustangul își croia drum pe șosea, scuturându-se din toate încheieturile sub rafalele puternice.

Steve depăși Acvariul Marin, cu o mână pe volan și cu cealaltă ținând mobilul la ureche. Operatorul numărului de urgențe 911 îi spuse să sune Garda de Coastă. Ofițerul de serviciu de acolo îl refuzase, argumentând că nu putea trimite o flotilă de vedete rapide, cutere sau elicoptere în locuri necunoscute, numai pe baza unei sesizări făcute de un cetățean cu privire la comiterea unei crime undeva, în larg.

Încercă din nou la poliție. După două transferuri și șapte minute de așteptare, ascultând o bandă pe care erau înșirate succesele brigăzii, îi răspunse nimeni altul decât ofițerul Teele.

— Ciudat că ne-ai sunat, Solomon. Te căutam și noi.

— De ce?

— Avem mandat să te săltăm. Se pare că nu te-ai prezentat la ședința de terapie.

— Ce rahat mai e și ăsta? Ca și cum ar fi avut nevoie acum să-și controleze furia.

— Am în față afidavitul doctorului Kreeger.

— Pe Kreeger ar trebui să-l arestați. O are pe Maria la bord. El…

— Trebuie să scapi de obsesia asta referitoare la doctorul Bill.

— Pe toți dracii, ascultă-mă! Kreeger a ucis-o pe fata aceea din Redlands. O să omoare din nou.

— În regulă, domnule Solomon. Teele își modifică atitudinea. De ce nu veniți aici? Ca să ne spuneți totul.

— De ce? Ca să mă arestați?

— Aveți un aer cam paranoic, domnule Solomon. Spuneți-mi unde sunteți acum?

Steve închise telefonul tocmai când intra în port. Mașina scrâșni și se opri brusc. Steve se năpusti afară și alergă spre căpitănie, sărind peste bălțile formate pe pavaj. Deasupra unei clădiri scunde flutura un drapel triunghiular. Toți navigatorii erau astfel avertizați că vântul bătea cu putere.

Steve se gândi că Kreeger avea câteva ore avans. *Psihoterapia* se afla acum în larg – potrivit Amandei –, dar în ce loc? Trebuia să găsească pe cineva care să știe pe unde îi plăcea lui Kreeger să navigheze. Poate că vasul fusese zărit ieșind din port. Dacă putea afla ora, ar fi fost posibil să calculeze distanța. Steve avea nevoie de ceva – de orice – ca să poată continua.

Cu blugii și tricoul ude fleașcă, se afla la câțiva metri de căpitănie, când zări un alt drapel la cheul din față. Acolo erau ancorate mai multe ambarcațiuni puternice având între doisprezece și cincisprezece metri lungime. Deasupra unei antene flutura un drapel imprimat cu imaginea unui bărbos într-un costum de modă veche. Omul i se părea familiar.

Sigmund Freud.

Cine naiba putea arbora un drapel cu mutra lui Freud?

Steve își croi drum pe cheu spre iahtul respectiv. Pe un stâlp de beton era scris cu galben: *Accidentul freudian.* Iar vasul alb-albastru de pescuit sportiv afișa, la oglinda pupei, inscripția: *Psihoterapia.*

Era amarat cu frânghii la prora și pupa, apărătoarele se găseau la locul lor. În cabină, ambele scaune erau acoperite cu prelate albastre. La fel și tabloul de bord. Nimic nu sugera prezența vreunei persoane în ultimul timp. Deci Kreeger nu adusese fata acolo, înaintea zorilor. Și acum, în plină zi, cu siguranță n-ar fi făcut-o.

Amanda a mințit! *Victoria a făcut-o covrig degeaba, ea tot ne-a mințit.*

Steve privi în jur. O mulțime de ambarcațiuni, dar nu se vedea nici picior de om pe vremea aceea împuțită. Ploaia bătea cu putere în caldarâm, năvălind peste docuri ca un zid, când oprindu-se pentru câteva clipe, când începând să cadă din nou. Iahturile se smuceau de colo-colo, scârțâind din toate încheieturile. Doi pescărușI zburau deasupra lor, luptându-se cu rafalele puternice de vânt. În apropiere, un pelican cu ochii spălăciți părea că se gândește încotro s-o ia.

Steve urcă la bord. Puntea de tec, bătută de soare și vânt, permitea apei de ploaie să se scurgă prin găurile de drenaj de la pupa. Deschise ușa unui frigider folosit pentru momeală. Gol. Trase niște sertare. Cârlige de pește, clești, cuțite și role de gută pentru pescuit.

Dădu la o parte o banchetă și deschise chepengul calei. Alte unelte de pescuit, pantofi, veste de salvare.

Nici urmă de fete de doisprezece ani.

Se uită în alt compartiment. Colaci de salvare. O undiță veche. Trei găleți de metal, nou-nouțe, folosite probabil la spălarea punții. O lopată veche. Arăta ca una de grădină, cu o margine de noroi pe muchie. Și un sac de pânză, cam de doi metri, cu fermoarul desfăcut. Suficient de mare ca să cari cu el undițe sau echipament de scufundat… sau o fată de patruzeci și ceva de kilograme. Steve rămase pe loc, pipăind pânza în speranța că avea să descopere ceva, pe de altă parte nădăjduind că nu avea să descopere nimic.

Ce-ar fi mai bine? *Dovada că ea a fost aici*? *Sau nimic*?

Sacul era însă gol. Nicio bentiță, nicio șosetă mică, albă, niciun bilețel în care să implore, Ajutor!”

Apoi simți parfumul. Ce era? Își vârî capul în sac și inhală. Portocale. Ca și cum în el ar fi fost

transportate duzini de portocale.

Sau o fată care folosise parfumul maică-sii?

Parfumul simțit de Steve în camera lui Bobby.

Aruncă sacul și alergă spre ușa din termopan a salonului. Era încuiată. Apucă un clește și sparse geamul. Zgomotul îl făcu să tresară, dar nu sună nicio alarmă. Nimeni nu strigă la el. Singura reacție a fost cea a pelicanului care, bătând de câteva ori din uriașele-i aripi, plecă în zbor spre locuri mai pașnice.

Steve descuie ușa introducând mâna prin spărtură și pătrunse în salon. Pe podeaua de tec erau stropi de apă. O bucătărie mică pe o parte. Aragaz, frigider cromat, cuptor cu microunde, o banchetă și o masă prinse cu șuruburi în podea. Pe pereți, certificate atestând capturarea unor pești nevinovați în diferite turnee sportive.

— Hei! strigă el cât putea de tare. Maria!

Nimic.

Coborî câteva trepte, pantofii plini de apă scârțâind pe podea. Controlă dormitorul. Paturile erau făcute, netede și curate. Nu se zărea nimeni. În baie, un prosop mare aruncat peste cabina de duș. Prosopul era ud.

E aici! *Sau a fost de curând aici.*

Se înapoie în salon.

— Maria!

Tot nimic. Se auzea cum plescăie apa, apărătoarele gemând la contactul cu cheul. Pe canal trecea o șalupă ce pufăia în drumul ei spre larg, având la bord un cuplu de puști care ignoraseră avertismentele meteo. De undeva, de dedesubt, răzbăteau niște bubuituri. Nu făceau parte din zgomotele normale pe un vas.

— Maria!

Auzi încă o lovitură. Metal pe metal? Nu, un sunet mai stins. Putea fi orice sau nimic.

— Maria!

Buf! *Buf*!

Din nou, de sub punte. Găsi un chepeng, îl deschise, luă o lanternă dintr-un cui și se târî pe scară în jos, spre întunericul beznă din compartimentul mașinilor. Plimbă lumina peste rezervoare și țevi, peste grinzile longitudinale, stâlpii de susținere și cele două motoare Diesel imense. Umbrele jucau pe peretele ignifugat.

Deodată o zări, Maria Munoz-Goldberg era în genunchi, cu bandă adezivă peste gură, cu gleznele și încheieturile legate de soclul motorului. Ținea ochii închiși în timp ce se lovea cu fruntea de podea. *Buf. Buf. Buf.*

Capitolul 39

OPERAȚIUNEA DE SALVARE

Cu inima bătându-i în piept, Steve smulse banda de pe gura Mariei și se cutremură când ea țipă de durere. Avea urme roșii în jurul buzelor, iar fruntea îi sângera după ce lovise de atâtea ori podeaua. Tot corpul îi tremura, de la umeri până la picioare. Sughița de plâns, cu dâre mari de lacrimi scurse pe obraji. Mâinile îi fuseseră legate la spate cu o funie groasă.

Steve încercă să o dezlege, dar pieptul ei se cutremura de plâns și brațele i se scuturau spasmodic, așa că îi luă ceva timp până reuși să desfacă nodurile. Erau noduri marinărești. Noduri care nu trebuiau să se desfacă vreodată.

După ce frânghia căzu, o lăsă un moment pe fată să-și dezmorțească brațele. Avea încheieturile roșii, sângerânde.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc! părea ea că scandează printre sughițuri. Steve o luă în brațe, simțind-o cum se zguduie de plâns.

Aerul era îmbâcsit de un miros de ulei și fum, iar Steve simți cum pe brațe îi curgeau stropi de sudoare. Încercă să desfacă frânghia ce-i înfășură gleznele, dar era prea strânsă, și picioarele îi sângerau în locurile de contact. Celălalt capăt era bine prins de suportul motorului.

— E un cuțit în cabină. Vin imediat, Maria.

— Nu. Nu pleca! Te rog!

Steve se așeză alături de ea. Avea s-o lase un minut să-și revină.

— Unde-i Kreeger?

Numele nu părea să-i fie cunoscut. E drept, răpitorii nu prea au obiceiul să se prezinte.

— Bărbatul care te-a adus aici. Unde s-a dus?

Ea dădu din cap. Nu știa.

Steve se întreba dacă nu cumva era în stare de șoc. Dar apoi cuvintele începură să se rostogolească năvalnic. Începând cu începutul. Bobby o supărase și ea hotărâse se plece acasă fără el. Când se apropiase de bicicletă, văzuse un bărbat. A apucat-o și a aruncat-o într-un automobil. Un BMW, după cum remarcase ea. Băgase mâna pe sub tricoul ei, smulgându-i sutienul și pipăind-o. Credea că avea s-o violeze, dar el, după ce a mototolit sutienul, l-a vârât în geanta bicicletei lui Bobby.

— Apoi mi-a aruncat bicicleta în portbagaj. Credeam că totul o să se termine cu bine. Că, indiferent ce-o să-mi facă, o să-mi dea drumul să mă duc acasă. Dar, după ce m-a legat și am mers puțin cu mașina, mi-a scos șapca și a pus-o în geanta bicicletei.

— Șapca ta?

— Șapca lui Bobby. Cea cu „Solomon și Lord”, pe care o poartă mereu.

Inclusiv în ziua când ne-am dus la cabinetul lui Kreeger.

— Apoi mi-a aruncat bicicleta în tufe.

— Lângă drum?

— Da. La câțiva metri distanță.

Undeva unde avea să fie găsită. Cu fire din părul lui Bobby pe șapcă, cu amprentele și ADN-ul lui peste tot. O altă dovadă, un alt cui în coșciug.

— După aceea, m-a băgat într-un sac mare, în portbagaj, și de-abia mai puteam respira. Probabil că am leșinat, pentru că următorul lucru pe care-l știu a fost că zăceam aici, legată.

Începu din nou să plângă.

— A zis ceva?

— Numai că o să mergem undeva într-o croazieră, dar că trebuia să aștepte să se deschidă un magazin. L-am întrebat dacă voia să ia sendvișuri și băutură și a râs.

Un magazin? Steve nu mai înțelegea nimic, dar n-avea timp să se gândească. Kreeger se putea

înapoia oricând. Steve puse o mână pe umărul fetei.

— Maria, trebuie să te scot de aici. Mă duc să iau un cuțit. E OK?

Ea aprobă dând din cap.

— Dar vino repede.

Steve se cățără pe scară, ieși prin chepeng și făcu un pas, moment în care fu lovit ca de un trăsnet. Simți cum îi crapă țeasta. Durerea din cap îl făcea să vadă fulgere jucându-i prin fața ochilor. Auzi un tunet. Și apoi totul se liniști, învăluit în întuneric.

Capitolul 40

POVARA GREA A VINOVĂȚIEI

Steve avea senzația că se trezește după un duș cu apă înghețată.

Dar nu pot fi treaz. Nu pot să văd nimic.

Simți o mișcare. Dintr-o parte și alta, în sus și-n jos. Și un sunet. Un hohot grotesc.

OK, barca se mișcă, motoarele bubuie.

Simțea palele de vânt pe corp, știa că se afla cu ochii închiși pe punte. Fața îl durea ca o rană deschisă și apa sărată nu făcea decât să agraveze situația.

De ce nu-mi pot mișca mâinile?

O ploaie grea și rece cădea peste el, izbindu-l ca un milion de ace înghețate. O ploaie așa de puternică, încât șuiera prin aer și apoi lovea puntea.

Simțea cum ambarcațiunea se cățăra pe vârful unui val, apoi se avânta din nou în jos.

Grozav. Legat, semiconștient și mai am și rău de mare pe deasupra.

Durerea teribilă din cap părea că vine și pleacă, în ritm cu bătaia motoarelor. Ambarcațiunea se mișca rapid. În larg. Pe ocean, nu în golf. Putea să ghicească asta datorită valurilor, deși nu era în stare să vadă nimic.

Avea gura uscată. Își linse buzele, percepu gustul sângelui. Simți spuma valurilor pe gât, când vasul se izbi de un perete de apă.

Dar de ce nu pot să văd nimic? *Ah, am ochii închiși.*

Încercă să-i deschidă cu forța. I-ar fi trebuit o pârghie. Ochii i se lipiseră de umflați ce erau. Ar fi vrut să împingă pleoapele cu un deget, dar avea o problemă. Mâinile îi erau legate la spate.

Se concentră pe ochiul drept, încercând să-l deschidă câtuși de puțin. Reuși încetul cu încetul,

ca și cum ar fi tras niște jaluzele cu un fir de ață dentară. Își exploră interiorul gurii cu limba. Își mușcase buza și un dinte i se spărsese.

Ploaia cădea tot mai tare, ca un zid solid în care erau înfipte cuțite. Dinții îi clănțăneau. Nu-i mai fusese niciodată în viață atât de frig.

— Cum te simți, Solomon?

Vocea lui Kreeger. Ochiul i se deschisese suficient ca să-i vadă fața și ploaia bătând pe pieptul lui gol. Pusese vasul pe pilot automat, se gândi Steve. Cu puțin noroc, avea să se izbească de vreun ghețar. Dacă nu, poate eșua în Bimini.

— Unde-i Maria?

— Îi e cald și bine în dormitor. O să-și intre în rol după ce scap de tine.

— Ticălos nenorocit!

— Asta-i tot ce poți, Solomon?

Steve reuși să-și deschidă puțin ambii ochi.

— Ticălos pocit!

— Nici tu n-arăți prea bine.

Steve se simțea ca și cum ar fi fost lovit în față cu o bâtă de baseball. Acum vedea că fusese o lopată. Kreeger se sprijinea pe lopata de grădină pe care Steve o zărise în magazie.

— O să ai doi ochi vineți, dacă trăiești suficient de mult ca să se formeze vânătăile, zise Kreeger. Dar, după cum ți-ai dat seama fără nicio urmă de îndoială, asta-i ultima ta plimbare pe mare.

Privirea lui Steve se mai limpezi puțin, astfel că-l putu vedea pe Kreeger în echipamentul de surfer, cu bustul gol și desculț. Arăta puternic, cu umerii lați și pieptul musculos. Un cuțit de scufundător era băgat într-un toc legat de gleznă.

Îmi simt picioarele aiurea. Nu pot să-mi mișc degetele. Ce-i cu asta?

Steve privi în jos. Picioarele îi erau vârâte într-una dintre gălețile de aluminiu pe care le văzuse anterior, înfipte până la glezne în noroi rece.

Nu. Nu era noroi. Ciment ud.

— Probabil că glumești, Kreeger!

— Doar nu vrem să-ți apară capul deasupra apei și să-i sperii pe turiștii aflați pe plajă, nu-i așa, Solomon?

— Te-ai uitat prea mult la *Clanul Soprano.*

Steve își mișcă picioarele, suficient cât să le ridice de pe fundul găleții, dar nu suficient ca să apară crăpături la suprafață. Cimentul se întărea rapid.

— Poate găsim o soluție, Kreeger.

— Aha, șmecherul de avocat vrea să încheiem o înțelegere. Și ce oferi, maestre?

— Ajutor. O să-ți susțin nevinovăția pe motiv că ești nebun.

Kreeger slobozi un hohot de râs ca un lătrat.

— Am negociat o înțelegere mai bună decât asta. Sunt nevinovat pentru că n-am fost prins.

— Poliția știe că sunt pe urmele tale. Vei fi singurul suspect.

— Suspect de ce? N-o să fie niciun cadavru, Solomon. O să-și imagineze fie că ai fugit în America de Sud ca să scapi de problemele tale legale, fie că te-ai sinucis. Clătină din cap aproape cu tristețe.

— Nu așa arăta planul meu inițial. Acela presupunea că vei fi sănătos și în formă. Altfel cum ai fi putut îndura tortura de a-l vedea pe nepotul tău cum se perpelește-n iad?

Steve se străduia să-și miște picioarele în continuare. O mică fisură apăru în cimentul ud. Era de ajutor și ploaia neîncetată. Dacă ar fi putut să-i împiedice solidificarea, ar mai fi avut o șansă.

— Eu sunt de vină pentru calvarul tău, urmă Kreeger. Niciodată n-am părăsit docul atât de târziu.

— Pentru că a trebuit să te duci la magazin ca să cumperi ciment? Ți-ai epuizat stocul după ce-ai omorât-o fata aceea din Redlands?

— Întotdeauna pornesc la drum cu un sac nou. Kreeger încercă cimentul din găleată cu vârful lopeții.

— Nu trebuie să lăsăm dovezi.

— Las-o pe Maria să plece. Cum ai spus, n-o să mai fiu prin preajmă să te hărțuiesc. De ce să-l torturezi pe Bobby?

— Mă tem că nava nu mai poate fi întoarsă din drum. Fata poate să mă identifice. Sau crezi că o să-i placă atât de mult întâlnirea noastră încât n-o să depună mărturie împotriva mea? Poate o să înceapă să se strecoare în casa mea, în loc de a ta.

— Ticălos pocit și bolnav la cap!

Kreeger hohoti din nou. Scoase cuțitul din teacă, se lăsă în jos și vârî lama în ciment. Steve stătu liniștit pe moment.

— Se usucă repede, chiar și pe ploaia asta nenorocită, comentă Kreeger, părând încântat. Să fii gata în câteva minute. Acum știu că nu te mai duci nicăieri, maestre.

Kreeger se cățără pe puntea de comandă, ridică binoclul și scană orizontul în toate direcțiile. Doar nu dorea să fie văzut de pe o navă în trecere când arunca peste bord un om, presupuse Steve.

Începu să-și agite tot mai viguros picioarele. Cimentul se întărea, labele picioarelor urmând să-i fie încastrate într-un bloc solid. Reuși totuși să-i împiedice solidificarea pe laturi și dedesubt. Dacă era priponit în găleată, nu mai putea face categoric nimic. Dar, dacă izbutea să-și extragă picioarele, mai avea o șansă.

Steve încercă să alcătuiască un plan, însă subconștientul acționa împotriva lui. Simțea povara vinovăției mai grea decât cimentul. O trădase pe Maria. Și nu numai pe ea.

Am distrus totul.

Spuma sărea de pe valuri direct pe fața sa, împungându-l cu mii de ace.

I-am distrus pe toți.

Bobby urma să crească fără el. Victoria avea să-și găsească un alt bărbat. Chiar și taică-său avea să sufere. Steve simți o gheară în gât.

Iisuse, plâng?

Nu știa. Lacrimile aveau același gust sărat ca apa oceanului.

•

Peste puțin timp cerul se întunecă și mai mult, vestind apropierea unei furtuni. Rafalele puternice ale vântului împingeau vasul de-a curmezișul valurilor. Pe punte, Kreeger trase maneta și slăbi accelerația, punând motoarele în ralanti. În câteva secunde nu se mai auzi duduitul lor. Ambarcațiunea fusese lăsată la mila valurilor, care când o săltau pe creastă, când o târau spre străfunduri.

Kreeger coborî agil scara, ca un marinar grăbit spre postul de luptă.

— Avem în față o porțiune acoperită cu sargase, îl anunță pe Steve. Dar pariez că sunt și câțiva rechini la pândă, în căutarea unei mese sățioase.

— Hai să terminăm odată cu toate astea!

— Cum vrei!

Kreeger se aplecă și introduse vârful cuțitului în cimentul care se întărea. Steve studie arma. Avea un mâner crestat, ușor de ținut. Lama de titan, cam de treisprezece centimetri lungime, era dințată pe o parte, ascuțită ca un brici pe cealaltă. Putea pătrunde ușor până la os.

Kreeger se ridică și se uită la Steve.

— A venit timpul să ne luăm rămas-bun, Solomon! Avea o nuanță de regret în voce, ca și cum urma să-i ducă lipsa vechiului său amic.

Steve își concentră atenția asupra mușchilor de la picioare. Cei femurali posteriori trebuiau să ridice toată greutatea. Nu știa cât de mult cântărea cimentul. Dar nu conta. Avea cvadricepșii foarte puternici și o agilitate de invidiat.

Kreeger se uita în jos în timp ce-și vâra cuțitul în toc. În acel moment, Steve își smuci picioarele, ridicându-le cu toată puterea în sus și extrăgându-le din găleată cu o viteză uimitoare. Recipientul se rostogoli cât colo. Bucata de ciment din jurul gleznelor lui Steve îi dădu o lovitură decisivă lui

Kreeger peste frunte. Steve auzi impactul, îl văzu pe Kreeger cum cade pe spate, lovindu-se de scândurile punții. Cuțitul îi sări de la picior, alunecând spre pupa.

Steve se forță să se ridice și să țopăie spre cuțit, dar parcă ar fi fost vârât într-un sac. Din cauza tangajului, își pierdu echilibrul și căzu.

Kreeger se săltă pe un genunchi, clătinându-și capul ca și cum încerca să se trezească. Încă o secundă, și avea să fie în picioare. O bucată de piele lată de o șchioapă i se desprinsese de pe frunte și sângele îi curgea direct în ochi. Ploaia continua să-i învăluie ca o perdea. Se frecă la ochi cu ambele mâini, încercând să-și limpezească vederea. „Ticălosul a suferit o comoție, se gândi Steve, dar uită-te la el. Un taur rănit care se pregătește să-și ia din nou avânt."

— Te omor, Solomon! mârâi psihiatrul. Îi omor pe toți avocații.

Se îndrepta turmentat spre pupă, cu genunchii gata să cedeze sub greutatea trupului. Unde se ducea?

Spre cuțit!

Steve vedea totul, proptit de marginea unei guri de drenaj de la pupă. Nu putea să se ridice. Nici gând să poată ajunge la cuțit.

Scuipând sânge, Kreeger se aplecă, luă arma și se întoarse, încercă să oprească râul de sânge ce i se scurgea în ochi. Mai întâi cu un braț, apoi cu celălalt. Fără niciun rezultat.

El nu vede și eu nu pot să mă ridic.

Însă, după cum se părea, Kreeger întrezărea câte ceva, pentru că se îndreptă împleticindu-se în direcția în care se afla Steve, tăind aerul cu cuțitul. Făcea gesturi largi, începând de deasupra capului până jos, spre punte, asemenea unui om care folosește un târnăcop ca să spargă gheața. Sângele îi țâșnea în toate părțile din rana de pe frunte.

Steve se târa pe spate. Enormele valuri albe și reci se rostogoleau peste parapet, udându-l până la

piele. Kreeger venea tot mai aproape de el, retezând acum aerul cu lama din lateral, ca și cum ar fi fost o seceră.

— O să-ți tai boașele! Boașele, bâiguia el, fără urmă de emoție.

Steve zări o cange de grafit, cam de doi metri lungime, prinsă de peretele vasului. Împingându-se pe coate, se târî în direcția ei.

Kreeger își schimbă cuțitul în mâna cealaltă. Se îndreptă spre Steve, făcând gesturi largi cu cuțitul prin aer, și îi tăie calea spre cange. Iahtul se cățără pe vârful unui val, păru să stea locului un moment, apoi se prăbuși pe partea cealaltă.

Mișcarea sa îl făcu pe Steve să alunece până la perete. Nu mai avea încotro să se târască. Își ridică genunchii spre piept, protejându-se de loviturile mortale care urmau să vină.

De-abia trăgând aer în plămâni, scuipând sânge, Kreeger se apropia clătinându-se.

Steve făcu un efort disperat să pună mâna pe cange, dar nu reuși.

Kreeger se opri cam la un metru distanță. Își șterse palma de sânge ca să poată apuca mai bine cuțitul. Iahtul se lăsă pe o parte, purtat de val, și Kreeger alunecă ușor, încercând să-și mențină echilibrul.

Steve simțea cum ambarcațiunea se urcă din nou pe val. Avea să rămână așa sau să se prăbușească din nou? După o secundă, alunecă pe partea cealaltă a coamei, iar Steve își contractă mușchii ambelor picioare, vârând gleznele prinse în blocul de ciment printre picioarele lui Kreeger. Steve lovi direct în sus. În același timp, iahtul se prăbuși în adâncul apelor, balustrada ajungând la același nivel cu oceanul. Steve fu azvârlit în spate, simțind cum genunchii îi erau sfâșiați de o durere insuportabilă. Kreeger se legănă deasupra gleznelor lui Steve ca un puști pe un balansoar, apoi se prăbuși peste bord, cu capul înainte, fiind înghițit de apa mohorâtă a oceanului.

Simțindu-și genunchii ca și cum i-ar fi luat foc, Steve se săltă în sus și prinse cangea. Îl zări pe Kreeger plutind periculos de aproape de elicele care se roteau încet.

— Ajutor! Ajută-mă!

Un val îl trase dedesubt. Dispăru un moment, apoi reapăru, dând cu putere din picioare în încercarea de a păstra distanța față de elice.

Steve șontâcăi spre pupă, folosind cangea ca pe o cârjă.

„Unele lucruri le plănuiești, gândi el. Altele le faci instinctiv, pe baza unor elemente de decență și umanism. Un om cade peste bord și îl salvezi. Nu contează cine e, nu contează ce-a făcut. Îl ridici înapoi în barcă și-l predai poliției, lași sistemul să se ocupe de el.”

Steve se aplecă peste bord, îndreptând cangea către Kreeger. Acesta întinse mâna spre ea, dar nu reuși s-o prindă, fiind din nou acoperit de ape. Reveni, iar Steve legănă prăjina în direcția lui.

Uneori însă toate convingerile referitoare la decență și umanism dispar și lasă în urma lor altceva. Să-i zicem răzbunare sau dreptate ori poate numai siguranță. Siguranța că Bill Kreeger nu avea să mai distrugă viața nimănui. Sau raționamentul acesta era prea complicat? Poate că explicația era una mai simplă, înscrisă în ADN-ul fiecăruia, după mai multe milioane de ani de evoluție. Poate că toți păstrăm în noi amprenta lăsată de animalele criminale care au trăit cu mult înaintea noastră.

Dacă mă amenințI pe mine sau pe-ai mei, te omor. Da. O s-o fac. Chiar și un tip normal, manierat, un avocat care respectă cumva legile o să te ucidă.

„Kreeger ar fi apreciat o astfel de explicație”, gândi Steve. Care ar fi dovedit că teoria lui era valabilă.

Un val mare îl aruncă pe Kreeger în sus, aproape catapultându-l afară din ocean. Se prăbuși

din nou, fiind acoperit de ape. Apoi, îl luă un altul la rând, de data aceasta apropiindu-l de iaht. Din nou, Kreeger întinse mâna spre cange. Din nou, rată. Strigă ceva, dar nu se putea face auzit din cauza vuietului. Un alt val îl duse mai aproape de pupă. Steve îndreptă prăjina spre el; Kreeger se întinse s-o apuce, dar subit Steve o trase înapoi. Gestul fusese involuntar, trupul refuzând să dea ascultare comenzilor creierului, refuzând să-l salveze pe ticălos.

Kreeger înota spre iaht, strigând ceva. Steve nu reuși să audă decât un cuvânt.

— La fel…

Restul se pierdea în vuietul furtunii.

Kreeger veni mai aproape, apucându-se de placa pentru sărituri în apă. Strigă din nou.

— La fel ca…

Ce naiba spunea?

Încercând să nu alunece pe punte, Steve trase cangea spre spate cu ambele mâini până când și-o cumpăni pe umăr. Un atac fără cruțare cu bâta lui marca Louisville Slugger.

— La fel ca mine! răcni Kreeger acoperind vuietul. La fel ca mine!

Steve roti cangea cât de tare putea, răsucindu-și șoldurile ca să prindă putere. Latul cârligului îl izbi pe Kreeger peste tâmplă, un șoc resimțit de Steve în ambele brațe. Impactul îl cutremură, ca și cum marcase punctul vieții la baseball.

Capul lui Kreeger se smuci într-o parte și rămase așa, cu gâtul într-un unghi nefiresc. Un val îl cuprinse, îl tăvăli prin spuma albă și-l trase în jos în apa rece a oceanului.

LEGILE LUI SOLOMON

12. *Când termini cu toate aiurelile – cum ar fi cariera, statutul și banii –, în final tot ce contează cu adevărat e dragostea și familia*.

Capitolul 41

TEMPLUL LUI SOLOMON

Steve zăcea pe spate pe o plută care se ridica și se lăsa odată cu valurile. În depărtare, fulgerele luminau norii argintii, iar un trăsnet lovi apa. Steve simțea cum se mișcă pluta, chiar dacă își dădea seama că se afla acasă, în pat. Era o consecință a analgezicelor.

Domnul să binecuvânteze codeina.

Îi spusese asta lui Bobby. Numai cu câteva ore în urmă. Sau erau câțiva ani? Nu știa de când zăcea la pat.

Domnul să binecuvânteze codeina, repetase Bobby. ALĂTURI DE PAT NAS ÎNFUNDAT[44].

Steve râsese, începând să-l usture buza, unde mai multe copci îi trăgeau de piele.

Toți la școală spun că ești un gagiu complet nebun, zisese Bobby.

Dacă e ceva de bine, mulțumește-le din partea mea.

Ești cel mai tare, unchiule Steve.

Băiatul zâmbise. Bătuseră palma. De fapt, Bobby o bătuse, întrucât Steve nu putea ridica brațul de pe cearșaf. Însă, când văzu zâmbetul băiatului, se simți ca și cum ar fi câștigat Premiul Nobel pentru cel mai bun părinte.

Un doctor care-i fusese cândva client trecuse pe acolo. Sau era un client fost doctor cândva? Mintea lui Steve era încețoșată. Medicul îi spusese ceva de o fractură a osului zigomatic.

— Zigomatic? îl întrebase Steve. Mașina care taie legume?

— Osul maxilarului, explicase doctorul.

Steve își aminti acum. Îl apărase în două procese intentate pentru malpraxis. Le pierduse pe ambele.

Mai erau și niște probleme la sinusuri, îi mai spusese vraciul. Steve se putea aștepta să-i curgă lacrimi subit din ochi. Nu mare lucru. Avea să-i treacă.

— Și dacă nu trece? se interesase el.

— Mă dai în judecată, zisese doctorul.

Plânsul nu era ceva prea rău, gândi Steve. Putea să-i fie de folos la pledoaria finală. Mai avea și o duzină de copci pe buza de jos. Plus rupturile de cartilaj de la ambii genunchi. Gheață, antiinflamatoare și odihnă.

— Nu fi îngrijorat, Steve. O să joci golf cât de repede.

— Grozav, doctore, pentru că n-am jucat niciodată în viața mea.

Acum îi era frig. Ambii genunchi erau împachetați în gheață. Pe măsuța de lângă pat se aflau o varietate de sticluțe cu medicamente, o cană cu apă și ziarul *Miami Herald.* La secțiunea știri locale apărea un titlu de-o șchioapă: „Un avocat salvează fata răpită". Avea să citească tot articolul mai târziu. Steve era aproape sigur că avea să-i fie mai favorabil decât ultima oară când ajunsese la gazetă. Articolul scris de Joan Fleischman era intitulat: „Avocat închis din nou".

Auzi o bătaie. Oare era doar în mintea lui? *Poc, poc,* apoi *scârț,* ca și cum s-ar fi despicat un lemn.

Myron Goldberg și Eva Munoz-Goldberg își făcură apariția. Myron îi ceru lui Steve să deschidă gura. Îi făcu un compliment pentru igiena dentară și-l sfătui să-și îmbrace dinții rupți. Eva îi dădu lui Steve un bol cu cremă caramel pregătită de ea. Putea să o bea cu paiul. Myron îl informă că renunțaseră la acuzația de molestare și ultraj, iar Steve le mulțumi în timp ce sorbea siropul dulce. Eva îl bătu pe umăr și-i spuse că era la fel de curajos ca Máximo Gómez și José Marti[45].

Era clar că Maria le povestise părinților săi cum Steve îi salvase viața. Cum, după ce doctorul Bill căzuse peste bord, Steve se dusese la ea, deși de-

abia se putea mișca și fața îi era umflată și plină de sânge. Cum urcase scara spre puntea de comandă, târându-și picioarele încă încastrate în ciment, gemând de durere. Cum dusese iahtul la țărm, lovindu-l de cheu în dreptul postului Gărzii de Coastă din Miami Beach, și apoi leșinase. Steve era bucuros că Maria le spusese părinților toate aceste lucruri, pentru că el nu-și mai amintea nimic.

— Maria zice că ești un super-erou, îi spuse Eva.

— Ce face ea? întrebă Steve.

— Mai bine decât am fi sperat, zise Myron.

— *Bien,* confirmă Eva. E acum cu Bobby. Învață.

— Pot să pariez, comentă Steve.

— E un tânăr promițător, adăugă Myron.

— Sigur că da, zise și Eva. Are o pregătire bună. Apoi se aplecă și-i mângâie obrazul lui Steve cu mâna. *Eres un melocotón en almíbar.*

Steve nu era prea sigur, dar presupunea că ea tocmai îl alintase, comparându-l cu o piersică însiropată. Drăguț din partea ei. Deodată, simți cum îi alunecă o lacrimă pe obraz, apoi alta. Apoi un torent.

— Ești un om minunat! îi spuse Eva, și ea cu ochii plini de lacrimi.

Steve decise că nu era cazul să menționeze problema lui cu sinusurile.

Cece Santiago intră tocmai când familia Goldberg pleca. Telefoanele sunaseră neîntrerupt la birou, toată ziua, îi raportă ea, oameni care doreau să-l felicite. Niciun client nou totuși. Probabil nici nu aveau să apară. Din relatarea ziarului reieșea că se afla pe patul de moarte. Cece putea să stea numai un minut, deoarece avea o întâlnire cu ofițerul care o supraveghea pe timpul eliberării condiționate. În traducere liberă, un alt meci de wrestling cu Arnold Freskin. Și, apropo, Arnie îl informase deja pe Pincher că renunță la

acuzații. Cu ambele cazuri de molestare și ultraj retrase, Steve se întreba ce avea să mai facă în viitor.

Ațipi o clipă și visă că pluta lui se scufunda. Se trezi, descoperind că sora lui era așezată pe marginea patului și salteaua moale se lăsase sub greutatea ei.

— Hei, Stevie! Cum te simți?

— Teribil. Încep să înțeleg de ce te droghezi.

— Bine că mi-ai amintit, frățioare. Am o slujbă. Consilier în domeniul drogurilor la Tampa.

— Grozav!

— Cât despre celelalte chestiuni, obținerea tutelei lui Bobby, avocatul meu zice că aș fii nebună să fac asta acum. Ești o celebritate sau pe-aproape. În plus, am nevoie de o slujbă ca să mă pot prezenta în fața judecătorului.

— Nicio grabă, Jan.

Ea îl studie o secundă.

— Plângi, frățioare?

— Sinusurile, se scuză el.

Ațipi din nou pe sunetul unei drujbe ce se auzea în depărtare. Ori asta sau un milion de albine bâzâiau prin salon. Se trezi și o văzu pe Irene Lord în dormitor, trecându-și arătătorul peste tăblia patului.

— Ai nevoie de cineva să facă curat, zise ea, arătându-i degetul plin de praf.

— Ce mai faci, Irene?

— Carl a plecat. Și-a luat bagajele și a plecat.

— Îmi pare rău. Și sunt surprins. Credeam că îi pasă sincer de tine.

— Chiar îi pasă. Ieri, mi-a transferat niște bani în cont. Printr-o bancă din Moscova.

— Moscova?

— Mi-a trimis și un e-mail. Zice că a descoperit tezaurul pierdut al Romanovilor. Oameni din întreaga lume îi trimit bani, pretinzând că sunt rude ale țarului.

— Pentru un escroc, pot spune că are o inimă bună.

— Stephen, ți-am mărturisit cât de mult țin la tine?

— Nu-mi aduc aminte, dar am fost anesteziat.

— Cred ca tu și Victoria alcătuiți o pereche splendidă. Ei bine, poate nu chiar splendidă. Dar, din cine știe ce motiv, o faci fericită. Și, dacă ea e fericită, ei bine… sunt și eu destul de mulțumită.

Se aplecă să-l sărute, dar se răzgândi și se retrase. Îl bătu totuși pe umăr.

— Stephen, plângi?

— Sinusurile, răspunse el.

Adormi din nou tulburat de vise, de data asta fiind prezent și tatăl său. Țapul bătrân clădea ceva. Poate arca lui Noe. Simți o atingere pe buze și, când deschise ochii, o văzu pe cea mai frumoasă femeie din lume care-l săruta. Victoria purta niște pantaloni stretch până sub genunchi și un top subțire cu bretele fine. Era decoltat și se oprea imediat sub sâni, lăsându-i la vedere abdomenul neted.

— Ar fi cazul să te razi, campionule, zise ea. Și respirația îți miroase ca un măgar uitat în ploaie.

— Și cum miroase exact un măgar ud?

Ea îl sărută din nou.

— Nu contează. Tot te iubesc.

— Și eu te iubesc, Vic. Își linse buza umflată și spuse: M-am tot gândit unde să ne mutăm. Dacă vrei într-un complex de apartamente, e OK în ce mă privește. Dacă vrei o vilă sau o casă simplă, și asta e în regulă. Tot ce vreau să-ți spun e că, dacă suntem împreună, e bine oriunde.

— Sincer crezi asta?

— Din toată inima. Din adâncul sufletului. Până la ultima mea suflare împuțită.

Ea îi zâmbi angelic și-i trecu ușor degetul peste buza rănită.

Ciocănitul reîncepu. Mai tare.

— Ce naiba mai e și asta? o întrebă Steve.

— Nu știi? Credeam că ți-a spus Herbert seara trecută.

— Seara trecută mânam o sanie trasă de câini prin Alaska. Cred că halucinam.

— Haide, îl îndemnă ea. O să-ți arăt.

Îl ajută să se ridice din pat. Se sprijini de umărul ei și, șontâc-șontâc, ieșiră din dormitor.

Camera de zi era mult prea luminoasă.

Ce naiba?

Dispăruse zidul din spate. Mai rămăseseră doi stâlpi, însă plăcile dintre ei fuseseră pulverizate. Herbert stătea în mijlocul dărâmăturilor, purtând un șort kaki și kipa, ținând un ciocan în mână. Pieptul lui gol era acoperit de praf. Steve își aminti vag ceva despre dorința tatălui său de a construi Templul lui Solomon, dar nu se prea potrivea.

— Ce naiba faci aici, tată?

— Cum arată?

— A vandalism.

— Extind casa spre curtea din spate.

— De ce mi se pare mie că te pricepi mai bine să dai zidurile jos decât să le pui la loc?

— Nu e cazul să te plângi până nu primești factura. Încă un dormitor mare, cu dressinguri să te plimbi prin el, și o cameră de zi.

— Pentru ce?

— Pentru tine și Victoria, *schmendrick.*

Sigur! Era încă amețit, dar putea să înțeleagă. Tot spațiul de care aveau nevoie, chiar dacă acoperișul ar fi stat să cadă și pereții ar fi fost oricum, numai verticali nu.

— Mulțumesc, tată. Am văzut un televizor cu ecran plat. Mare cât o ușă de garaj. Foarte bun pentru întreaga familie.

— Eu mă gândeam la un pian pentru familie, zise Victoria.

— Un televizor mare e mai bun. Cu înaltă definiție pentru meciurile de baseball.

— M-am tot uitat la un Steinway. Modelul potrivit pentru o încăpere spațioasă. Ar fi perfect.

— Doar dacă te muți cu Rahmaninov.

— Totuși, vreau un pian cu coadă.

— Și eu vreau un televizor cu fundul lat.

Herbert le făcu semn cu ciocanul spre deschizătura din zid.

— Presupun că pot adăuga o sală de muzică, dacă ne extindem dincolo de gard.

— Un compromis acceptabil, spuse Victoria.

— Și eu sunt de acord, adăugă Steve.

Le înconjură umerii cu brațele și-i strânse afectuos. Bobby intră și el în încăpere, dinspre bucătărie, ronțăind un biscuit Oreo.

— Hei, unchiule Steve. Ce-i cu voi aici?

— Îmi savurez fericirea, puștiule. Vrei să te iau și pe tine în brațe?

— Nici pomeneală. Îmbrățișările sunt pentru bebeluși. Privirea lui Steve îi învăluia pe toți. Tatăl său, iubita sa, nepotul său. Fericirea lui. Simți lacrimi în ochi.

— Plângi? îl întrebă Bobby.

— Sinusurile sunt de vină, minți Steve.

LEGILE LUI SOLOMON

1. *Mai bine îl mint pe un judecător decât pe femeia pe care o ador*.

2. *Nu trebuie să-ți tragi clientul în piept… decât dacă ai un motiv al naibii de temeinic.*

3. *Când nu știi ce să faci, cere sfatul tatălui… chiar dacă din menora lui lipsesc două lumânări.*

4. *Dacă depui toate eforturile să te faci de râs, asigură-te că ai o sumedenie de martori*.

5. *Când o femeie e tăcută și pare cufundată în gânduri, în loc să fie combativă și certăreață, ai grijă, își imaginează cum ar arăta baia fără chiloții tăi atârnați de capul dușului*.

6. *Un avocat plin de fantezie interpretează decizia judecătorului ca pe o simplă sugestie*.

7. *Când dai cu ochii de-o femeie goală, poartă-te ca și cum nu e prima pe care o vezi*.

8. *Iubirea înseamnă chimie și mister, nu logică și rațiune*.

9. *Î*: *Cum i te adresezi unui judecător bătrân, arțăgos și pârțâit*?

R: *Onorată instanță…*

10. *N-o să găsești așa ceva la Darwin, în Deuteronomy sau Doonesbury, dar e un adevăr esențial cu privire la natura umană*: *Noi toți ucidem ca să-i protejăm pe cei pe care-i iubim.*

11. *N-o să mint un avocat și nici nu voi încerca să-l înșel, însă, dacă se va ivi ocazia, îl voi privi drept în ochi și îi voi trage una în* cojones.

12. *Când termini cu toate aiurelile – cum ar fi cariera, statutul și banii –, în final tot ce contează cu adevărat e dragostea și familia*.

virtual-project.eu

mastică

{1} Câine nebun (n.tr.).

{2} I emerge, kill raw (în orig. n.red.).

{3} Sin hell crowd (în orig.; n.red.).

{4} Use a slob alibi (în orig.).

{5} Pack a sin belt (n.red., în orig.).

{6} În limba engleză, termenul *Lord* are și sensul de Dumnezeu. (n.red.).

{7} Nu mă atinge, idiotule! (în lb. spaniolă, în orig., n.tr.).

{8} Interpret de muzică country. (n.tr.).

{9} Actori americani de comedie, care au repurtat un mare succes în anii ’40 și ’50. (n.red.).

{10} Scriitoare ruso-americană. Sistemul filosofic creat de ea, denumit obiectivism, susținea egoismul rațional și respingea altruismul etic. (n.tr.).

{11} Celebru ucigaș în serie. (n.tr.).

{12} General britanic, fondatorul coloniei americane Georgia. (n.tr.).

{13} Solo gin monk (n.red.).

{14} Contracție a cuvintelor *Jewish,* evreu și *Cuban,* cubanez. (n.red.).

{15} În original, High-water mark of the Confederacy, punctul în care armata Statelor Confederate a avut cele mai mari șanse de a obține victoria în Războiul Civil. (n.red.).

{16} Joc de cuvinte între *purpose* (scop) și *porpoise* (mic cetaceu înrudit cu delfinul). (n.red.).

{17} Lipsit de valoare. (în idiș în orig., n.red.).

{18} Cu sens ironic – persoană importantă. (în idiș în orig., n.red.).

{19} Beat (în idiș în orig., n.red.).

{20} Nu intenționez să contest. (în lb. latină în orig., n.red.).

{21} Moșneag ramolit (în idiș în orig., n.red.).

{22} Nebunie (în idiș în orig., n.red.).

{23} Prost, netot (în idiș în orig., n.red.).

{24} Tăntălău (în idiș în orig., n.red.).

{25} Alimente care nu sunt cușer. (în idiș în orig., n.red.).

{26} În original, *Any cruel rash.* (n.red.).

{27} Stupid (în idiș în orig., n.red.).

{28} Grup de coloniști americani plecați spre California în iarna din 1846-1847 după ce trenul în care se aflau s-a împotmolit în zăpadă,

în munți, s-au confruntat cu cele mai teribile încercări, recurgând chiar la canibalism pentru a supraviețui. (n.tr.).

{29} Aluzie la popularul cocteil *Sex on the Beach.* (n.red.).

{30} Celebru procuror american care a instrumentat cazul Lewinsky, punându-l sub acuzare pe președintele Bill Clinton. (n.tr.).

{31} Joc de cuvinte lamm – lamb (miel, eng.) parodiind cântecelul pentru copii „Mary avea un mielușel". (n.tr.).

{32} Joc de cuvinte între două sensuri ale termenului *bond*: relație, respectiv obligațiune. (n.tr.).

{33} În engleză, I = eu. (n.red.).

{34} În original, *Was a snivel zilch rat*. (n.red.).

{35} Benzi desenate de Garry Trudeau. (n.tr.).

{36} O. Henry (William Sydney Porter, 1862-1910) – autor american de proză scurtă renumit pentru umorul și finalul neașteptat al povestirilor sale. (n.red.).

{37} Henry Aaron (n. 1934) – jucător american de baseball. (n.red.).

{38} În original, *Wire me rage kill*. (n.red.).

{39} *The store d'O,* roman erotic cu elemente sado-masochiste publicat în 1954, sub pseudonim, de Pauline Réage. (n.red.).

{40} În original, *Best in prayer*. (n.red.).

{41} În original, *Bare penis risk*. (n.red.).

{42} Personaj al unor emisiuni de comedie descriind viața particulară din
Mayberry, Carolina de Nord. (n.red.).

{43} Sora-șefă din *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* roman de Ken Kesey. (n.tr.).

{44} În original, *Bedside nose clog*. (n.red.).

{45} Revoluționari cubanezi care la sfârșitul secolului al XIX-lea au jucat un rol crucial în obținerea independenței țării lor. (n.red.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41

Table of Contents

Capitolul 1	3
Capitolul 2	14
Capitolul 3	20
Capitolul 4	29
Capitolul 5	41
Capitolul 6	48
Capitolul 7	55
Capitolul 8	64
Capitolul 9	71
Capitolul 10	81
Capitolul 11	87
Capitolul 12	94
Capitolul 13	102
Capitolul 14	114
Capitolul 15	122
Capitolul 16	126
Capitolul 17	136
Capitolul 18	146
Capitolul 19	152
Capitolul 20	163
Capitolul 21	172
Capitolul 22	175
Capitolul 23	180
Capitolul 24	188
Capitolul 25	192
Capitolul 26	199
Capitolul 27	206

Capitolul 28 212
Capitolul 29 223
Capitolul 30 231
Capitolul 31 243
Capitolul 32 250
Capitolul 33 260
Capitolul 34 268
Capitolul 35 271
Capitolul 36 278
Capitolul 37 284
Capitolul 38 295
Capitolul 39 300
Capitolul 40 303
Capitolul 41 312